σοσιαλισμος η βαρβαροτητα

1

σοσιαλισμος ή βαρβαροτητα

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ, ΤΕΥΧΟΣ 1ο ΜΑΡΤΗΣ 1976

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΜΑΔΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ:
Ἡρώδης Μπακογιάννης
Διαφνομήλη 38 - ΑΘΗΝΑ

Τυπογραφεῖο ὄφσετ: Μ. ΣΠΥΡΟΥ, Κύπρου 101
Νέα Σεπόλια-Περιστέρι

Παραγωγή καί τυπογραφική ἐπιμέλεια
διατύπιση IBM καί ἐξώφυλλο:
Μάκης Τσιπουρίδης, τηλέφωνο 606773

περιεχομενα

Γιατί 3
Μεταπολίτευση 6
Ἡ ἀπεργία τῆς ΜΕΛ 13
Ἡ ἐργατική τάξη τῆς Ἀμερικῆς. 15
Ἀπό τά ὁμοιοεπαγγελματικά σωματεῖα στήν ὀργάνωση κατά ἐπιχείρηση..... 17
Γιά τό φασισμό 18
Ἡ σοσιαλιστική ἐπάσταση καί ἡ σύγχρονη νεολαία..... 21
Τό Σχολεῖο..... 23
Τεχνική ἐκπαίδευση..... 27
Ἀπό τό λόγο ἑνός συντρόφου στή Βιομηχανική Σχολή Θεσσαλονίκης..... 29
Ἕνα σημείωμα μαθητῶν..... 33
Οἱ Ἀναρχικοί στόν ἐμφύλιο πόλεμο τῆς Ἱσπανίας..... 35
Οἱ Ἀναρχικοί στή Ρωσία..... 37
Σχόλια..... 39
Προκηρύξεις..... 48

γιατι;

Ἡ ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, οἱ σκέψεις πού μέλλει νά ἐκφραστοῦν, οἱ ἰδέες πού πρέπει νά ἀποκαλυφτοῦν, θά ἦταν περιττές, ἄν ὑπῆρχε ἔστω καί ἕνα περιοδικό, πού νά πιστεύει ἤ νά διαδίδει τήν ἄποψη, πώς εἶναι δυνατόν, οἱ ἄνθρωποι νά ζήσουν σ'αὐτόν ἐδῶ τόν πλανήτη, χωρίς πολέμους καί ἀφεντικά.

Ἕνα τέτοιο ἔντυπο θά πίστευε πρῶτα ἀπ'ὅλα στόν ἑαυτό του καί στή λειτουργία του.

Ἐπίσης θά ἦταν περιττή ὅλη αὐτή ἐδῶ ἡ προσπάθεια, ἄν ἡ ἀπάτη μέσα στήν ὁποῖα ζοῦμε ἐνεῖχε ὅπως πίστευε ὁ Μάρξ τούς νομοτελειακούς νεκροθάφτες της. Ἀντίθετα ἡ ἐκμετάλλευση, ἡ καταπίεση, ἡ ἐκπόρνευση καί ἡ ρουτινιασμένη μιζέρια, εἶναι καλά ἐγκατεστημένες, ἀκόμη πιό καλά ἐξοπλισμένες καί ἐπί πλέον σάν συμβατική κουρασμένη σοφία, λιμνάζουν στό κρανίο μας. Ἡ "βάναυση" ἐργασία, ἔχει ἀναχθεῖ σέ κορωνίδα τῆς ἠθικῆς δεοντολογίας, δυτικοῦ καί ἀνατολικοῦ καπιταλισμοῦ καί κινδυνεύουμε σήμερα, ἰδιαίτερα ἀπό τήν ἀνατολή, νά ἔχουμε κάποια καινούργια "ἀριστοτελική" ἐκδοχή, τοῦ "φύσει ἐργάτη" καί "φύσει διευθυντή".

Ὑποκαθιστόντας-ἡ ἐργασία- τή πραγματική ζωή, ἐπιζητᾶ νά ἀναστείλει καί τίς πιό ἐνδεχόμενες διαστάσεις της. Θεμελιωμένη στή χριστιανική ἀναβολή τῆς ζωῆς γιά μιά ἄλλη ζωή, τήν ἀντικαθιστᾶ μέ τή σώρευση καί τή κατανάλωση, πού δέν εἶναι παρά μιά διευθυνόμενη σώρευση καί ἐπικυρώνει τή διαρκῆ ἀναβολή, μιάς πολυδιάστατης καί ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἡ ἐκμετάλλευση τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης, ἀπό τή παραγωγή, τή πατρίδα καί τούς πομπώδεις καί ἐξωφρενικούς θεσμούς πού αἱμοδοτεῖ, ἐσωτερικεύεται καί ἐπιβάλλεται σάν τό ἀληθινό νόημα, τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἔτσι ὅμως, ὅλα ἐγκλωβίζονται στό φαῦλο κύκλο τῆς μιζέριας.

Οἱ προσωπικές καί κοινοτικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐξαχρειόνονται, ἐκπορνεύνονται, αὐτοκτονοῦν. Τό κύτταρο αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ οἰκογένεια. Ἐδῶ στηρίζονται, ὅλες οἱ συνάφειες πού ἐξαγγέλει ὁ πολιτισμός· θρησκεία, σχολεῖο, ἐργασία, πατρίδα. Ἡ οἰκογένεια ἀναλαμβάνει νά κατασκευάσει τόν ὑπάκουο, ἀκρωτηριασμένο πολίτη, ἡ θρησκεία τόν ὑποκριτή, τό σχολεῖο νά τόν προετοιμάσει γιά τήν ἐργασία. Ἡ ἐργασία θά δοκιμάσει τήν ἀποτελεσματικότητα οἰκογένειας, θρησκείας, σχολείου καί ἡ πατρίδα ἀναλαμβάνει

τό καθῆκον νά τόν συμπεριλάβει στό κοπάδι τῆς σφαγῆς, πού ὑπάκουα ἀλληλοσκοτώνεται στά σύνορα.

Ὅλος αὐτός ὁ παραλογισμός, στηρίζεται στή πίστη τοῦ δούλου, πώς δέν μπορεῖ νά ζήσει ἐλεύθερος καί πώς χρειάζονται κάποιοι ἄλλοι, διευθυντές γραφειοκράτες, στρατηγοί, διπλωμάτες, ἐπιστάτες, πολιτικοί πού νά ἀποφασίζουν γιά τή ζωή του.

Ὁ διαχωρισμός τοῦ κόσμου εἶναι καλά ἐγκατεστημένος στόν ἐγκέφαλο, αὐτῶν πού τόν ὑφίστανται. Ἔτσι ἡ ἀνατροπή του, πρέπει νά ἐκραγεῖ στά κεφάλια τῶν καταπιεσμένων καί νά πάρει ἕνα διαρκές πρόσωπο, γιά ν'ἀποκτήσουν αὐτοί, τό δικό τους πρόσωπο.

Οἱ ἐγκατεστημένοι διαχωρισμοί τῆς κοινωνίας, θεμελιώνονται σέ πιό βαθεῖς διαχωρισμούς καί σέ διασπάσεις ὅλων τῶν διαστάσεων τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτός δέν εἶναι πουθενά τίποτε. Ἡ δραστηριότητα του ἀποφασίζεται ἀπό ἄλλους, ὁ ἔρωτάς του ἐκφράζεται ἀπό ἄλλους, ποιητές καλλιτέχνες, τό παιγνίδι του ὀργανώνεται ἀπό ἄλλους, ἡ χαρά του ἐμπορευματοποιεῖται δημοσία, ὁ κίνδυνός του ἐκφράζεται ἀπό τόν ἐθνάρχη, ἡ θλίψη του ἀπό τόν παπᾶ καί μόνο τό ἀνυπέρβλητο κενό ἐκφράζεται μέ τή μίζερη στάση του ἤ τήν ἐκρηκτική σχιζοφρένεια. Τό συνεπές ἔργο τοῦ διαχωρισμένου κόσμου ἤ τό βάθρο τῶν διαχωρισμῶν, εἶναι ἡ διάσπαση κι'ὁ σαφής διαχωρισμός τοῦ πνεύματος ἀπό τό σῶμα. Τό πνεῦμα εἶναι οἱ εἰδικοί, οἱ ἐπιστήμονες, ἡ ἐξουσία αὐτοί πού ἀποφασίζουν. Τό σῶμα εἶναι οἱ ἐκτελεστές. Ὅταν τό πνεῦμα κάρφωσε τήν ἀμερικάνικη σημαία στό φεγγάρι, ὅλοι φιθύρισαν τό ὄνομα τοῦ Φόν Μπράουν. Οἱ χιλιάδες ἄνθρωποι, πού ἔκαναν δυνατή τήν ἀποστολή, ὑπάρχουν σάν ἀπαραίτιτη συνθήκη τοῦ ἐγχειρήματος, δηλ σάν ἀνώδυνη ὑποσημείωση.

Ὅλα αὐτά ἀνθοῦν στόν αἰώνα πού δημιουργήθηκαν οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις, γιά νά ἐπιλυθεῖ τό πανάρχαιο πρόβλημα τῆς ἔνδειας.

Ὁ πολιτισμός τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα κατάφερε νά στηριχθεῖ, στό αἰσχρό θέαμα, μιᾶς ἀνθρωπότητας, πού ἡ μισή κινδυνεύει νά συνθλιβεῖ ἀπό τά ἀπορρίματα τοῦ πλούτου της καί ἡ ἄλλη μισή λιμοκτονεῖ.

Τά ἀνθρώπινα πνεύματα, πού προανήγγελαν τόν αἰῶνα τοῦ λόγου, διαφεύστηκαν οἰκτρά στά πεδία τῶν μαχῶν τοῦ 19 αἰῶνα.

Ὁ διεθνισμός πού φαινόταν καλά στηριγμένος στίς πλάτες τοῦ προλεταριάτου, ἔγινε παγκόσμιος ἐμπαιγμός, σ'αὐτό πού μέσα στό μισό τοῦ 20 αἰῶνα ὀνομάστηκε: παγκόσμιοι πόλεμοι.

Πάνω ἀπό τά κεφάλια μας, δημιουργοῦνται τρομερές δυνατότητες, γιά τή καταστροφή τῆς ζωῆς στό πλανήτη. Δυνατότητες ἐξωφρενικές γιά τή πραγματοποίηση τοῦ 1984. Κι'αὐτές οἱ δυνατότητες, μένουν ἀνεξέλεγκτες, στά χέρια τῆς "μικρόπνοης" παγκόσμιας γραφειοκρατίας.

Οἱ πόλεις κινδυνεύουν ἀπό τή μόλυνση πού ἐξαπολύει, ἡ παραγωγικότητα γιά τή παραγωγικότητα. Οἱ θάλασσες καί τά ποτάμια, ὑφίστανται τό καπιταλιστικό κέρδος. Οἱ ἀστυνομίες παντοῦ ἐνισχύονται. Τό ἐργατικό κίνημα πού

ἐνσάρκωνε τήν ἰδέα τῆς ἀνθρώπινης χειραφέτισης, ἐντάχθηκε στή καπιταλιστική λογική καί ἐξαντλεῖται σ'ἕνα ἀγώνα ὑπεράσπισης τοῦ ἐμπορεύματός του, τῆς ἐργατικῆς δύναμης. Τά "ἐπαναστατικά κόμματα"μεταβλήθηκαν ὅπου κατέλαβαν τήν ἐξουσία, σέ δεσποτικά καί τυρρανικά ἀφεντικά.

Ὁ καπιταλισμός ἐπέζησε, ἐκσυγχρονίστηκε καί ἔγινε ἀπειλητικός γιά τήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση καί στή βιολογική της διάσταση-κίνδυνος θερμοῦ πολέμου, μόλυνση τῆς ἀτμόσφαιρας- καί στήν ἀνθρώπινη μέτόν ὁλοκληρωτισμό πού γίνεται ἡ ἐπίσημη μορφή του. Τό Βιετνάμ, ἡ Ἀγκόλα, Τό Οὐωτεργκέητ, τά ρώσσικα ψυχιατρεῖα, αὐτά εἶναι τό πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ κόσμου.

Καί μέσα σ'ὅλα αὐτά, ἡ διαρκής ὑποτίμηση τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ θεοποίηση τῶν πολιτικῶν συμβάντων, σάν κατ'ἐξοχήν ἀνθρώπινης ἱστορίας. Τῶν συμβάντων πού δέν ἐλέγχουν οἱ ἄνθρωποι καί κυριολεκτικά τούς "συμβαίνουν" ἀνεξέλεγκτα.

Αὐτές οἱ γραμμές δέν ἐπιχειροῦν νά ἐξαντλήσουν κανένα θέμα. Ἁπλά σημειώνουν ὁρισμένα προβλήματα. Οὔτε ὅμως καί τό περιοδικό, φιλοδοξεῖ νά ἐξαντλήσει τίποτε. Τά πάντα εἶναι δυνατόν νά ἐξαντληθοῦν στήν ἔμπρακτη κριτική, ἀλλά τίποτε στή θεωρία.

Αὐτοί πού συμμετέχουν στήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ, δέν πιστεύουν ὅτι κατέχουν τήν καθαρότητα τῆς ἀνατρεπτικῆς διαδικασίας. Γι'αὐτό μποροῦν νά συζητήσουν τά πάντα. Φυσικά ἡ δημοσίευση ὅποιας συζήτισης ἤ ἄποψης, εἶναι στή κρίση μιᾶς κάποιας ὁμάδας. Τό ἀντίθετο, θά ἦταν μικροαστική σεμνοτυφία, ἀφοῦ δέν κατέχουμε τό ἀπόλυτο τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου.

Αὐτό ὅμως σημαίνει πώς, ὁποιαδήποτε κριτική τοῦ περιοδικοῦ δημοσιευτεῖ, θά δημοσιευτεῖ ἀλογόκριτη.

Ἕνας ἄλλος λόγος πού ἔκανε ἀπαραίτητη τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ, ἦταν νά ἀναληφθεῖ ἡ εὐθύνη τῆς ἄποψης. Μέσα σ'ἕνα χάος καπιταλιστικῆς ἀσυναρτησίας, καπιταλιστικῆς βλακείας, πού δανείζεται τήν ἀντιεξουσιαστική ρητορική, εἶναι ἄκρως ἀναγκαῖο, νά διατυπωθοῦν τά πάντα ὡς τήν ἔσχατη συνέπεια. Γιατί ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ἀντιεξουσιαστικῆς θεωρίας, μέσα στό καπιταλισμό κατορθώνεται, ὅταν τή καθιστᾶ μονοδιάστατη βλακεία καί τῆς ἀφαιρεῖ τήν ἔννοια τῆς ἀποτελεσματικότητας, ψυθιρίζοντάς της στό αὐτί πώς ἡ ἀποτελεσματικότητα εἶναι καπιταλιστικό κατηγόρημα.

Ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ, εἶναι ἕνα δίλλημα πραγματικό καί διατυπωμένο ἀπό τούς κλασσικούς τοῦ μαρξισμοῦ. Χρησιμοποιήθηκε ἀπό τή Ρόζα Λούξεμπουργκ καί ἀπετέλεσε τό τίτλο γνωστοῦ περιοδικοῦ πού ἐκδίδονταν στό Παρίσι ὡς τό 1965. Ἡ διάθεσή μας γιά πρωτοτυπία, θυσιάστηκε μπροστά σστό διαρκῶς ἐπίκαιρο τοῦ διλλήματος.

Καί εἶναι ἐξαιρετικά εἰρωνικό, πού ἡ ἐκπορνευμένη λέξη σοσιαλισμός, σ' αὐτό τό δίλλημα, ἐπαναποκτᾶ μιά κάποια νεανικότητα ἀπό τό δεύτερο μέρος τοῦ διλλήματος, τή βαρβαρότητα. Αὐτό πού τίθεται γιά νά τό ἀρνηθεῖ, τοῦ προσφέρει τή πρωταρχική νεανικότητα. Ἡ ἐκπόρνευση τοῦ πολιτισμοῦ μας,

στάθηκε ἱκανή νά ἐκπορνεύσει καί τίς διαδικασίες πού τήν ἀρνοῦνταν.
Ἔτσι βλέπουμε τό Καραμανλῆ νά μᾶς διαβεβαιώνει, πώς διαπίστωσε τήν πολιτική μας ὡριμότητα-δηλ. αὐτός ὁ ἐξεταστής, μποροῦσε νά διαπιστώσει καί ἀνωριμότητα, πού θά σήμαινε ἀνάγκη θεραπείας- πρᾶγμα πού εἶναι ἡ Καραμανλική ἐκδοχή τοῦ Παπαδοπουλικοῦ γύφου καί ἀντιλαμβανόμαστε τή συλλογική ἐξύβριση, γιά δημόσιο ἔπαινο.
Τά κείμενα πού ἀκολουθοῦν, ἀνήκουν τά περισσότερα σέ ἀνθρώπους πού πρώτη φορά ἔγραφαν κάτι γιά δημοσίευση.
Σ'αὐτούς πού θά διαπιστώσουν κακοδιατύπωση τῶν ἰδεῶν ἤ κάποιες ἀσάφειες ἔχουμε νά ἀπαντήσουμε, ὅτι θεωροῦμε πιό σημαντική τή διαδικασία, πού σπάει τό διαχωρισμό, ἀνάμεσα σ'αὐτούς πού ξέρουν καί σ'αὐτούς πού δέν ξέρουν, σ'αὐτούς πού γράφουν καί σ'αὐτούς πού φοβοῦνται νά γράφουν, γιατί δέν κατέχουν τόν τρόπο πού ὁρισμένοι εἰδικοί ἔχουν ἐπιβάλλει, σ'αὐτό τό τομέα τῆς ἀνθρώπινης ἐπικοινωνίας.
Τέλος θά παρακαλούσαμε τούς ἀναγνῶστες νά μᾶς ὑποδείξουν τά πάντα καί περισσότερο νά ἔρθουν σέ ἐπικοινωνία μαζί μας.

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Ὅταν τόν Ἰούλιο τοῦ 1974, ἡ χούντα παρασυρμένη ἀπό τήν ὁρμή τῆς βλακείας της, ἔβαζε τά δυό της πόδια σ'ἕνα παπούτσι, παράσερνε μαζί της σ'αὐτή τήν ἀκρότατη δυσχέρεια, ὅλο τό ἔθνος τῶν ἑλλήνων.
Νά ἔχεις τά δυό σου πόδια σ'ἕνα παπούτσι, σημαίνει πώς περιμένεις τόν ἀπό μηχανῆς θεό, γιατί διαφορετικά τό σενάριο σταματάει καί ἡ ἱστορία γνωρίζει ἕνα τέλος στό ὁποῖο τό ἱστορικό δέν ἔχει συμβεῖ.
Ἀπό τήν μιά, ἡ ἀπειλή τοῦ πολέμου μέ τήν Τουρκία, μέσα σέ μιά ρευστότητα, ὅπου ἡ ρευστότητα τίποτε δέν ἐκφράζει, μέσα σέμιά ἐκρηκτικότητα, πού ἡ ἐκρηκτικότητα δέν τήν ἐκφράζει καί κύρια μέσα σέ μιά σύγχιση πού ξεπερνάει τόν ἑαυτό της, ἀπό τήν ἄλλη, ἡ ἐπάνοδος τῶν πολιτικῶν στήν ἐξουσία, μέ μιά ἀτμόσφαιρα, πού προμηνάει ἀπό ὅλους γιά ὅλους, τά πάντα.
Τά πάντα συμβαίνουν σ'αὐτή τήν ἱστορία μέ ἀνεπανάληπτη ἀντιφατικότητα.
Ὁ Ἰωαννίδης παίζει τό πιό μεγάλο του παιγνίδι. Τολμάει ὅτι ἀπέφυγε ὁ Παπαδόπουλος. Προχωρεῖ στό "ἐθνικό" του ἔργο μέ τό ὁποῖο θά καταστεῖ ὑπόλογος"ἐθνικῆς προδοσίας". Ὑπερεκτιμᾶ τή σημασία του γιά τούς ἀμερικανούς, ἐπειδή "ὑπερβαλλόντως" ἐκτιμοῦσε τούς ἀμερικανούς. Πιστεύει ὅτι οἱ Τοῦρκοι δέν θά ἐπέμβουν γιά τό Μακάριο ἀφοῦ ἡ προσωπικότητά του τούς δημιουργεῖ προβλήματα. Καί εἶναι οἱ Τοῦρκοι πού ἀνατρέπουν τόν Ἰωαννίδη θέτοντάς τον μπροστά σ'ἕνα πόλεμο, τόν ὁποῖο διατάζει, ἀλλά δέν μπορεῖ νά διεξαγάγει.
Οἱ Ἀμερικάνοι στηρίζουν τή χούντα γιά νά τή ρίξουν στό τέλος στό λάκκο τῆς Μεσογείου. Δέν τούς ἄρεσε ὁ Παπανδρέου γιατί δέν ἐνέδωνε στή λύση τους

στό Κυπριακό καί φέρνουν στήν ἐξουσία τόν Καραμανλῆ "ἀναγκασμένον" νά ἀποχωρήσει ἀπό τό Ν.Α.Τ.Ο.
Διεκδικῶντας καινούργιες βάσεις στή Κύπρο κινδυνεύουν νά χάσουν τίς σίγουρες στήν Ἑλλάδα. Ἐπιχειρῶντας νά κλείσουν τό ἴδιο τό πρόβλημα μέ τήν ὀξύτητα πού τό ἀναγκάζουν νά τεθεῖ.

Ἡ ἐξουσία τῆς 25 τοῦ Νοέμβρη, ἐξαγγέλοντας πάνω στό νωπό αἷμα τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων, τήν προδοσία τῶν ἀρχῶν τῆς 21 ἀπρίλη ἀπό τόν ἀρχηγό τῆς ἀπριλιανῆς φράξιας, κατάφερε νά τρομοκρατήσει μέ τό ἀναίμακτο ἔργο της, ὅλες τίς πιθανές ἐκδοχές ἐξομάλυνσης τῆς κατάστασης. Παραδόθηκε στό τέλος μέ τήν ἐσωτερική βεβαιότητα πώς θά ἐπανέλθει στήν ἐξουσία. Ἔτσι παρήγαγε τό θέαμα, μιᾶς ἀποσυνθεμένης καί παραιτημένης φράξιας, πού παραμένει ὁ κύριος κίνδυνος, γιά τή φράξια πού ἀσκεῖ τήν ἐξουσία.
Τό ἐκπληκτικό εἶναι, πού σ'αὐτή τή παραιτημένη φράξια, λείπει ἐντελῶς ἡ "βαθυστόχαστη" σύλληψη τῶν συμφερόντων της. Καιροσκοπική καί ἡλίθια, ἐξαντλεῖ τήν ἀποφή της, στή κατοχή τῆς ἐξουσίας καί ἀδυνατεῖ νά δεῖ ὅλο τό πλέγμα μέσα στό ὁποῖο ἡ θέση της θά παρέμεινε περίοπτη.
Ὁ Χ. Κίσσιγκερ, ἔχει πληροφορίες πρίν ἀκόμη παραιτηθεῖ ἡ χούντα, γιά τήν ἀλλαγή πού πραγματοποιεῖται στήν Ἑλλάδα καί μ'αὐτό ὑποδηλώνει, δύο πράγματα.
Πρῶτον, ὅτι καμμία ἐξέλιξη δέν συμβαίνει ἐρήμην του ἤ χωρίς νά τόν ἐνημερώσει γιά τούς σκοπούς της-τό διάγγελμα τοῦ Ντάβου ἀπευθύνονταν καί στούς δυτικούς σμμάχους-πολιτική τῆς δύναμης, καί δεύτερον, ὅτι συμμετέχει στίς διαδικασίες πού ἐπαναφέρουν τή δημοκρατία στήν Ἑλλάδα.
Ὁ Καραμανλῆς ἔφτασε στήν Ἀθήνα μέ ἀεροπλάνο πού τοῦ παραχώρησε ὁ Ζισκάρ Ντ'Ἐσταίν καί αὐτό εἶναι πού δέν ἔλαβε ὑπ'ὄψη του ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου ὅταν ἔκανε τίς περίφημες δηλώσεις του, περί νατοϊκοῦ κατασκεύασματος.
Τό γεγονός πώς καθυστέρησε τήν ἀφιξή του στήν ἀθήνα, δείχνει μιά ἔξοχη τακτική παραμελημένου καί φιλόδοξου ἐραστοῦ. Λείπει ὅταν ἡ ἐξουσία μπορεῖ νά τοῦ ἀρνηθεῖ τή γοητεία καί εἶναι τόσο κοντά, πού ἄν τόν ζητήσει θά φτάσει ἐγκαίρως. Φτάνει ὅταν αὐτή ἔχει ἐπανδρωθεῖ μέ τήν διοικητική προσωπικότητα τοῦ Καραμανλῆ, γιά νά τῆς ἀσκεῖ διαρκῆ, ἀμείλικτη καί ἀρλουμποειδῆ κριτική.

Ὅλες οἱ ἐξηγήσεις τῆς μεταπολίτευσης στηρίζονται στήν ἀπειλή ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, στό ἀνέτοιμο τῆς Ἑλλάδος, στό κενό καί στήν ἀσυναρτησία τῆς ἐξουσίας, στήν ἐπερχόμενη πλήρη καταρευσή της. Αὐτά τά τελευταῖα ἀπό μόνα τους δέν σημαίνουν τίποτε. Τό κενό δέν εἶναι ἀπό μόνο του κενό. Τό κενό εἶναι προσδιορισμός τοῦ χώρου. Ὁ χῶρος τῆς ἐξουσίας εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Ὅταν ἔλεγαν κενό καί κατάρευση τῆς ἐξουσίας, ἐνοοῦσαν ὅτι διαλύονταν τό κῦρος τῶν θεσμῶν ἤ ἡ ἴδια ἡ δομή τους μέ τήν ὁποῖα γίνεται ἐλέγξιμη καί καθοδηγίσιμη, ἡ συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό στήν οὐσία του εἶναι κάτι ἄλλο. Ὅτι κατέρρεε μέσα στούς ἀνθρώπους τό κῦρος τῆς ἐξουσίας. Κάθε θεσμός, ἐπιβιώνει χάρη στό κῦρος του, πιό σωστά, ἡ ζωή του εἶναι τό ἀντικειμενοποιημένο κῦρος. Τό κῦρος εἶναι ἡ ἀποδοχή ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς λογικότητας καί τῆς ἀναγκαιότητας τοῦ θεσμοῦ.
Ὅταν αὐτός σάν νεκρό πτῶμα, σάν ἄγαλμα μνήμης ἀπαίσιου παρελθόντος, θρυματισθεῖ στό ἐσωτερικό τοῦ ἀνθρώπου, τότε ἡ πραγματική, ἡ ἀντικειμενική του ὑπόσταση, γίνεται προβληματική. Τόν Ἰούλιο δέν κατέρεε τό κῦρος τῆς ἐξουσίας γενικά, ἀλλά τῆς συγκεκριμένης δικτατορικῆς μορφῆς.
Τό πρόβλημα γιά τήν ἄρχουσα τάξη, πού εἶχε γευτεῖ τόν Νοεμβριανό πανικό, ἐνεῖχε φοβερούς κινδύνους. Ξέρει πολύ καλά ὅπως οἱ πάντες τό ξέρουν, πώς κάθε ἐξέγερση, περικλείει μιά λογική καί μιά δυναμική, ἱκανή νά ξεσκίσει τούς ἀρχικούς της καθορισμούς καί νά γενικεύσει τόν ἑαυτό της.
Ἡ ἐπικείμενη ἐξέγερση τοῦ λαοῦ, ἐμφανίζονταν μέ τή τρομακτικότητα τυφώνα, πού μοιραῖα θά ἔθετε ὑπό κριτική, σύνολα πού ξεπερνοῦσαν τή δικτατορία. Στό στρατό, εἶχαν ἀρχίσει νά ἐκδηλώνονται πράξεις, πού ἔχοντας σάν στόχο χουντικούς ἀξιωματικούς, ἔθεταν σέ κίνδυνο τήν ἑνότητα τῆς ἐξουσίας.
Χωρίς τή λεπτή φιλοσοφία, καθεστῶτος πού ἐμπι

ντεύεται τόν ἑαυτό του, ἡ οιχτατορία συστηματικά ἀπογύμνωνε τήν ἐξουσία ἀπό τούς ἀγαπημένους μύθους της. Ἡ ἱεραρχία δέν ἦταν πιά μιά ἀξία καθ'ἑαυτή παρά ὅσο ἀναφέρονταν στό χουντικό μηχανισμό. Ἡ παραγωγικότητα καί ἡ ἐργασία ἐμπαιγμός ἀφοῦ παρουσίαζε τό θέαμα, ὅπου ἡ κομπίνα ὑποκαθιστοῦσε τό σύστημα.

Ἔτσι βρέθηκε τό Νοέμβρη, μπροστά σέ μιά ἔκρι ξη, πού ἄρχισε ἐπιζητόντας τήν ἀποκατάσταση τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀξιῶν, γιά νά προβάλλει σάν ἀπειλητική δυναμική κύρια μέτή δράση στούς δρόμους, τό φάσμα τῆς γενικευμένης ἔμπρακτης κριτικῆς.

Τόν Ἰούλιο ἡ κατάσταση ξεπερνάει τόν ἑαυτό της. Ἡ ἴδια ἡ ἐξουσία θέτει τό λαό μπροστά στό βασικώτερο δίλλημα.

Ἔτσι κι'ἄλλιῶς θά πολεμήσει. Δέν εἶναι ὅμως ἱκανή νά δικαιολογήσει τόν ἴδιο τό πόλεμο γιά τόν ὁποῖο ἐμφανίζεται βασικά ὑπεύθυνη. Παρά τίς δηλώσεις τοῦ Κανελλόπουλου-ἀφοῦ ἡ πατρίς κινδυνεύει κ.λ.π. κ.λ.π.- οἱ ἕλληνες ἔχουν στραμμένη τή προσοχή τους στήν ἐσωτερική κατάσταση. Κι'αὐτό, γιατί δέν ἐμπιστεύονταν, οὔτε τή διεξαγωγή τοῦ πολέμου, στή διχτατορία.

Νά πολεμήσει ὁ πατριώτης, ὑπέρ βωμῶν καί ἑστιῶν, εἶναι μιά στάση εὔλογη. Ἀλλά νά πολεμήσει ὁ πατριώτης, γι'αὐτούς πού "πουλᾶν" τή πατρίδα του, εἶναι ἀδιανόητο. Τό κενό τῆς ἐξουσίας, εἶχε προετοιμαστεῖ, κατά τή διάρκεια τῆς ἐφταετίας. Κι'αὐτό ἀνάγκαζε τό Παπαδόπουλο, σέμιά ρητορική τοῦ παραλόγου καί σέ χρονοδιαγραμματικές προσπάθειες ὁμαλοποίησις. Αὐτό τόν ἀνάγκαζε, στό νά μήν τολμήσει,νά θέσει ἀναγκαστικά τό δίλλημα.

Μπροστά στό πανικό τῆς ἀναμενόμενης ἐξέγερσης, ἡ χούντα παρετεῖται. Εἶναι ἱκανή ἀκόμη γιά βαθύ δάγκωμα.

Ὁ Καραμανλής πού ἀναλαμβάνει νά ἀποκαταστήσει τό κῦρος τῆς ἐξουσίας, θέτει τόν ὅρο του καί πρός τίς δύο κατευθύνσεις.

Ὁ στρατός νά ἀποσυρθεῖ στούς στρατῶνες καί νά μήν ἀναμιγνύεται στή πολιτική, ὁ λαός νά ἐπιδείξει ὡριμότητα, νά ἐπιστρέφει στή δουλειά καί νά ἐγκαταλείφει τά κοινά.

Μέ πειθαρχημένο προσωπικό ἡ Καραμανλική ἑταιρεία "ο εθναρχης" ἤ "σωτηρια της πατρίδας" καταφέρνει,νά στήσει τά πρῶτα κυβερνητικά μέτρα.

Ἡ λαϊκή ἐξέγερση, ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν ὁρίζοντα καί ἡ ἀστική τάξη, πού καμάρωνε γιά τήν στρατιωτική πυγμή τῆς ἐφταετίας, τώρα μπορεῖ νά ἐπαίρεται, μέ τήν διοικητική σοβαρότητα καί τήν κοινοβουλευτική κολτοῦρα, τοῦ ἄνδρα πού περισυνέλλεξε τίς θύελλες, μέσα στόι ἀσκό τοῦ Αἰόλου ἤ αὐτό πού θά ὀνομάζαμε κοινοβουλευτική αὐταπάτη.

Ἡ Ἰουλιανή μεταπολίτευση, δέν εἶναι προϊόν τῆς ταξικῆς πάλης, μέ τήν κλασσική ἔννοια τοῦ ὅρου. Δέν εἶναι ἐπίσης τό σκηνοθετημένο ἀποτέλεσμα, νατοϊκῶν ἤ ἀμερικάνικων ὑπηρεσιῶν.

Αὐτό θά ἦταν βλακεία νά τό ὑποθέσουμε. Ποιός θά ἔφερνε τά πράγματα στή κόφη τοῦ ξυραφιοῦ ὅπου τά πάντα κινδύνευαν νά καταστοῦν ἀνεξέλεγκτα. Ποιός σκηνοθέτης θά εἶχε τό κουράγιο νά ἀναλάβει τήν εὐθύνη μιᾶς πιθανῆς λαϊκῆς ἐξέγερσης;

Ἡ κρίση ἦταν πραγματική κρίση τῆς ἐξουσίας. Ἡ ἀποκατάσταση τοῦ κύρους της ἔγινε κατά τόν ὁμαλώτερο δυνατό τρόπο γι'αὐτήν.

Αὐτό εἶναι πού κάνει τό πρᾶγμα νά μοιάζει μέ καλοπαιγμένο σενάριο. Ἔγινε ὅμως δυνατό, νά μοιάζει ἔτσι τό πρᾶγμα, γιατί ἡ λαϊκή ἐπέμβαση δέν ἔκαμε τήν ἐμφάνισή της.

Ὁ Καραμανλής ἦταν πάντα μιά γλυκειά ἐλπίδα γιά τήν ἀστική τάξη ὅταν προσπαθοῦσε νά δεῖ τό μέλλον της.

Τό γεγονός ὅτι ἡ κρίση ξεπεράστηκε μέ τήν ἐναλλακτική λύση πού εἶχε ἕτοιμη ὁ ἑλληνικός καπιταλισμός ἦταν ἡ πιό λογική συνέπεια ἀφοῦ οἱ πρωτοβουλίες ἔμειναν στά χέρια του. Τό κενό τῆς ἐξουσίας δέν παρέλυσε μόνο τήνἀστική τάξη ἀλλά καί τόν ἑλληνικό λαό. Κι'αὐτό γιατί ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου πού γιά τήν διεξαγωγή ἤ τήν ἀποφυγή του χρειάζονταν μιά στιβαρή ἐξουσία.

Τό πρόβλημα τέθηκε ἔτσι: ἀπειλεῖται ὁ ἑλληνισμός σάν ὑπόσταση, ἀπό τόν προαιώνιο ἐχθρό του. Ἡ χούντα ἐνήργησε σύμφωνα μέ τά συμφέροντα τῆς Τουρκίας. Οἱ ἕλληνες πάνω στή κόφη τοῦ ξυραφιοῦ παρέμειναν μετέωροι γιατί διαισθάνονταν πώς κάθε κίνηση θά προκαλοῦσε βαθειά πληγή. Καί ἀπό παντοῦ σκοτάδι.

Τό Νοέμβρη ὅλα εἶχαν τεθεῖ γιά μιά στιγμή καθαρά. Ἡ διχτατορία καί ἡ δράση γιά τήν ἀνατροπή της.

Τώρα εἶναι οἱ Τοῦρκοι καί πίσω τους οἱ ἀμερικάνοι, ἀλλά πίσω ἀπό τή χούντα ἦταν πάλι οἱ ἀμερικάνοι. Ὁ ἑλληνικός λαός αἰσθάνεται σάν πιόνι σ'ἕνα τεράστιο παιγνίδι. Πρίν 25 χρόνια εἶχε παίξει αἱματηρά τή παιγμένη στή Γιάλτα παρτίδα τοῦ Στάλιν καί τοῦ Τσῶρτσιλ.

Ἐγκαταλείπει στήν ἀστική τάξη ὅλη τήν εὐθύνη τῆς κατάστασης καί περιορίζεται στό ρόλο μιᾶς ὡριμότητας πού ἐπιδεικνύει τήν ἀναμονή της.

Ὁ Ὄργουελ στό 1984 γράφει, πώς ὅσο ὑπάρχει ὁ πόλεμος οἱ ἄρχουσες τάξεις εἶναι ἀναγκαστικά ὑπεύθυνες. Αὐτό ἀποτελεῖ τό γενικευμένο ἀνακοινωθέν τοῦ Ἰουλίου.

Εἶναι ὁ στρατός πού ἀναλαμβάνει τή πρωτοβουλία νά ἐκδιώξει τούς στρατιωτικούς ἀπό τήν ἐξουσία. Αὐτό δέν τό κάνει τό Νοέμβρη ὅταν αἱματοκυλιέται ἡ Ἀθήνα ἀλλά τόν Ἰούλη. Γιά νά μήν θυσιασθεῖ ἡ ἀλήθεια μέσα σέ θεωρητικές ἀφαιρέσεις, θά πρέπει νά δοῦμε , ὅτι τόν Ἰούλη, ἔχουν ἐξοπλισθεῖ μεγάλα τμήματα τοῦ λαοῦ, γεγονός πού κατέστρεφε τήν μέχρι τότε ἰσορροπία δυνάμεων στό στρατό .

Ὅμως εἶναι ἐξ ἴσου σημαντικό νά μήν λησμονηθεῖ ὅτι πρωτοστατοῦν ἄνθρωποι πού μέχρι τότε ἀκολουθοῦσαν πιστά τή δικτατορία.

Αὐτό σημαίνει ὅτι, καθώς τά γεγονότα θέτουν σέ ὅλους τήν εὐθύνη τους, εἶναι ἀναγκασμένοι ὅλοι νά σηκώσουν τήν δική τους εὐθύνη.

Ὁ στρατός πού στηρίζει τή δικτατορία ἀναλαμβάνει αὐτή τήν εὐθύνη ἀφοῦ εἶναι αὐτός πού τήν ἀναγκάζει σέ παραίτηση,

Ἡ ἄρχουσα τάξη ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη τῆς ὑπόστασης τοῦ ἔθνους γιατί χωρίς τό ἔθνος δέν ὑπάρχει ἡ δική της ὑπόσταση.

Ὁ ἑλληνικός λαός ἀφήνει στήν ἄρχουσα τάξη, στά ἐναπομείναντα κέντρα ἐξουσίας τήν εὐθύνη γιατί φοβᾶται πώς ἡ δράση του μπορεῖ νά ὁλοκληρωθεῖ μέσα στά ἀμερικάνικα συμφέροντα.

Ἔτσι βέβαια τό πολιτικό θέαμα πού θά παραχθεῖ καθορίζεται καίρια ἀπό τά Ἰουλιανά συμβάντα.

Ἡ ἐθνική ἑνότητα πραγματοποιεῖται μέ τήν ἄρχουσα τάξη στό ρόλο τῆς ἄρχουσας τάξης μέ τούς ἐξαθλιωμένους καί καταπιεζόμενους στό ρόλο τοῦ ἐξαθλιωμένου καί τοῦ καταπιεζόμενου.

Ὁ Καραμανλῆς παριστάνει τό Βενιζέλο καί οἱ ἐργάτες τελειώνουν τίς ἀπεργίες τους, μέ τόν ἐθνικό ὕμνο.

Τό ἔργο τοῦ Κ. Καραμανλῆ φαίνεται νά πετυχαίνει. Τό θαῦμα τῆς "ὡριμότητας" τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ στηρίζει κάθε του πράξη. Μ'αὐτή τή λέξη εἶχε χαρακτηρίσει ὁ εὐρωπαϊκός τύπος τόν Ἰσπανικό λαό γιά τήν ἀναίμακτη ἐπικράτιση τῆς δημοκρατίας λίγο πρίν βέβαια ἀπό τόν ἐμφύλιο πόλεμο.

Ἡ καραμανλική ἐκδοχή τῆς ὡριμότητας εἶναι πιό φιλοσοφιμένη. Στηρίζεται στήν οὐσία τοῦ καπιταλισμοῦ, γεγονός πού καταδείχνει πώς δέν πῆγαν χαμένα ἔντεκα χρόνια Εὐρώπης.

Αὐτή ἡ ἐκδοχή στηρίζεται στό καταμερισμό τῆς ἐργασίας καί στήν ἁρμονική καί ὑπάκουη συνεργασία τῶν εἰδικευμένων μερῶν της. Δηλαδή ὁ καθένας στή δουλειά του-πού σημαίνει ὄχι στή δουλειά τῶν ἄλλων- καί ἡ κυβέρνιση στά ἔργα της. Αὐτό τό τελευταῖο ἐνέχει τήν ἄποψη ὅτι βασικό ἔργο τῆς κυβέρνισης εἶναι νά μήν ἐπεμβαίνει κανείς στό ἔργο της. Οἱ πολῖτες τό ξέρουν σάν ὑπουργεῖο Δ. Τάξεως.

Ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ στή διαμόρφωση τῆς δημόσιας βούλισης συνοψίζεται στή ψῆφο του καί στή ἐλεύθερη ἐπί μία τετραετία διαμόρφωση τῆς ψήφου του.

Οἱ οἰκονομικές καί ταξικές διεκδικήσεις πρέπει νά ἐμφανίζονται μέσα ἀπό τούς ἐπίσημους ὀργανισμούς πού ὁ καπιταλισμός ἔχει ἐντάξει στή λειτουργία του. Ἄν ὅλα αὐτά συνδιασθοῦν καί μέ τήν κοινοβουλευτική καί πολιτική μετριοπάθεια τῆς ἀντιπολίτευσης, τότε ἡ καραμανλική "πολιτεία" εἶναι μπροστά στά μάτια μας.

Ὅταν ὁ Καραμανλῆς ἔθεσε τούς ὅρους του στή παραιτούμενη ἐξουσία εἶναι λογικό νά ὑποθέσουμε πώς κι'αὐτή τοῦ ἔθεσε τούς ὅρους της. Εἶναι δυνατόν αὐτοί οἱ ὅροι νά μήν τεθοῦν ρητά, ἀλλά μέ τό νά κατέχει κανείς τόν κρατικό διοικητικό, στρατιωτικό μηχανισμό τούς ἐπιβάλλει. Ὁ Καραμανλῆς θέλει τήν ἐξουσία ἀλλά θέλει ὅλη τήν ἐξουσία. Δέν μπορεῖ νά ξεχάσει τά γεγονότα πού τόν ἀνάγκασαν νά φύγει μέ ψευδώνυμο. Ἐπιχειρεῖ ἀργά ἀλλά σταθερά νά ὁλοκληρώσει τόν ἔλεγχό του πάνω στούς μηχανισμούς τῆς ἐξουσίας χωρίς σοβαρούς κλυδωνισμούς, καθώς διαρκῶς ἐνεδρεύει ὁ κίνδυνος ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου. Αὐτός ὁ τελευταῖος μαζί μέ τόν κίνδυνο νέας δικτατορικῆς παλινόρθωσης εἶναι τό κλασικό μοτῖβο πού κατέλαβε τά κρανία τῶν ἑλλήνων. Ἡ διοικητική σοβαρότητα τοῦ Καραμανλῆ ἡ σταθερότητα τῶν ἀπόψεῶν του, τό δωρικό στύλ τῆς ρητορικῆς καί τῶν ἐξαγγελιῶν του, τοῦ δίνουν τό πρόσωπο τοῦ στοργικοῦ ἀλλά στιβαροῦ πατέρα, πού ἀνέλαβε νά ὁδηγήσει τήν ἑλληνική οἰκογένεια σέ ἥσυχο λιμάνι.

Στίς ἐκλογές τοῦ Νοέμβρη καταφέρνει νά συγκεντρώσει μιά τέτοια πλειοψηφία, πού θά καταπλήξει τούς πάντες ἐκτός ἀπό τόν ἴδιο πού τήν ἀπαίτησε στή τελευταῖα προεκλογική του συγκέντρωση.

Ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου πού ἐμφάνιζε τόν ἑαυτό του σάν μεγάλο φαβορί-δέν ἦταν τό44 δέν ἦταν τό 64 εἶναι τό 74- θά ὑποστεῖ μιά ἧττα ἄνευ προηγουμένου. Ὁ Παπανδρέου ἐμφανίστηκε μέ τά οἰκογενειακά ρητορικά σχήματα, χωρίς τή πατρική γοητεία, μέ ἕνα ἀρλουμποειδῆ σοσιαλισμό, ὅπου ἡ γραφειοκρατία εἶναι φιλελεύθερη, καί κύρια μέ μιά μαχητική διάθεση πού ἐξέπληξε τά

πολιτικά ηση.
Τά δυό συντηριτικά κόμματα πού καταγγέλθηκαν σάν "συμμέτοχοι στό ἀμερικανονατοϊκό μαγειρεῖο" πῆραν τά 3/4 τῶν ψήφων. Ἄν καί σ'αὐτό τό ποσοστό, θά πρέπει νά προστεθοῦν κάί μερικοί ψήφοι τῆς λεγόμενης ἀριστερᾶς, πού ψήφισαν περισσότερο κατά παράδοση παρά ἀπό μαχητική διάθεση. Ὁ ἑλληνικός λαός φρόντισε νά ἐγκρίνει βιαστικά τό νέο πρόσωπο τῆς ἐξουσίας πού παρεῖχε ὅλα τά ἐχέγγυα σταθερότητας.
Τό ἐκλογικό ἀποτέλεσμα μᾶς ξαναφέρνει μπροστά στήν οὐσία τῆς ἰουλιανῆς μεταπολίτευσης.
Πρός τό παρόν τό πρόβλημα πού ἔχει ἐμφυτευθεῖ στόν ἑλληνικό λαό εἶναι τό πρόβλημα μιᾶς ἐθνικῆς ἰθύνουσας τάξης.
Ἔτσι ἔβαζε τό πρόβλημα ἡ δεξιά, ἡ ἀριστερά καί τό κέντρο. Ὁ πατριωτισμός εἶναι τό MODUS VIVENDI τῆς ἑλλήνικῆς πολιτικῆς. Μ'αὐτόν ἀντικαθιστᾶ τήν ἔλλειψη προγραμματισμοῦ, μ'αὐτό τό ψυχικό σύνδρομο τῶν ἀπελπισμένων καί ἐπανειλλημένων ἀποπειρῶν τῆς ἐθνικῆς ὁλοκλήρωσης. Ὁ πατριωτισμός καθώς γίνεται αἴτημα τῶν ἐξτρεμιστικῶν μικροοργανώσεων ἐγκλωβίζει τό ἀνατρεπτικό τους πάθος, σέ μιά γραφειοκρατική καί κρατικοκαπιταλιστική ἀντίληψη πού δέν ἔχει καμμία προοπτική. Γιατί ἡ βίαιη ἔνταξη τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου στή κρατικοκαπιταλιστική οἰκογένεια, εἶναι μιά ἱστορία πού δέν πίστεψε στόν ἑαυτό της ὅταν εἶχε ὅλα τά ἀτοῦ μέ τό μέρος της.
Τό γεγονός πώς ὁ " ἑλληνισμός " ἐπεζήτησε καί πέτυχε στό μέτρο πού αὐτό εἶναι δυνατόν νά διαρρυθμίσει "ἀνεξάρτητα" τό πρόβλημα τῆς ἐξουσίας καταγράφτηκε στό ἐνεργητικό τοῦ Καραμανλῆ. Ἡ εὐρωπαϊκή συμπεριφορά του ἐξέπληξε τόν Ἑλληνικό λαό καί ἡ ἀντιπολίτευση παίζοντας τό ρόλο πού τῆς ἐπεφύλαξε, ἀσκεῖ μιά χλιαρή κριτική στό "ἐθνικό" πρόβλημα καί μιά πιό ὀξεῖα στόν Ντεγκωλισμό τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Οἱ διάφορες θεωρίες πού ἐξηγοῦν τήν μεταπολίτευση σάν προϊόν ἀμερικανοευρωπαϊκῆς ἡ ἀμερικανοσοβιετικῆς συμφωνίας στηρίζονται στόν ἐκπληκτικό κυνισμό τῆς Γιάλτας ὅπου ὅλα λόγω τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ἦταν δυνατά. Δηλαδή ἀπό τή μιά τό Κ.Κ.Ε. ὑπάκουος ἐκτελεστής τοῦ σταλινικοῦ νεύματος κι'ἀπό τήν ἄλλη ὁ ἀστικός κόσμος πού συλλήβδην ἐλέγχονταν ἀπό τούς Ἄγγλους. Τώρα ποιός ἐλέγχει ποιόν; Τόν Ἰωαννίδη, τόν Ντάβο, τόν Μπονάνο, τόν Ἀνδρουτσόπουλο, τόν Κανελλόπουλο, τόν Μαῦρο, Τόν Καραμανλῆ τόν Παπανδρέου καί κύρια τού ἔνοπλο καί τόν ἄ πλο λαό.

Νά ἐξηγεῖται ὁ εὐρωπαϊκός προσανατολισμός τῆς Ἑλλάδας σάν ἀμερικανοευρωπαϊκή συμφωνία κατα ντάει πλέον γελοῖο ὅταν γίνεται γνωστό ὅτι ἀπό τή σύσκεψη στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν ὁ Κανελλόπουλος ἔφυγε πρωθυπουργός. Λοιπόν οἱ δύο πολιτικοί τῆς δεξιᾶς μέ κῦρος στούς ὁποίους θά μποροῦσε ὁ στρατός νά παραδώσει τήν ἐξουσία εἶχαν εὐρωπαϊκή κατεύθυνση. Τί πιό εὔλογο νά ἀκολουθήσει ἡ Ἑλληνική ἐξωτερική πολιτική αὐτή τή γραμμή; Καί σέ τί ἄλλο μποροῦν νά σκοπεύουν οἱ θεωρίες περί συμφωνιῶν παρά ἀπό τό νά καταστήσουν τήν σκοτεινή ὑπόθεση τῆς πολιτικῆς ἀκόμη πιό σκοτεινή. Νά ὑποβάλλουν στούς ἀνθρώπους τήν ἰδέα ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειές του καί οἱ πιό αὐθόρμητες εἶναι ἔργο προσχεδιασμένο τῶν ἀπόμακρων κυρίων τους. Μήπως γιά τό Πολυτεχνεῖο δέν κυκλοφόρησε εὐρέως ὅτι ἦταν ἔργο τῆς C.I.A;,
Νά παραδώσει ὁ στρατός τήν ἐξουσία στούς πολιτικούς τῆς δεξιᾶς εἶναι ὅτι πιό φυσικό μπορεῖ νά συμβεῖ. Νά καλοῦσε τόν Φλωράκη θά ἦταν τό ἀνεξήγητο. Ὅταν τή λύση Καραμανλῆ ἤ Κανελλόπουλου ἤ ἀκόμη καί Κωνσταντίνου, προπαγάνδιζε ἡ "ἀντίσταση" , γιά πιό λόγο, τό φυσικότερο προϊόν τῆς χουντικῆς κατάρευσης νά ἔχει ἀνάγκη ὑπερσυμφωνιῶν; Γιά τόν Ἰωαννίδη, ὁ Μακάριος διαβεβαίωσε, ὅτι τοῦ πρότεινε ὅταν ὑπηρετοῦσε στήν Κύπρο νά ἐξαπολύσουν σέ μιά νύχτα γενοκτονία τῶν Τούρκων, ἔτσι πού τό πρωΐ νά ἔχει λυθεῖ τό πρόβλημα. Πρόκειται δηλαδή γιά ἐθνικιστή, παρανοϊκό καί δολοφόνο. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ἦταν ἱκανός γιά τά πάντα καί πρό παντός γιά νά πατήσει τή φλοῦδα.
Ὁ Ἑλληνικός λαός, ὅταν φάνηκε νά διακυβεύται ἡ ἐθνική του ὑπόσταση, μετέτρεψε αὐτό πού πού γνώρισε σάν ἀντιδικτατορική ἑνότητα, σέ ἐθνική ἑνότητα. Ἔτσι ὅπως καί ἐπί δικτατορίας ἄφησε τήν ἡγεσία στήν δεξιά.
Νά ζητάει κανείς τά ρέστα γιά κάτι πού συμμετεῖχε στήν διαμόρφωσή του, ὅταν πρόκειται γιά κοινούς θνητούς, λέγεται θράσος. Ὅταν πρόκειται γιά τούς πολιτικούς λέγεται ἀντιπολίτευση. Σ'αὐτή τήν ἱστορία, πού ὅλοι μαζί διαμόρφωσαν ὅλοι βγάζουν τήν οὐρά τους ἀπ'ἔξω, ἐνῶ ὅλοι τήν ἀναγνωρίζουν σάν μοναδική λύση. Τώρα τό γεγονός πώς ὁ κόσμος ἀδιαφορεῖ, εἶναι δεῖγμα πώς ἔχει ἀνακαλύψει πολλές ἀπό τίς ἀπάτες.
Οἱ ἐπαναστάτες πού ξεκινοῦν μέ τήν χριστιανική βεβαιότητα τῆς ἐπαναστατικῆς φύσης τοῦ προλεταριάτου, τοῦ λαοῦ, θά διαψεύστηκαν οἰκτρά. Ἡ πίκρα εἶναι ἐπικίνδυνο συναίσθημα γιά τήν

ἐπαναστατική θεωρία. Καί ὄντως συνθῆκες πιό εὐνοϊκές γιά μιά ἐξέγερση ἀπό αὐτές πού ὑπῆρχαν τόν Ἰούλιο γιά πολλά χρόνια δέν θά ἐμφανισθοῦν. Ὅταν λέω συνθῆκες ἐννοῶ τό ἀντικειμενικό γεγονός τῆς ἀποσύνθεσης καί τοῦ πανικοῦ τῆς ἐξουσίας, μαζί μέ τόν ἐξοπλισμό μεγάλων τμημάτων τοῦ λαοῦ. Ἀντίθετα τό Νοέμβρη τά πράγματα ἦταν πολύ πιό δύσκολα. Κι' ὅμως ἕνα πνεῦμα DESPERADOS ἔκανε δυνατόν νά ἐμφανιστεῖ σάν δυνατό τό ἀδύνατο.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονός πώς σέ κάποια δεδομένη στιγμή ὁ λαός δέν ἀνέχεται τόν ἐμπαιγμό. Ἀλλά δέν εἶναι αὐτό στή φύση του. Εἶναι ὅμως στή φύση τοῦ συστήματος νά παράγει τόν διαρκῆ ἐμπαιγμό καί τό σκάνδαλο.

Πάνω σ'αὐτό ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη εἶναι ἡ διακυβέρνιση τῆς χώρας ἀπό τόν Κ. Καραμανλῆ μέ τόν ὁποῖο εἶχε γίνει συνείδηση πώς ξεμπέρδεψε ὁ ἑλληνικός λαός ἕντεκα χρόνια νωρίτερα.

Τό γεγονός ὅτι πρέπει νέα διατηρήσει τό καραμανλικό πρόσωπο παράγει ὅλους τούς ἐμπαιγμούς. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ταυτότητά του πού γίνεται ἀντιφατικά ἀποδεκτή ἀπό τόν ἑλληνικό λαό.

Ὁ Καραμανλῆς ἐμφανίζει ἕνα συνετό καί στιβαρό πρόσωπο. Αὐτό σημαίνει μιά πολιτική "ἀποχουντοποίησης" "δεξιά". Οἱ στενοί συνεργάτες του πού ἀνέλαβαν τά κρίσιμα ὑπουργεῖα φαίνονται ἀρκετά διαβλητοί. Ἐκεῖ ποντάρει ὅλη ἡ ἀντιπολίτευση. Ὅτι εἶναι δεξιό στό Καραμανλῆ δύσκολα γίνεται ἀποδεκτό ἀπό τόν ἑλληνικό λαό.

Ἡ σύνεση σημαίνει τόν ἐνταφιασμό τῆς πολιτικῆς ὀξύτητας. Αὐτό ἐμφανίζεται σάν πλήρη ἀμνηστία τῆς χούντας.

Ἕνα ἀπό τά πρῶτα τῆς κυβέρνησης ἦταν ὁ ἐξοπλισμός τῆς ἀστυνομίας μέ τίς περίφημες αὖρες. Αὐτό γιά τήν ἐξουσία εἶναι ἔργο συνετό, γιά τό λαό εἶναι πρόκληση. Ὁ ἐξοπλισμός τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καταδείχνει καί τούς φόβους του. Ἀπό μιά οἱ Τοῦρκοι-ἐξοπλισμός τοῦ στρατοῦ- ἀπό τήν ἄλλη ὁ λαός-ἐξοπλισμός τῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἐθνική ἑνότητα, ἀποτελεῖ τή βάση τῆς πολιτικῆς συμπεριφορᾶς τῶν Ἑλλήνων. Αὐτοί ἀπαιτοῦν ἀπό τήν ἄρχουσα τάξη νά κρατᾶ γιά τόν ἑαυτό της τήν ἐξουσία, δηλαδή νά εἶναι ἐθνική. Νά ζητᾶς ἀπό τό κεφάλαιο μιά ἐθνική συνείδηση καί μιά ἐθνική προοπτική, σημαίνει δύο πράγματα: Πρῶτον ὅτι ἐπιζητᾶς τήν κρατική παρέμβαση ἀφοῦ μόνο τό κράτος σέ μιά μή βιομηχανική χώρα εἶναι ἱκανό γιά ἐπενδύσεις, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ τήν ἔμμονη ἰδέα τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς "ἀριστερᾶς". Δεύτερον, ὅτι ὁ διεθνής χαρακτήρας τοῦ κεφαλαίου δέν λαμβάνεται ὑπ'ὄψη κι' ἔτσι ἀποδεσμεύεσαι σέ μιά πολιτική λιτότητας πού ὅμως παρέχει τή βάση γιά πολιτική δημαγωγία. Ἀλλά εἶναι τό κεφάλαιο πού ἔχει ἐγκλωβίσει τούς πάντες στήν προοπτική του. Αὐτό διαθέτει τό κοινοβούλιο ἀλλά καί τό στρατό. κατάφερε νά κυκλοφορεῖ τό φάσμα τῆς δικτατορίας, σέ κάθε πολιτική πράξη. Ἔτσι διαρκῶς τραγουδάει στούς πολιτικούς τό γνωστό ρεφραίν. Ἄν δέν τά καταφέρετε, ἄν δέν ἐπιδείξετε σύνεση, ἄν ἐκπορνεύσετε τό κοινοβούλιο μέ τίς πολιτικές ὀξύτητες, στήν ἄκρη τῆς νύχτας ἐλλοχεύει ὁ στρατός πού θά μᾶς σώσει.

Ὅσο κι ἄν τοῦ κοστίζει, μιά ἀποτυχημένη ἀπόπειρα τύπου Μπόλαρη, τά ὠφέλη εἶναι ἀσύγκριτα πιό σημαντικά, ἀφοῦ καταφέρνει νά πειθαρχεῖ τόν πολιτικό κόσμο καί τήν ταξική πάλη. Αὐτή ἡ τελευταία, γίνεται δυνατόν νά ἐλεγχεῖ μέσω τ' τῶν πολιτικῶν κομμάτων, πού κατά παράδοση κοντρολάρουν τούς ἐργατικούς ἀγῶνες. Ἔτσι δέν εἶναι τυχαῖο τό γεγονός, πώς ὅλες οἱ μαχητικές ἀπεργίες, ἦταν ἄγριες ἀπεργίες, κόντρα κύριαστήν προσπάθεια τῆς ἀριστερᾶς νά τίς ἐγκλωβίσει. Τό φαινόμενο πού πρόκειται νά παρακολουθήσουμε στή συνέχεια, θά συνοφίζεται σέ μιά διαρκῆ ρήξη τῆς ἀριστερᾶς μέ τήν ἐργατική τάξη, ὅσο ἡ τελευταία ἐπιμένει στήν ρεφορμιστική ταξική της ἄποψη. Κι'αὐτό, γιατί μέσα στίς πολιτικές δεσμεύσεις τῆς ἀριστερᾶς ἤ τίς ἐθνικές της αὐτοδεσμεύσεις, ἐμπεριέχεται ἡ καταστολή τῆς ταξικῆς πάλης. Τήν ἐθνική ἑνότητα κάποιος τήν πληρώνει. Ὅταν οἱ ἐργάτες ἐπίμονα φωνάζουν-ἡ κρίση ὄχι στίς πλάτες τοῦ λαοῦ- μιλοῦν τήν ἐθνική γλῶσσα. Ζητοῦν δηλαδή ἀπό τό Ἑλληνικό κράτος, ἕνα δίκαιο καταμερισμό τῶν εἰσφορῶν πού ἐπιβάλλονται στό ἔθνος, γιά νά ξεπεράσει τά ἐθνικά του προβλήματα.

Ὅλοι πληρώνουν σήμερα, ἀλλά νά πληρώσουν καί οἱ ἀστοί, αὐτή εἶναι ἡ ρητορική τῆς ἐργατικῆς τάξης. Πρός ἀπόδειξη ὅτι τά αἰτήματα δέν εἶναι μιᾶς τάξης ξένης ἀπό τά Ἑλληνικά προβλήματα, πρέπει νά τελείωσουν ὅλα μέ τόν ἐθνικό ὕμνο. Ἡ ἀστική τάξη, ὅταν τήν συμφέρει, ἐκπορνεύει τήν ἴδια τήν ἐφυΐατης. Κάνει πώς πέρνει τόν ρεφορμισμό γιά ἐξτρεμισμό, ἐπειδή ἔχει ἀνάγκη νά ἐγκλωβίζονται τά πάντα μέσα στό δίλλημα "ἑλληνισμός" ἤ προβοκάτσια.

Αὐτή ἡ τελευταία λέξη, πού ἦταν προνόμιο τῆς ἀριστερῆς ὁρολογίας, πέρασε τόσο στό καθημερινό λεξιλόγιο τῶν Ἑλλήνων, πού ὁ ἱστορικός θά πρέπει θά πρέπει νά χαρακτηρίσει τίς μέρες μας, σάν ἐποχή τῆς προβοκατσιοφοβίας.

Σ'αὐτή τήν συστηματική προβοκάτσια τῆς ἀστι-

κῆς τάξης, τοῦ κράτους καί τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἐναντίον τῶν μικρῶν ὀργανώσεων, πού ἐπιμένουν σέ μιά ταξική ἄποψη-καί ἄρα καταγγέλουν τήν ἐθνική ἑνότητα-συμμετέχουν ὁλόψυχα οἱ παρατάξεις πού λέγονται "ἀριστερές".

Ὅσοι προσπαθοῦν νά ἐξηγήσουν τή στάση τῆς ἀριστερᾶς μέ ἐπιχειρήματα,ὅπως ἐκφυλισμός,προδοσία τῶν ἀρχῶν κ.λ.π.φαίνεται ἀγνοοῦν τήν ἱστορία τοῦΚ.Κ.Ε. Γιατί αὐτό, ἄν εἶναι ἐκφυλισμένο, ἦταν τότε ἀπό τήν γέννεσή του τέτοιο. Τό 1922 ὅταν ἡ κατάσταση ἦταν πιόἔκρυθμη καί πίό ἐκρηκτική, ὅταν ἦταν ἡ ἰδεώδης κατάσταση γιά "μπολσεβίκους" αὐτό "ὑπέστειλε τή σημαία τῆς ταξικῆς πάλης μπροστά στήν ἐθνική συμφορά" Ἡ συστηματική προβοκάτσια τοῦ κράτους δείχνει τόν πανικό του ἀπό ὅλες τίς κατευθύνσεις. Δείχνει ὅτι δέν ἔχει ἐμπιστοσύνη στήν ὡριμότητα τοῦ λαοῦ, παρ'ὅτι ὑπάρχει τόσο"ἀριστερά" καί μαχητικά ὁ Παπανδρέου γιά νά καναλιζάρει ἀπρόβλεπτες ἐξελίξεις. Ὁ διαρκής φόβος χουντικῆς προβοκάτσιας, μᾶς ἐξαπολύεται μέ τήν γελοῖα προϋπόθεση, ὅτι συμφέρει τούς χουντικούς ἡ προβοκάτσια τή στιγμή πού ἡ ἐκκαθάριση τους ἔχει σταματήσει.

Νά ἀναγκάσουν οἱ"χουντικοί"τό κράτος νά στραφεῖ ἐναντίον τους ριζικά θά ἦταν ὑπέρτατη μωρία. Ἀλλά ἄν τό εἴθελαν ἔχουν καί χρῆμα καί ἀνθρώπους καί πεῖρα γιά νά τό κάνουν καί δέν ἐξαρτόνται ἀπό τή δική μας ὡριμότητα.

Ὅταν τό 1967 ὁ Γ. Παπαδόπουλος μᾶς ἐξέλεξε γιά ὑπηκόους του συνηθίσαμε στήν ἰδέα νά μήν ξέρουμε τί πρόκειται νά μᾶς συμβεῖ τό ἄλλο πρωΐ. Οἱ ἐφημερίδες χρησιμοποιοῦσαν τήν ἔκφραση"ὁ .....-ἀνάλογα μέ τούς τίτλους- ἀρέσκεται στούς αἰφνιδιασμούς". Χρησιμοποιοῦσε μιά στρατιωτική τεχνική στή "τέχνη" τῆς διακυβέρνισης.

Τό 1968 ὁ στρατηγός Γρίβας ἐξαπέλυσε μιά γενοκτονία στή Κύπρο-γιά λόγους πού δέν μᾶς τούς εἶπαν- καί βρεθήκαμε μπροστά σέ ἑλληνοτουρκικό πόλεμο. Ὁ Γ. Παπαδόπουλος πῆγε στόν Ἔβρο καί ἄγνωστο πῶς καί γιατί ἀποφεύχτηκε ὁ πόλεμος. Σ'ὅλα αὐτά τά χρόνια βαθύ σκοτάδι κάλυπτε τό τί γινόταν ἤ τό γιατί γινόταν.

Τό 1974 ἐκλέξαμε τόν Κ. Καραμανλῆ. Τώρα ἐκτός "ἀπροόπτου" ξέρουμε πῶς θά ξυπνήσουμε.

Δέν ξέρουμε ὅμως τί λέγεται ὅταν συζητοῦν οἱ ἀρχηγοί τῶν "λαῶν". Οὔτε ξέρουμε πότε θά ἀποφασισθεῖ ὅτι θίγεται ἡ"ἐθνική" μας ἀξιοπρέπεια καί θά πρέπει νά πολεμήσουμε.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν τουρκικό λαό φυσικά. Ὅτι ξέφευγε ἀπό τή γνώση ἤ τή θέλισή μας ἐπί δικτατορίας παραμένει πάλι στό σκοτάδι.

Ἡ πολιτική εἶναι μιά τέχνη γιά λίγους. Ἡ πολιτική εἶναι ἡ τέχνη πού μεταβάλλει τίς τύχες τῶν λαῶν σέ ὑπόθεση λίγων εἰδικῶν.

Αὐτό ὅμως ἔγινε δυνατό γιατί τόν Ἰούλιο ὁ ἑλληνικός λαός ἄφησε τά γεγονότα νά τοῦ συμβοῦν Ἄφησε τή πρωτοβουλία σ'αὐτούς πού τήν εἶχαν πάντα. Τό γεγονός πῶς τό κεφάλαιο ὁλοκλήρωσε καί τήν ἰδεολογική κοινοβουλευτική κυριαρχία του πάνω στόν ἑλληνικό λαό εἶναι σχετικό μέ τή στάση αὐτοῦ τοῦ τελευταίου. Δέν ὠφελεῖ νά ἐξηγοῦμε μέ συνωμοσίες αὐτό πού γίνεται δυνατό χάρη στή παθητικότητα τῶν ἀνθρώπων.

Κι'αὐτό εἶναι πού θά πρέπει νά γίνει διαρκής καί ἔμμονη καταγγελία. Τό ἄν θά ψηφίσει κανείς Καραμανλῆ ἤ Παπανδρέου δέ ἔχει τόση σημασία ὅσο τό γεγονός πῶς ἡ παθητικότητάτου εἶναι πού τόν βάζει στό ψευτοδίλλημα.

Γι'αὐτή τήν ἱστορία προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους ὅλες οἱ πολιτικές παρατάξεις.

Σημασία ἔχει ἡ δράση πού θά καταστήσει αὐτές τίς ὑπηρεσίες προϊστορία.

η απεργια της Μ.Ε.Λ.

Πρίν ἀναφερθοῦμε στήν ἀπεργία τῆς Μ.Ε.Λ., κρίνουμε σκόπιμο νά ποῦμε δύο λόγια γιά τήν κατάσταση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος αὐτῆς τῆς περιόδου, τῆς μεταπολιτευτικῆς, ὅπως τήν λένε.

Ἤδη ἀπό τούς πρώτους μῆνες κιόλας τῆς περιόδου αὐτῆς, ξεσπάει στό χῶρο τῆς ἐργατικῆς τάξης ἕνα κύμα ἀπεργιῶν-ἀγωνιστικῶν κινητοποιήσεων πού νομίζουμε δέν θἄπρεπε νά ἀφήσει ἀδιάφορους ὅσουςπαραγματικά ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ ταξικοῦ κινήματος στήν Ἑλλάδα.

Αὐτοί οἱ ἀγῶνες ἔχουν μιά σπουδαιότητα ὄχι μόνον γιά τήν ἀγωνιστικότητα τῶν ἐργατῶν, ἀλλά περισσότερο γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὀργανώθηκαν, γιά τίς ἰδέες πού ἀπ'τήν πράξη ἀνάδειξαν, γιά τήν ἀντιμετώπιση αὐτῶν τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων ἀπό τήν ἐπίσημη ἀριστερά. Ἡ κατάσταση σ'αὐτήν τήν τελευταία χαρακτηρίζεται ἀπό τήν προώθηση τῆς βασικῆς της θέσης γιά ἐθνική ἑνότητα, πρᾶγμα πού ἀναγκαστικά τή θέτει ἀντιμέτωπη μέ τό ἐργατικό κίνημα, μιᾶς κι αὐτό προωθεῖ διαλεκτικά τήν ἑνότητα στήν πορεία του, πάνω στήν ταξική της βάση. Ἀπ'τήν ἄλλη ἡ ἀστική τάξη ἔχοντας ἐπιβάλλει πλήρως τούς ὅρους της, ἀρχίζει ἀπό τό πρῶτο κιόλας καιρό τήν ἐπίθεση ἐνάντια στό λαϊκό κίνημα, μέ τίς ἄγριες ἐπιθέσεις τῆς ἀστυνομίας της ἐνάντια σέ ἀπεργούς, ἐργάτες, ἀγρότες, σπουδαστές. Θέλοντας δέ νά ἔχει ἐξασφαλισμένη τή συνεργασία τῆς ἀριστερᾶς, προβάλλει διαρκῶς τό αἴτημα τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας λόγῳ ἐξωτερικῆς ἀπειλῆς ἀπ' τόν "Τούρκικο ἐπεκτατισμό". Στό βαθμό πάλι πού γίνεται κανένας μικροκαυγᾶς, ἔχει σάν στόχο μικροκομματικά ὀφέλη κι ὄχι τήν ὑπόθεση τοῦ κινήματος. Ὅσο αὐτό τελευταῖο θά εἶναι ἀδύναμο, τόσο θά εἶναι εὔκολη ἡ αὐτοδικαιολόγηση τῆς πολιτικῆς ἀπάτης. Ὅσο ὅμως θά δυναμώνει τόσο θά ἀναγκάζει τόν καθένα νά παίζει μέ ἀνοιχτά χαρτιά.

Στό μονοπώλειο τῆς χαρτοποιΐας Λαδόπουλου, τῆς Μ.Ε.Λ., οἱ ἐργάτες συνειδητοποιώντας ὅλο καί περισσότερο τήν στυγνή ἐκμετάλλευση πού καθημερινά τούς ἐπιβάλλονταν, σπάνε τό κλίμα (ὅπως καί σέ ἄλλα ἐργοστάσια) τῆς ὑποταγῆς καί ἀκολουθοῦν τόν μόνο δρόμο γιά τήν καλλιτέρευση τῆς ζωῆς τους καί τῶν συνθηκῶν δουλειᾶς. Ἀγώνα ἐνάντια στ' ἀφεντικά. Τόν περασμένο Σεπτέμβρη κατέβηκαν σέ ἀπεργία διαρκείας μέ αἰτήματα: α) αὔξηση ἀποδοχῶν, β) ἐξίσωση τῶν μισθῶν γιά πτυχιούχους καί μή, ὅταν κάνουν τήν ἴδια δουλειά, γ) ἀνθυγιεινό ἐπίδομα καί δ) τό σταράτημα τῆς τρομοκρατίας ἀπό μέρους τῆς ἐργοδοσίας.

Ἀπό τήν πρώτη κιόλας μέρα ὀργάνωσαν καί μεθόδευσαν τόν ἀγώνα τους μέσῳ τόσο τοῦ ἐργοστασιακοῦ τους σωματείου, πού οἱ ἴδιοι προηγούμενα ἔφτιαξαν, ὅσο καί μέσω ἀπεργιακῶν ἐπιτροπῶν γιά καλύτερη διεξαγωγή τοῦ ἀγώνα. Σημασία ἔχει ἐδῶ ὁ τρόπος πού λειτουργοῦσαν:

Κύριο ὄργανο γιά τή λήψη τῶν ἀποφάσεων εἶναι ἡ γενική συνέλευση. Ὅλα τά προβλήματα συζητοῦνται μπροστά σ'ὅλους κι ἀπ'ὅλους ἡ δέ ἐπιτροπή εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἐνημερώνει καθημερινά τή συνέλευση γιά τήν πορεία τοῦ ἀγώνα, νά κάνει ἀπολογισμό, αὐτοκριτική καί νά δέχεται τήν κριτική τῶν ἐργατῶν. Αὐτό ἦταν ἕνα σημαντικό βῆμα γιατί ἔτσι ἀφ'ἑνός δίνεται ἡ δυνατότητα νά συμμετέχουν ὅλοι καί νά δραστηριοποιοῦνται περισσότερο, ἀφ'ἑτέρου θίγεται ἕνα βασικό πρόβλημα πού χαρακτηρίζει ὅλους τούς γραφειοκρατικούς καί ἐξουσιαστικούς μηχανισμούς. Ἡ διαίρεση τῶν ἀνθρώπων σ' αὐτούς πού ἀποφασίζουν καί σ'αὐτούς πού ἐκτελοῦν.

"Μέσα στό ἐργοστασιακό μας σωματεῖο δεθήκαμε γερά ὅλοι ἐμεῖς πού χρόνια δουλεύομε μαζύ, κάτω ἀπ' τίς ἴδιες ἄθλιες συνθῆκες δουλειᾶς, μέ τό ἴδιο μεροκάματο πείνας. Ὅλοι ἐμεῖς ἀποφασίσαμε ν'ἀγωνιστοῦμε καί νά πάρουμε ὅτι μᾶς ἀνήκει καί δέν ἀφήσαμε τήν ὑπόθεσή μας στά χέρια δυό τριῶν ἐκπροσώπων. Ὅλες μας οἱ ἀποφάσεις παίρνονται στίς γενικές συνελεύσεις". Ἡ στάση τῆς ἐργοδοσίας κι οἱ προσπάθειές της γιά τό σπάσιμο τῆς ἀπεργίας,-ἀπολύσεις, ἐξαγορά καί δημιουργία ἀπεργοσπαστῶν, ἀπειλές- ἔφεραν τ'ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Δυνάμωσαν ἀκόμα πιό πολύ τή μαχητικότητα τῶν ἀπεργῶν, οἱ ὁποῖοι μέ τήν ἀποφασιστικότητά τους κέρδισαν τόν δικαστικό ἀγώνα ματαιώνοντας τίς ἀπολύσεις τῶν συναδέλφων τους.
Τό Ἐργατικό Κέντρο κι ὁ ἐπίσημος συνδικαλισμός, πέσαν ἀμέσως πάνω στούς ἐργάτες γιά παρονάρισμα καί παζαρέματα. Ὅμως φεύγουν ἄπραγοι κι ἀρχίζουν τήν κλασσική μέθοδο τῆς λασπολογίας καί τῆς ἀντεργατικῆς πολιτικῆς.

Ἡ ἀπεργία μιᾶς καί ὀργανώνεται αὐτόνομα ἔξω ἀπ'τήν ἐπιρροή κομματισκοσυνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων χαρακτηρίζεται ἀπ'ὅλους ἄμεσα ἤ ἔμμεσα παράνομη. Οἱ ἐργάτες δηλώνουν πώς μιᾶς κι εἶναι δική τους ὑπόθεση αὐτοί ἔχουν τόν πρῶτο λόγο γιά τό τί καί πῶς θά τό κάνουν, "Σέ πολλές ἀπεργίες πέταξαν ἔξω τούς ἐργοτοπατέρες, Ε.Κ., Γ.Σ.Ε.Ε. κλπ. καί μαζύ μ'αὐτούς καί τόν γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, αὐτόν πού ἔχει σάν κύριο χαρακτηριστικό τό νά ἀφαιρεῖ τήν πρωτοβουλία ἀπό τό σύνολο τῶν ἐργατῶν καί νά μεταθέτει τήν λύση σέ διαπραγματεύσεις κορυφῆς. Ἀλλά ἐμεῖς ἀνοίγουμε τό δικό μας δρόμο. Καί ἐνάντιά μας ἐκστράτευσαν ἀφεντικά καί ἐργατοπατέρες γιατί εἶδαν κάτι καινούργιο νά γεννιέται, κάτι πού ξεφεύγει ἀπό τόν "συνδικαλισμό", πού σχεδίαζαν γιά νά φυλακίσουν τήν ἐργατική τάξη ... Ἔτσι ἡ ἐργατική τάξη τῆς Ἑλλάδας ἀρχίζοντας τόν ἀγώνα ἐνάντια στ'ἀφεντικά, ξεκίνανε καί τόν ἀγώνα ἐνάντια στούς ἐργατοπατέρες καί τόν συνδικαλισμό τους. Ὀργανώνεται μέσα στό ἐργοστάσιο σέ ἐργοστασιακά σωματεῖα κι ὅταν εἶν'ἀνάγκη τά συντονίζει ἀνάμεσά τους μέ ἐργατικές ἑνώσεις". (2ο φύλο "ἡ φωνή τῶν ἐρ-

γατῶν τῆς Μ.Ε.Λ.) Δέν θάταν ἄσχημο ἐδῶ νά ξαναθυμηθοῦμε αὐτό πού ὁ Μάρξ ἀκόμη στό κομμουνιστικό μανιφέστο ἔγραφε καί ὁ συνδικαλισμός τους συστηματικά ἀγνοεῖ. "Ἡ χειραφέτηση τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι ἔργο τῆς ἴδιας τῆς ἐργατικῆς τάξης". Στή συνέχεια οἱ ἐργάτες θέλοντας νά σπάσουν τήν ἀπομόνωση.

Στή συνέχεια οἱ ἐργάτες θέλοντας νά σπάσουν τήν ἀπομόνωσή τους, φτιάχνουν προκηρύξεις καί τίς μοιράζουν στά ἐργοστάσια καί τήν πόλη, ὅπου ἀφ'ἑνός ἐνημερώνουν γιά τόν ἀγώνα τους, ἀφ'ἑτέρου μεταφέρουν τήν ἐμπειρία τους στούς ἄλλους χώρους δουλειᾶς. Παράλληλα διοργανώνουν διάφορες καλλιτεχνικές ἐκδηλώσεις καί ζητοῦν συμπαράσταση ἀπ'ὅλους, ἀνεξάρτητα ἀπό πολιτική τοποθέτηση, ἀρκεῖ νά μήν προσβλέπει σέ κομματική ὀφέλη ἀπό τήν ἀπεργία.

Οἱ ἀπεργοί ἔχουν ἤδη συνειδητοποιήσει πώς τό πρόβλημά τους εἶναι πρόβλημα ὅλης τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ξεπερνοῦν τά ἀρχικά τους αἰτήματα καί συνδέουν τόν ἀγώνα τους μέ τόν ἀγώνα ἐνάντια στήν ἐκμετάλλευση. Ἡ ταξική συνείδηση ἔρχεται μέ τό δυνάμωμα τοῦ ἀγώνα, εἶναι προϊόν αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα, εἴτε τό θέλουν εἴτε ὄχι πολλοί κοντόθωροι γνῶστες τοῦ ἱστορικοῦ ματεριαλισμοῦ καί "μόνοι" ἱκανοί νά "ἐμφυσήσουν" αὐτή τή συνείδηση στούς ἐργάτες. Οἱ ἐπιθέσεις τῆς κυβέρνησης, τῶν ἐργατοπατέρων καί οἱ παραπλανητικές μανοῦβρες τῶν κάθε λογῆς γραφειοκρατικῶν μηχανισμῶν, ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα νά στρέφουν τούς ἀπεργούς στούς ταξικούς τους συμμάχους. Γιά ὅλους εἶναι πιά γνωστό τί ρόλο καί τί συμφέροντα ἐξυπηρετοῦν ἡ ἀστυνομία, ἡ δικαιοσύνη, ἡ κυβέρνηση. "Τό κράτος εἶναι κράτος τῶν ἀφεντικῶν". Σπάει ὁ μῦθος τῆς οὐδετερότητας. Σέ μιά ταξική κοινωνία τίποτε καί κανεύς δέν εἶναι οὐδέτερος. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς ταξικῆς πάλης ἄλλους ξεσκεπάζει καί ἄλλους ἀναγκάζει νά πάρουν θέση σ'ἕνα ἀπ' τά ἀντίπαλα στρατόπεδα. Ἔτσι χτίζεται τό πραγματικό μέτωπο, τό ταξικό. Στή συνέχεια μέ τό ξάπλωμα τῆς συμπαράστασης σπάει καί ὁ μῦθος τῶν "ἐξτρεμιστῶν" καί "προβοκατόρων". Στά μάτια τῶν ἀπεργῶν ξεσκεπάζεται ἡ λασπολογία καί τό φέμα τόσο ἀπ'τή μεριά τῶν ἀστῶν ὅσο κι ἀπ'τή μεριά τῶν "ἐργατικῶν κομμάτων", ἐνάντια σέ ἀγωνιστές πού ὄχι μόνο δέν συμβιβάζονται μέ δαύτους, ἀλλά μέ τή δράση τους καί τίς ἰδέες τους ξεσκεπάζουν τόν ἐκμεταλλευτικός τους χαραχτήρα. Οταν κι ἡ δικαιοσύνη μέ τούς νόμους της ἐμφανίζεται στή μέση ἤ μᾶλλον στή μεριά τ'ἀφεντικοῦ, τότε μπαίνει στόν αὐλόγυρο γιά συζήτηση τό πρόβλημα νομιμότητα-παρανομία.

"Σ'ὅλους μας πλέον εἶναι φανερό, λένε οἱ ἐργάτες, ὅτι οἱ νόμοι εἶναι φτιαγμένοι γιά νά νομιμοποιοῦν τή δικιά μας σκλαβιά. Κι ὅταν ὕστερα ἀπ'τούς δικούς μας ἀγῶνες τούς ἀλλάζουν δέν ἀλλάζουν τίποτε ἄλλο παρά μισθύα στή δική μας ἐκμετάλλευση. Ἡ ἀπεργία μας δέν εἶναι παράνομη, π α ρ ά ν ο μ ο ι εἶναι οἱ ν ό μ ο ι τους".

"Νόμος εἶναι τό δίκιο τοῦ ἐργάτη".

Σ'ὅλο τό διάστημα αὐτό οἱ ἐπίσημοι κομματικοί φορεῖς, ἀφοῦ δέν κατόθρωσαν νά ἐλέγξουν τήν ἀπεργία, ἀκολουθοῦν τήν ταχτική τοῦ σαμποτάζ, τή σιωπή. Ὁ κομματικός τύπος δέν καλύπτει γιά τή Μ.Ε.Λ. περισσότερο χῶρο ἀπ'ὅτι ἡ ἀστική "Θεσσαλονίκη". (Πολλοί ἴσως ἀπό ἄγνοια ἴσως σκόπιμα μιλᾶνε γιά τό θετικό ρόλο πού ἔπαιξε τό ΠΑΣΟΚ στήν ἀπεργία. Τό γεγονός ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου Ράμμος ἀνήκει στό ΠΑΣΟΚ δέν δίνει τήν πιό πάνω βεβαιότητα. Αὐτός ἔδρασε σάν Ράμμος κι ὄχι σάν ΠΑΣΟΚ. Τόν πρῶτο καιρό τῆς ἀπεργίας ἡ συμβολή του ἦταν θετική. Στό τέλος ὅμως, εἰδικά στήν Ἀθήνα, βλέποντας ὅτι τά πράγματα κινδυνεύουν νά πάρουν τέτοιες διαστάσεις πού δέν συμφωνοῦν μέ τό προσωπικό του συμφέρον. Τή φιλοδοξία καί τήν πολιτική του ἄποψη, συμπράττει μέ τήν Ε.Φ.Ε.Ε. καί πουλάει τόν ἀγώνα καί τούς ἐργάτες. Σ' ἕνα "πηγαδάκι" ἐργατῶν κάποιος εἶπε: "Τώρα εἴμαστε σίγουροι ὅτι πάει γιά βουλευτής").

Γιά τό σπάσιμο τῆς ἀπομόνωσης καί τή μεταφορά τῆς ἐμπειρίας στούς ἄλλους χώρους δουλειᾶς ἡ πληροφόρηση εἶναι ἀπαραίτητη. "Πρέπει νά πάρουμε τήν πληροφόρηση στά χέρια μας", "κάτω οἱ πουλημένοι κονδυλοφόροι". Ἡ ἰδέα μιᾶς ἀπεργιακῆς ἐφημερίδας γίνεται πραγματικότητα καί ἡ κυκλοφορία τοῦ πρώτου φύλλου τῆς "φωνῆς τῶν ἀπεργῶν τῆς Μ.Ε.Λ." εἶναι ἕνα γεγονός καί μαζί σταθμός στήν ἱστορία τοῦ σύγχρονου ἐργατικοῦ κινήματος στήν Ἑλλάδα. Οἱ ἐργάτες παίρνουν τήν πληροφόρηση στά χέρια τους καί μιλᾶνε οἱ ἴδιοι γιά τά προβλήματά τους, βγάζουν συμπεράσματα ἀπ'τόν ἀγώνα τους, μεταφέρουν αὐθεντική τήν πεῖρα τους σ'ὅλους τούς ἐργαζόμενους. Μέ τίτλο "γιατί βγάζουμε τήν ἐφημερίδα" στό 1ο φύλο γράφουν: "στηριζόμαστε στίς δικές μας δυνάμεις γιά τό προχώρημα τοῦ ἀνώνα μας. Καθώς προχωράει καί δυναμώνει ἡ ἀπεργία μας βλέπουμε τήν ἀνάγκη νά κάνουμε ὅσο γίνεται πιό γνωστό τόν ἀγώνα μας. Ὁ ἡμερήσιος καί ἑβδομαδιαῖος τύπος καλύπτει ἕνα μέρος τῆς ἀπεργίας μας. Ἀλλά πιστεύουμε ὅτι πρέπει νά εἴμαστε ἱκανοί νά πάρουμε τήν πληροφόρηση στά χέρια μας. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού ζοῦμε καθημερινά τόν ἀγώνα μας μποροῦμε νά δώσουμε μέ ζωντάνια ὅλες τίς πλευρές νά δώσουμε μέ ζωντάνια ὅλες τίς πλευρές τῆς πορείας μας, νά ἀποχτήσουμε ἔτσι ἐμπιστοσύνη στίς δυνάμεις μας καί νά ἀνεβάσουμε τή μαχητικότητα μας. Ἀκόμα πιστεύουμε πώς σάν ἐργάτες μέσα στήν ἐφημερίδα μας μποροῦμε νά μιλήσουμε γιά τά καυτά προβλήματα ὅλης τῆς ἐργατικῆς τάξης ποῦ εἶναι κοινά μέ τά δικά μας. Νά ὀργανώσουμε τήν κοινή πεῖρα τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγώνα καί νά διορθώσουμε τά λάθη μας. Ἔτσι θά δεθοῦμε ἀνάμεσα μας καί θά γίνουμε πιό δυνατοί. Αὐτή ἡ ἐφημερίδα εἶναι ἡ φωνή τῶν ἐργατῶν τήν ὥρα τῆς πάλης τους ἐνάντια στ'ἀφεντικά καί στούς ὑπηρέτες τους".

Παράλληλα μέ τούς ἐργάτες τῆς Μ.Ε.Λ. ἀπεργοῦν καί οἱ ἐργάτες τῆς χαρτοποιΐας Λαδόπουλου Ε.Γ.Λ. στήν Πάτρα. Βλέποντας πώς ὁ ἀγώνας εἶναι κοινός ἐνάντια στό ἴδιο ἀφεντικό ἀποφασίζουν νά ἑνωποιήσουν τά σωματεῖα τους καί νά συντονίσουν τόν ἀγώνα τους. Σέ δεύτερη φάση ἀποφασίζουν ἀπό κοινοῦ μιᾶς καί τά αἰτήματά τους μετά δυό μῆνες ἀπεργίας δέν γίνανε δεκτά, νά πᾶνε στήν Ἀθήνα καί νά συνεχίσουν ἐκεῖ τόν ἀγώνα κλιμακώνοντάς τον. Ἐκεῖ μέ τή συμπαράσταση πολλῶν ἐργατῶν καί διάφορων ὁμάδων, πού καί στή Θεσσαλονίκη βοήθησαν στήν ἀπεργία, κατόρθωσαν νά κάνουν τήν ὑπόθεσή τους κύριο θέμα τῶν ἡμερῶν στήν Ἀθήνα. Οἱ διαρκεῖς συζητήσεις καί ζυμώσεις, τό πλάτεμα τῆς συμπαράστασης καί ὁ κίνδυνος γενικώτερων κινητοποιήσεων σ'ἄλλα ἐργοατάσια ἀνάγκασαν τίς ἀρχές νά πάρουν μέτρα ἐνάντια στούς ἐργάτες ταυτόχρονα μέ τά παζαρέματα. Ἀλλά αὐτά δέν καταφέρνουν τίποτα. Ἔτσι ἡ ἐπίθεση συντονίζεται ἀπ'ὅλες τίς πλευρές. Τό σωματεῖο τῆς Ε.Γ.Λ. πού βασικά ἐλέγχονταν ἀπό τήν ΕΣΑΚ (συνδικαλιστική ὀργάνωση τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξ.) πείθει μέ διάφορα τεχνάσματα τούς ἀπεργούς νά γυρίσουν στήν Πάτρα. Παράλληλα ἡ "ἀποχουντοποιημένη" Σύγκλητος τοῦ πανεπιστημίου, ζητάει μέ ἔγγραφό της ἀπό τήν κυβέρνηση (καί τήν ἀστυνομία) νά μήν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ συγκέντρωση ἤ διαδήλωση στό χῶρο μπροστά στό πανεπιστήμιο σέ ... "ἐξωφοιτητικά" στοιχεῖα - ἐνοχλεῖται κι αὐτή ὅσο κι ἡ κυβέρνηση ἀπ'τή ζωντάνια καί τίς συζητήσεις πιό πολύ τῶν "χυδαίων" ἐργατῶν τῆς Μ.Ε.Λ. πού βρίσκονται σχεδόν σέ διαρκή συνέλευση στά προπύλαια. Καί ἡ ἀστυνομία μέ τό κάλεσμα αὐτό τῆς Συγκλήτου ἐπιτίθεται, ἀλλά οἱ ἐργάτες ἀμύνονται γιά νά χρειαστεῖ ἡ βοήθεια κι ἄλλων γιά τό διώξιμό τους. Ἔτσι ἐμφανίζεται ἡ καλή φιλόξενη προοδευτική Ε.Φ.Ε.Ε. πού προσκαλεῖ τούς ἐργάτες νά τούς στεγάσει στό Πολυτεχνεῖο. Οἱ ἐργάτες δέχονται τήν . . . προσφορά καί πηγαίνουν στό Πολυτεχνεῖο ὅπου ὅμως ἑτοιμάζεται παράλληλα τό δεύτερο μνημόσυνο. Κι ἐδῶ ὁλοκληρώνεται τό σχέδιο τῆς συνδιασμένης ἐπίθεσης. Ἡ συμπαράσταση τῆς Ε.Φ.Ε.Ε. εἶναι νά κλείσει τίς πόρτες σ'ὅσους θέλουν νά συμπαρασταθοῦν (μέ δικαιολογία ὅτι μπορεῖ νά δημιουργηθοῦν ἔντροπα μέ τόσο πολύ κόσμο ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ "ἑορτασμοῦ") καί νά ~~ἐγκλωβίσει~~ τούς ἐργάτες σά θηρία σέ ζωολογικό κῆπο - τούς ἐξέθετε μετά στή γιορτή μαζί μέ τίς πονεμένες μανάδες καί τίς φωτογραφεῖες τῆς σφαγῆς. Καί φυσικά ὁ "ἐπαναστάτης" Ράμμος συμμαχεῖ μαζί τους, κι οἱ ἐργάτες κουρασμένοι ἀπογοητευμένοι ἀπό τήν ταλαιπορία τόσον μερῶν στά προπύλαια βλέπουν μέ θλίψη τόν πρόεδρό τους νά συμφωνεῖ μέ τήν Ε.Φ.Ε.Ε. ὅταν αὐτή χτυπᾶει ὅσους προσπαθοῦν νά μποῦν μέσα, αὐτούς πού τόσο καιρό ἦταν οἱ μόνοι σχεδόν πού τούς βοήθησαν, τούς συμπαραστάθηκαν, τούς "ἐξτρεμιστές καί προβοκάτορες" κατά τήν Ε.Φ.Ε.Ε. Τέλος οἱ ἐφετζῆδες τῆς Ε.Φ.Ε.Ε. μέ διάφορες ψευτιές στέλνουν λίγους-λίγους τούς ἀπεργούς στή Θεσσαλονίκη, ἔτσι ξεκαθαρίζουν τό ἔδαφος στά ἀφεντικά τους πού ἑτοιμάζουν τίς σημαῖες τους γιά τό μεγάλο πανηγύρι.

Στή Θεσσαλονίκη οἱ ἐργάτες τῆς Μ.Ε.Λ. παίρνουν μέρος στήν ἐκδήλωση γιά τήν ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη καί μιά ἀπ'τίς ἑπόμενες μέρες προχωροῦν στό τελευταῖο στάδιο: τήν κατάληψη τοῦ ἐργοστασίου, ὅπου κινοῦν μόνοι τους τίς μηχανές. Τότε ἡ ἐργοδοσία καί τό ὑπουργεῖο προχωροῦν σέ συμφωνία μαζί τους (τούς κουρασμένους ὅμως πιά ἐργάτες) καί λύνεται ἡ ἀπεργία.

Οἱ ἐργάτες τῆς Μ.Ε.Λ. συνεχίζουν πάλι νά δουλεύουν ὅπως καί πρίν 8 ὧρες τήν ἡμέρα κάτω ἀπ'τίς ἴδιες συνθῆκες ἐκμετάλλευσης. Δέν ἄλλαξε τίποτα σχεδόν γιά τή ζωή τους. Ἄλλαξαν ὅμως πολλά στή συνείδησή τους. Μετά 3 μῆνες σχεδόν ἀπεργία ξέρουν πώς ὁ ἀγώνας δέ σταμάτησε. Ὅτι θά συνεχιστεῖ μέχρι νά καταργηθεῖ ἡ ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο. Κατά→

η εργατικη ταξη της αμερικης

Γίνεται λόγος τελευταῖα πολύ γιά τήν 'Αμερική, γιά τήν ἀνάμειξη της στήν ἐσωτερική πολιτική ἄλλων χωρῶν καί πιό εἰδικά, στήν ἑλληνική ἐσωτερική πολιτική. 'Ανακαλύπτουμε σύνέχεια στοιχεῖα πού ξεσκεπάζουν τό βάθος τῆς ἀνάμειξης τῆς 'Αμερικῆς, ὄχι μόνο στό ἐπίπεδο τῆς ἐπίσημης πολιτικῆς, ἀλλά καί τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Βρίσκουμε ἐπί παραδείγματι ὅτι ἡ βιομηχανία μας διευθύνεται ἀπό ἐκεῖ καί ἐξυπηρετεῖ τά δικά τους συμφέροντα.

Κι'ὅταν λέμε 'Αμερική τί ἐνοοῦμε; δηλαδή πιό μέρος τοῦ ἀμερικάνικου λαοῦ ὠφελεῖται ἀπ'αὐτή τή κατάσταση; Ποιά εἶναι ἡ συμπεριφορά αὐτῆς τῆς τάξης ἀπέναντι στόν ἐργαζόμενο; Γιατί δέν πρόκειται γιά τά συμφέροντα ὅλης τῆς ἀμερικῆς, ἀλλά γιά τά συμφέροντα μιᾶς εἰδικῆς τάξης. Κι'αὐτή ἡ τάξη δέν διστάζει νά μεταχειρίζεται καί νά καθορίζει τή ζωή ὄχι μόνο τῶν ξένων λαῶν ἀλλά καί τοῦ ἀμερικάνικου.

Γιά τή τάξη αὐτή δέν ὑπάρχουν ἐθνικότητες οὔτε ἄνθρωποι, ἀλλά μόνο τά συμφέροντά της.

Καί ἡ πιό καλύτερη ἀπόδειξη γι'αὐτό εἶναι ἡ ἐργατική τάξη τῆς ἀμερικῆς. 'Επικρατεῖ ὁ μῦθος γιά τή χώρα αὐτή, τῆς ἰσότητας, τῆς εὐημερίας καί τῆς δημοκρατίας, τῆς χώρας πού ὁ κάθε ἐργάτης ἔχει τό αὐτοκίνητο καί ἴσα δικαιώματα. Γιά νά καταλάβει κανείς τή δημοκρατία τῆς ἀμερικῆς, ἀρκεῖ νά ἐξετάσει τή παροῦσα σύνθεση τῆς κυβέρνησής της. 'Ο πρόεδρος FORD ἀντιπρόσωπος τῶν συμφερόντων, τῶν μεγάλων ἑταιριῶν πετρελαίου καί τῆς βιομηχανίας αὐτοκινήτων κι'ὁ ἀντιπρόεδρός της NELSON ROCKEFELER, ἕνας ἀπό τούς πιό πλούσιους ἀνθρώπους τῆς χώρας, πού ἔχει τά χέρια του σέ κάθε ζωτική γιά τήν οἰκονομία τῆς χώρας βιομηχανία. Δηλαδή ἄν δημοκρατία σημαίνει ἡ παρουσίαση τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ στή κυβέρνηση, γιά σκεφτεῖται πιά πλειοψηφία ἀντιπροσωπεύει ὁ ROCKEFELER. Σίγουρα τά συμφέροντά του δέν εἶναι ἴδια μέτά συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων.

"Οσο γιά τό μῦθο τῆς εὐημερίας καί τῆς ὑλικῆς ἄνεσης: 'Ολόκληρη ἡ οἰκονομία τῆς χώρας βασίζεται στή δουλειά τοῦ ἐργάτη καί στή κατανάλωση. "Ετσι τά λίγα λεφτά τοῦ ἐργάτη κάνουν τό κύκλο γιά νά συσωρευτοῦν καί πάλι στά χέρια τῶν λίγων. 'Από πρώτη ματιά δέν φαίνεται παράξενο κι'οὔτε τόσο κακό γιά τόν ἐργαζόμενο, γιατί τοῦ παρέχει ἀνέσεις κι'ἐξυπηρετεῖ τίς ἀνάγκες του. "Ομως πολλές ἀπ'αὐτές τίς ἀνάγκες δημιουργοῦνται ἀπό τίς μεγάλες βιομηχανίες, πού διευθύνουν καί κανονίζουν τή ζωή τους.

Γιά παράδειγμα θά πάρουμε τή βιομηχανία αὐτοκινήτων. Γιά νά κάνει ἡ βιομηχανία ἀπαραίτητο τό αὐτοκίνητο στόν ἐργαζόμενο, ἔχει βάλει στό χέρι της τή δημόσια συγκοινωνία καί κανονίζει τή παραγωγή καί τελειοποίηση τῶν λεωφορείων καί τῶν τραίνων, μέ συνέπεια νἆναι ἀδύνατο γιά τόν ἐργαζόμενο νά μετακινηθεῖ χωρίς τό αὐτοκίνητό του. Κι'ἀντί νά γίνονται μελέτες κι ἔρευνες γιά ὅσο τό δυνατό φτηνότερη καί πιό ἄνετη δημόσια συγκοινωνία, οἱ βιομηχανίες κάνουν ἔρευνες καί μελέτες, στό πῶς θά παράγουν καινούργια μοντέλα αὐτοκινήτων, πού δέν κρατοῦν πολύ γιά νά αὐξήσουν τή κατανάλωση.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ τακτική χρησιμοποιεῖται ἀπό κάθε βιομηχανία μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἀμερικανός ἐργάτης νά μή δίνει τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ μισθοῦ του γι'αὐτές τίς "πολυτέλειες" ἀλλά νά μένει καί χρεωμένος. Οἱ στατιστικές-ἄν καί εἶναι φτειαγμένες ἀπό συντηρητικούς- μᾶς λένε ὅτι τό 70/100 ἀπό τίς οἰκογένειες πού ἔχουν παιδιά, εἶναι καταχρεωμένες.

Σ'αὐτή τή κατάσταση, πρέπει κανείς νά προσθέσει καί τήν ἀσφάλεια πού προσφέρει στόν ἐργάτη ἡ κοινωνία. Καί πάλι οἱ στατιστικές μᾶς λένε ὅτι, ἕνα 70/100 τῶν ἐργατῶν δέν ἔχουν σύνταξη, 40/100 δέν παίρνουν ἐπιδόματα ἀσθε-

---

λαβαν ὅτι αὐτό εἶναι ὑπόθεση ὅλων τῶν ἐργαζομένων κι ὅτι οἱ μόνοι ἱκανοί νά τό πραγματοποιήσουν εἶναι αὐτοί οἱ ἴδιοι. Απόχτησαν ταξική ἀλληλεγγύη καί σ'ὅσες ἀπεργίες γίναν πρόσφατα στή Θεσσαλονίκη αὐτοί βρέθηκαν κοντά γιά νά βοηθήσουν μεταφέροντας τήν πεῖρα τοῦ δικοῦ τους ἀγώνα. Συνειδητοποίησαν τή σημασία τῆς πληροφόρησης καί θά κυκλοφορήσουν μάλιστα τήν πρώτη στά τελευταῖα χρόνια, ἐργοστασιακή ἐφημερίδα στήν 'Ελλάδα. Τήν "φωνή τοῦ ἐλεύθερου ἐργάτη".

Τόσο ἡ ἀπεργία στή Μ.Ε.Λ. ὅσο κι ἄλλες κινητοποιήσεις τῶν ἐργαζομένων τόν τελευταῖο καιρό, δείχνουν πώς τό ἐργατικό κίνημα στήν 'Ελλάδα δίνει μάχη σέ πολλά μέτωπα.

Απ'τή μιά προσπαθεῖ νά ὀργανώσει τή πάλη του γιά νά μπορεῖ νά ἀντιπαρατίθεται κάθε φορά πιό δυνατό ἀπέναντι στούς ἐκμεταλλευτές του πού δέ διστάζουν νά χρησιμοποιήσουν καί τήν ὠμή βία γιά νά διατηρήσουν τά ταξικά τους προνόμια.

Απ'τήν ἄλλη, αὐτό τό κίνημα, στήν ἀνάπτυξή του δείχνει πώς παλεύει παράλληλα ἐνάντια σ'ὅλους τούς γραφειοκρατικούς-συνδικαλισμούς, τείνοντας νά γίνει αὐτόνομο.

νείας καί περίπου τό ἕνα τρίτο τῶν ἐργατῶν δέν ἔχουν ἄδεια μέ ἀποδοχές. Συνεπῶς ἡ ἀνεργία, ἡ ἀρρώστεια, κλπ ἀποτελοῦν ἀμέσως καταστροφή. Δηλαδή στή πραγματικότητα, ὁ ἀμερικανός ἐργάτης δέν ἔχει τίποτα στά χέρια του. Ὅλα αὐτά τά "ὑλικά ἀγαθά" ἀποβλέπουν ὄχι τόσο στή βελτίωσή τῆς ζωῆς του, ἀλλά στό δέσιμο τοῦ μέσου ἐργάτη μέ τή κατανάλωση, πού μέ τή σειρά της, ἐξυπηρετεῖ πάλι τή τάξη τῶν λίγων ἀνθρώπων, πού ἔχουν στά χέρια τους τή βιομηχανία. Ἔτσι γίνεται μιά διπλή χρησιμοποίηση τοῦ ἐργάτη ἀπό μιά μικρή μερίδα ἀνθρώπων Μέσα σ'αὐτή τή γενική κατάσταση τοῦ ἐργαζόμενου, ἔρχεται νά προστεθεῖ καί ἡ οἰκονομική κρίση πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἀμερική καί γενικά ὁ Δυτικός κόσμος. Φυσικά ὁ πρῶτος πού αἰσθάνεται τό χτύπημα αὐτῆς τῆς κρίσης, εἶναι ὁ ἐργάτης, γιατί τό κεφάλαιο πάντα βρίσκει τρόπους νά προστατευτεῖ, μιά κι'ἔχει ὅλα τά μέσα στά χέρια του. Τ'ἀποτέλεσμα εἶναι νά ὑπάρχουν ἕνας ἄνεργος σέ κάθε δέκα ἐργάτες.
Μά ἡ ἀνεργία εἶναι τό ἕνα σκέλος αὐτῆς τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, τό ἄλλο εἶναι τό μεγάλο κόστος ζωῆς. Οἱ τιμές ἀνεβαίνουν γρήγορα μά τά μεροκάματα παραμένουν σταθερά καί μόνο μετά ἀπό ἔντονες διαμαρτυρίες τῶν ἐργατῶν δίνεται κάποια αὔξηση.
Ἕνα ἄλλο ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς κατάστασης στήν οἰκονομία, εἶναι ἡ ἐξαφάνιση τῆς μεσαίας τάξης δηλ. τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν ἐπιτύχει κάποια οἰκονομική εὐχέρεια μέ τή δουλειά καί μέ μιά μόρφωση, κατάφεραν ν'ἀνεβοῦν ἀπό τήν ἀσταθῆ ζωή τοῦ ἐργάτη, σ'ἕνα ἐνδιάμεσο ἐπίπεδο, ὅπου αἰσθάνονται-ὄχι ὅτι εἶναι στή πραγματικότητα- σάν μέλη τῆς πάνω τάξης.
Αὐτά τά "μεσαῖα στελέχη" ὅπως τούς ἀποκαλοῦν οἱ ἀμερικανοί κοινωνιολόγοι, ἀποτελοῦσαν καί ἀποτελοῦν γιά τό σύστημα, παραδείγματα γιά τό μῦθο τῆς ἐπιτυχίας. Τό μῦθο δηλ ὅτι κι ὁ ἐργάτης μπορεῖ νά μπεῖ στά ψηλότερα στρώματα ἄν τό θέλει. Ὁπότε ἡ θέση τοῦ ἐργάτη στά κατώτερα στρώματα, φαίνεται σάν σφάλμα τοῦ ἴδιου κι ὄχι σάν ἀποτέλεσμα, μιᾶς ὁλόκληρης κοινωνικῆς καί οἰκονομικῆς κατάστασης.
Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ μυθολογία, ἐξυπηρετεῖ τή τάξη αὐτή, πού ἔχει στά χέρια της τή βιομηχανία, τή κυβέρνηση, τά πάντα, γιατί αὐτή ἡ μυθολογία ἐμποδίζει τούς ἐργάτες νά δοῦν τόν πραγματικό αἴτιο τῆς μοίρας τους, τούς δημιουργεῖ ἕνα ἔντονο συναίσθημα κατωτερότητας καί ἀνικανότητας καί τούς κρατᾶ χωρισμένους.

Ἡ διάσπαση τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι μιά ἀπό τίς κύριες ἀσχολίες τῆς ἄρχουσας τάξης καί γιά αὐτό τό σκοπό χρησιμοποιεῖ πολλά μέσα. Γιά νά ἀναφέρουμε μερικά, τό φυλετικό: ἡ κυβέρνηση τῆς ἀμερικῆς, πάντα προσπαθεῖ νά κρατάει τή φωτιά ἀναμένη, ἀνάμεσα στούς λεύκούς καί στούς μαύρους. Οἱ μαῦροι καί οἱ ξένοι ἐργάτες παίρνουν τίς πιό κακοπληρωμένες δουλειές καί εἶναι οἱ πρῶτοι πού διώχνονται ἀπό τή δουλειά σέ περίπτωση ἀνεργίας. Πολλοί Ἕλληνες ἐργάτες στή Γερμανία ἔχουν ζήσει αὐτή τή κατάσταση γιατί βέβαια αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά μέσα δέν εἶναι χαρακτηριστικά τῆς Ἀμερικῆς μόνο. Ὁ διαχωρισμός σέ ἄνδρες καί γυναῖκες ἐργάτες καί γενικά τή διαφορά πληρωμῆς πού προσπαθεῖ νά χρησιμοποιήσει τό σύστημα ἀνάμεσα στούς ἐργάτες γιά νά κάνει μερικούς νά αἰσθάνονται πιό σπουδαῖοι ἀπό τούς ἄλλους καί νά τούς ἐμποδίζουν νά βλέπουν τό γεγονός ὅτι μοιράζονται τήν ἴδια ζωή καί τίς ἴδιες συνθῆκες μέ τούς ἄλλους.
Μιά ὁμιλία τοῦ προέδρου FORD πού ἀπευθύνονταν σέ μαύρους φοιτητές τοῦ Σικάγου δείχνει πόσο συνειδητά γίνεται ἡ χρήσις τοῦ μύθου τῆς ἐπιτυχίας καί ὁ ρόλος τῶν "μέσων στελεχῶν" πού ἀναφέραμε παραπάνω.
"Ἐσεῖς, τούς εἶπε, θά ἀποτελέσετε τό παράδειγμα στούς ἄλλους, ὅτι κάτι μποροῦν νά κάνουν γιά νά ξεφύγουν ἀπό αὐτή τή κατάσταση, νά τούς βοηθήσετε ἀλλά ὄχι καί νά γυρίσετε πίσω...θά σᾶς ἀκολουθήσουν ἄν μποροῦν".
Ἐδῶ κανείς πρέπει νά προσέξει καί κάτι ἄλλο, ὅτι ἡ ὁμιλία δίνεται στήν καρδιά τοῦ Σικάγου ὅπου ἡ ἀνεργία κυρίως ἀνάμεσα στούς νέγρους εἶναι μεγάλη καί τό βιοτικό τους ἐπίπεδο πολύ χαμηλό. Σ'αὐτό τό παράδειγμα μποροῦμε νά δοῦμε ἕνα καθρέφτισμα τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητας. Δέν εἶναι τά ἴδια μ'αὐτά πού ἐπαναλαμβάνουν, στούς σπουδαστές τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν καί σ'αὐτούς πού καταγόνται ἀπό ἐργατικές οἰκογένειες; Μά οἱ μύθοι αὐτοί ἄρχισαν νά φθείρονται καί οἱ ἐργάτες ἄρχισαν νά ἐκφράζουν τή δυσαρέσκειά τους καί νάφάχνουν γιά λύσεις. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας, ἀντί νά τούς βοηθήσει, ἀφαίρεσε κάθε πρωτοβουλία ἀπ'αὐτούς καί τούς ἔκανε ἐξαρτήματα μηχανῶν. Περνοῦν τή ζωή τους κάτω ἀπό τήν ταπείνωση τῆς μηχανῆς καί τό αἴσθημα κατωτερότητας πού τό σύστημα προσπαθεῖ νά τοῦ δημιουργήσει. Κ'ἡ καινούργια οἰκονομική πίεση, τό μεγάλο κόστος ζωῆς, ὁ φόβος γιά τό

χάσιμο μιᾶς δουλειᾶς πού τή συχαίνονται, κάνουν τή ταπείνωση θυμό, πού δέν μπορεῖ νά ἐκφραστεῖ στά καλούπια τοῦ συστήματος. Κι'αὐτή ἡ κατάσταση ἀνυσηχεῖ τρομερά τήν ἄρχουσα τάξη πού θυμᾶται πολύ καλά τί ἔγινε μέ τήν οἰκονομική κρίση τοῦ 1930, ὅταν ὅλοι οἱ ἐργάτες εἶχαν ξεσηκωθεῖ κι'ὀργανώθηκαν σέ σωματεῖα. Γι'αὐτόν τό λόγο ὁ ROCFELER, ἡ ἑταιρία FORD κ.λ.π. διαθέτουν λεφτά γιά ἔρευνες πάνω στή ψυχολογία τοῦ ἐργάτη καί γιά τό φάξιμο καί τή δημιουργία καινούργιων μύθων.

Κι'ἀπό τίς ἔρευνες αὐτές ἕνα πράγμα φαίνεται ξεκάθαρα ὅτι ὁ ἐργάτης ὑποφέρει, δυσανασχετεῖ,καί οἱ λύσεις πού φάχνουν δέν θά λύσουν τά προβλήματά τους, δέν θά μπορέσουν νά βροῦν μιά τελειωτική ἀπάντηση σ'αὐτά. Ἡ λύση βρίσκεται στούς ἴδιους τούς ἐργάτες καί ἡ ἀρχή γιά τήν ἔρευνα ἀπό τή μεριά τῶν ἐργατῶν εἶναι ἡ ἀγανάκτηση τους.Βοηθᾶ νά σπάσουν τούς μύθους, νά βρίσκουν τά κύρια αἴτια τῆς κατάστασής τους καί θά τούς βοηθήσει νά βροῦν καί τή λύση.Οἱ προσπάθειες τῶν ἐργατῶν σ'αὐτή τή κατεύθυνση καί οἱ πιό συγκεκριμένοι ἀγῶνες τους θά δοθοῦν σέ ἄλλα ἄρθρα.

Ὥστε ὅταν μιλᾶμε γιά τήν ἀμερική καί τό ρόλο της στή ρύθμιση τῆς δικῆς μας ζωῆς, ἄς μή ξεχνᾶμε αὐτό τό μεγάλο μέρος τοῦ ἀμερικάνικου πληθυσμοῦ, πού ἀγωνίζεται γιά ἕνα μεροκάματο καί τή διατήριση μιᾶς κάποιας ἀνθρωπιᾶς Γιατί δουλεύουν κι αὐτοί γιά τό ἴδιο ἀφεντικό, γιά τά ἴδια μέ μᾶς ἄτομα, ESSO, FORD, ΕΘΥΛ κτλ.

ΑΠΟ ΤΑ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Ἐάν ἐξαιρέσουμε μερικά ἐπαγγέλματα τά 90% τῶν ἐργατῶν τῆς χώρας βρίσκονται ἔξω ἀπό τά συνδικάτα. Ἀλλά κι ἀπ'αὐτό τό 10% πού εἶναι γραμμένο στά μητρῶα τους, μόνο ἕνα μικρό ποσοστό παίρνει μέρος στίς συνελεύσεις. Αὐτή εἶναι δίχως καμιά ὑπερβολή ἡ πραγματικότητα. Τό ἀμέτρητο πλῆθος τῶν σωματείων, τῶν ἑνώσεων, τῶν συλλόγων, τῶν ἐργατικῶν κέντρων κλπ. δέν εἶναι παρά γραφεῖα, σφραγίδες, σημαῖες, πρόεδροι καί γραμματεῖς.

Οἱ ἐργάτες ἀπό πολλά χρόνια πρίν ἔχουν ἐντελῶς δικαιολογημένα χάσει τήν ἐμπιστοσύνη τους στά συνδικάτα. Ἔχουν καταλάβει ἐκεῖνο πού δέν καταλαβαν πολλοί ἀγωνιστές, ὅτι τά συνδικάτα ἔχουν ἐνσωματωθεῖ στό σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης, ὅτι αὐτά ἔχουν μετατραπεῖ ἀπό ὄργανα πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης, σέ ὄργανα καί ἐξαρτήματα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ μέ εἰδική ἀποστολή τόν ἔλεγχο γιά λογαριασμό καί πρός τό συμφέρον τῶν ἐργοδοτῶν καί τοῦ κράτους, τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.Αὐτή ἡ μετατροπή δέν περιορίζεται μόνο στήν Ἑλλάδα. Τό ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται σ'ὅλο τόν κόσμο. Ὅλες οἱ πολιτικές καί συνδικαλιστικές ὀργανώσεις πού ἡ ἐργατική τάξη εἶχε δημιουργήσει γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν συμφερόντων της ἔχουν μετατραπεῖ σέ τροχούς τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας καί τροχούς ἐντελῶς ἀπαραίτητους γιά τήν ἐπιβίωση καί τήν λειτουργία αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Ἐδῶ, μόνον ἴσως οἱ ἐργατοπατέρες εἶναι περισσότερο ἀπ'ἄλλοῦ κυνικοί καί ξεδιάντροποι. Ἕνα παράδειγμα: Τό μόνιμο καί ἐπίμονο αἴτημα ὅλων τῶν συνδικαλιστικῶν παρατάξεων εἶναι ἡ ἀποχουντοποίηση τῶν συνδικάτων. Δηλαδή ζητοῦν ἀπό τήν κυβέρνηση νά ἀντικαταστήσει τά διοικητικά συμβούλια τῶν συνδικάτων πού διόρισε ἡ Χούντα μέ ἄλλα "δημοκρατικά", "ἀντιστασιακά" κλπ. καί φυσικά ἡ κάθε παράταξη προβάλλει τόν ἑαυτό της σάν τό πιό κατάλληλο γι'αὐτή τή δουλειά.

Ἔτσι οἱ συνδικαλιστικές παρατάξεις, αὐτό τό πολύχρωμο σκυλολόι τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐργατοπατέρων, κυνικά καί δίχως προσχήματα ὁμολογοῦν ὅτι ἡ ἐργατική τάξη δέν ἔχει καμιά δουλειά μέ τήν "ἐκλογή" τῶν συνδικάτων, τοῦ ἐργατικοῦ κέντρου, τῶν ὁμοσπονδιῶν, τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας. Αὐτή εἶναι στενά οἰκογενειακή τους ὑπόθεση, αὐτῶν καί τοῦ κράτους. Τό γεγονός πού ἐνδιαφέρει εἶναι ὅτι οἱ ἐργάτες βρίσκονται σήμερα στήν ἴδια κατάσταση πού βρίσκονταν πρίν πολλά χρόνια, στήν ἀρχή τοῦ κινήματός τους, δίχως δικές τους ὀργανώσεις. Πῶς θά ἀγωνιστοῦν; Ἡ μόνη ἀπάντηση πού μπορεῖ νά δοθεῖ σήμερα ἄμεσα εἶναι τό νά ἀγωνιστοῦν ὅπως ἀγωνίζονταν πρίν συγκροτηθοῦν οἱ ὀργανώσεις. Ἀγνοοῦν ἐντελῶς τά συνδικάτα, τά ἐργατικά κέντρα, τίς ὁμοσπονδίες κλπ. συγκεντρώνονται μόνοι τους καί ἐκλέγουν μιά ἐπιτροπή. Αὐτή εἶναι ἡ ὀργάνωσή τους. Στήν περίπτωση ἀπεργίας ἐκλέγουν μιά ἀπεργιακή ἐπιτροπή, ἀλλά τή λήξη τῆς ἀπεργίας πρέπει νά τήν ἀποφασίζουν πάντα οἱ ἴδιοι στή γενική τους συνέλευση. Πρῶτος ἀπαραίτητος ὅρος γιά τήν ἐπιτυχῆ ἔκβαση τῆς ἀπεργίας τους εἶναι νά κάνουν πέρα τούς ὁποιασδήποτε ἀπόχρωσης ἐργατοπατέρες. Ἤδη ὑπάρχει ἀρκετή πεῖρα. Οἱ ἐργάτες τῆς Νάσιοναλ Κάν, τῆς Ἀνατόλια, τῆς Μέλ, κλπ. δείξανε πῶς ξέρουν τί πρέπει νά κάνουν.

Ἡ ἐργατική τάξη ὅμως στό σύνολό της δεν μπορεῖ νά περιοριστεῖ σέ μιά μορφή προσωρινῆς καί ἐπισοδειακῆς ὀργάνωσης καί μόνο κατά τή διάρκεια τῆς πάλης. Αὐτό ἰσχύει πολύ περισσότερο σήμερα ὅταν τό κράτος γίνεται τό ἴδιο συντονιστής τῆς οἰκονομίας. Ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ κράτους-συντονιστῆ καί χωροφύλακα, ἡ ἐργατική τάξη πρέπει νά ἀντιτάξει ἕνα κοινό ἀδιάσπαστο μέτωπο. Ἀκόμα οἱ ἐργάτες δέν μποροῦν νά ἀποκτήσουν συνείδηση τῶν μεγάλων ἱστορικῶν σκοπῶν τοῦ κινήματός τους, παρά μέ τή διαρκῆ μεταξύ τους ἀνταλλαγή, μελέτη καί ἐπεξεργασία τῆς πείρας ἀπό τούς καθημερινούς τους ἀγῶνες, μέ διαρκῆ ἔλεγχο τῶν μέσων καί τῶν μεθόδων πού χρησιμοποιοῦν, μέ διαρκῆ ἐπισκόπηση τοῦ κοινωνικοῦ ἐδάφους πάνω στό ὁποῖο ἀγωνίζονται. Αὐτό σημαίνει συζητήσεις, ὑπολογισμούς κλπ. καί συνεχεῖς συνελεύσεις, συνδιασκέψεις, συνέδρια. Κι αὐτό φυσικά σημαίνει, προϋποθέτει ὀργάνωση ὄχι προσωρινή καί ἐπεισοδιακή ἀλλά μόνιμη σέ τοπική, ἐθνική, διεθνῆ κλίμακα. Ἀλλά ὀργάνωση πού νά βρίσκεται κάτω ἀπό τήν ἄμεση διεύθυνση τῶν ἴδιων τῶν ἐργατῶν δίχως γραφειοκρατία.

Ἡ ὀργάνωση κατά ἐπιχείρηση παρέχει περισσότερο ἀπό τίς ὁμοιοεπαγγελματικές αὐτές τίς δυνατότητες. Ἀλλά πρέπει ἀμέσως νά προσθέσουμε ὅτι ἡ μόνη πραγματική ἐγγύηση, ὅτι ἡ ὀργάνωση θά διευθύνεται ἀπό τούς ἴδιους τούς ἐργάτες, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἄλλη ἀπό τό διαρκές ἐνδιαφέρον καί τή διαρκῆ ἐπαγρύπνηση τῶν ἴδιων τῶν ἐργατῶν. Ἡ ὀργάνωση κατά ἐπιχείρηση ἐπιβάλλεται ἀκόμα καί ἀπό τήν τεράστεια ἀνάπτυξη τῶν βιομηχανικῶν μονάδων καί τήν ποικιλία τῶν εἰδικοτήτων σ' αὐτές.

Αὐτός ὁ τύπος ὀργάνωσης ἔχει ἀποτελέσει τό κύριο ἀντικείμενο τῶν συζητήσεων στό πρῶτο καί δεύτερο συνέδριο τῆς Κόκκινης Συνδικαλιστικῆς Διεθνοῦς πρίν 60 χρόνια. Ἀπ' ὅλους τότε ἀναγνωρίστηκε ἡ ἀπό κάθε ἄποψη ἀνωτερότητα αὐτοῦ τοῦ τύπου ὀργάνωσης (συνδικαλιστικῆς) ἐν σχέσει μέ τά ὁμοιοεπαγγελματικά σωματεῖα. Γρήγορα ὅμως πῆγαν κι αὐτές οἱ συζητήσεις κι οἱ ἀποφάσεις, ἐκεῖ πού πῆγαν καί τό πρόγραμμα καί οἱ ἀρχές καί οἱ μεγάλες ἐπαγγελίες τῆς μεγάλης ἐπανάστασης.

Τί εἶναι ἡ ὀργάνωση κατά ἐπιχείρηση;

Σέ κάθε ἐπιχείρηση (ἐργοστάσιο, ὕδρυμα, τράπεζα, νοσοκομεῖο, ὀρυχεῖο, πλοῖο κλπ) ὅλοι οἱ ἐργάτες καί ὑπάλληλοι, ἐντελῶς ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ὁποιαδήποτε εἰδικότητά τους, ἀποτελοῦν μέλη μιᾶς ἑνιαίας ὀργάνωσης. Ἀπό τή γενική τους συνέλευση ἐκλέγουν ἕνα ἐκτελεστικό ὄργανο, μιά ἐπιτροπή, ἕνα συμβούλιο. Τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἤ τοῦ συμβουλίου εἶναι ὑπεύθυνα ἀπέναντι στούς ἐκλογεῖς τους καί λογοδοτοῦν στή συνέλευση τακτικά κάθε μήνα καί ἔκτακτα ὅταν ἔκτακτες τό ἐπιβάλλουν ἤ ἕνας καθωρισμένος ἀριθμός μελῶν τό ζητήσει. Τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἤ τοῦ συμβουλίου μποροῦν ὁποιαδήποτε στιγμή νά ἀνακληθοῦν καί νά ἀντικατασταθοῦν. Οἱ ὑπάλληλοι καί οἱ ἐργάτες καταστημάτων, βιοτεχνιῶν καί γενικά μικρῶν ἐπιχειρήσεων ὅπως οἱ οἰκοδόμοι μποροῦν νά ὀργανωθοῦν κατά οἰκοδομικό τετράγωνο ἤ συνοικία.

Ἀπό τή γενική συνέλευση τῶν ἐπιτροπῶν ἤ τῶν συμβουλίων μιᾶς περιοχῆς ἤ πόλης ἐκλέγεται τό συμβούλιο τῆς περιοχῆς ἤ τῆς πόλης καί ἀπό τό πανελλαδικό συνέδριο τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ὀργανώσεων ἐκλέγεται τό κεντρικό γιά ὅλη τή χώρα συμβούλιο.

Ἔμμισθοι πρόεδροι καί γραμματεῖς δέν θά ὑπάρχουν. Κάποιο εἶδος καταστατικοῦ πρέπει νά ὑπάρχει, ἀλλά ἡ ἔγκρισή του ἀπό τά δικαστήρια δέν εἶναι ἀπαραίτητη. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι πρίν ἀπό τά τοπικά καί ἐθνικά συνέδρια θά πρέπει πλατειά καί ἐλεύθερα νά συζητοῦνται ὅλα τά κάθε φύσεως προβλήματα πού ἐνδιαφέρουν τούς ἐργάτες. Γενικά ἡ κίνηση τῶν ἰδεῶν πρέπει νά εἶναι δίχως ὅρια ἐλεύθερη. Οἱ συζητήσεις εἶναι γιά τό ἐργατικό κίνημα ὅτι ἡ ἀνάσα γιά τό ζωντανό πνεῦμα. Συζητήσεις ἐλεύθερες ἀλλά μέ ἰδέες. Ὄχι λάσπη. Οἱ νέοι ἐργάτες ἐάν θέλουν τό κίνημά τους πού μέ τόσες ἐλπίδες ξαναγεννιέται, νά καταλήξει ἐκεῖ πού κατάλαξε τό παλιό ἐργατικό κίνημα, στήν ἠθική ἀποσύνθεση καί σ' ἐκπόρνευση, πρέπει νά εἶναι ἀμείλιχτοι πάνω σ' αὐτό. Οἱ συζητήσεις θά πρέπει νά διεξάγονται σέ μιά ὑγιά ἀτμόσφαιρα συντροφικότητας. Δέν θά πρέπει νά ἐπιτρέψουν στίς διάφορες πολιτικές κλίκες νά ρυπαίνουν τό κίνημα, οὔτε σέ τραμπούκους νά τρομοκρατοῦν τούς συναδέλφους τους.

Δέν δίνουμε ἐδῶ φυσικά παρά ἕνα πολύ γενικό διάγραμμα τῆς ὀργάνωσης κατά ἐπιχείρηση. Ὑπάρχουν ἕνα σωρό προβλήματα πού θά πρέπει νά συζητηθοῦν καί νά λυθοῦν. Ἀλλά μόνον ἡ πράξη θά μᾶς δείξει καί τίς ἐλλείψεις καί τόν τρόπο νά τίς διορθώσουμε. Καί γι' αὐτό πρέπει νά ἀρχίσουμε.

Οἱ πιό προχωρημένοι ἐργάτες πρέπει ν' ἀρχίσουν, νά προκαλέσουν συζητήσεις στούς κύκλους τους, νά διαδόσουν ὅσο τό δυνατόν πλατύτερα αὐτές τίς μορφές ὀργάνωσης καί νά πάρουν μέ θάρρος πρωτοβουλία γιά τήν πραγματοποίησή τους στήν ἐπιχείρηση πού ἐργάζονται.

για το φασισμο

Σήμερα εἶναι γεγονός ὅτι οἱ μαρξιστικές οἰκονομικές θεωρίες ἔχουν ξαπλωθεῖ καί ἐπηρεάσει σέ μεγάλο βαθμό τή σύγχρονη σκέψη, καί τό σπουδαιότερο ἔχουν σχεδόν ἐμπορευματοποιηθεῖ. Λέξεις ὅπως "τάξη", "ταξική συνείδηση", "ἐκμετάλλευση", "ταξική πάλη" κ.λ.π. ἔχουν χάσει τό περιεχόμενό τους καί κατάντησαν συνθήματα πού δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τή πραγματικότητα. Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά, δέν ὑπάρχει κανένα κόμμα, πού νά μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ζωντανός συνεχιστής τῆς ἐπιστημονικῆς διαλεκτικῆς σκέψης, γιά τίς κοινωνικές ἐξελίξεις πού ἔγιναν μέσα στόν αἰώνα μας. Οἱ πολιτικοί τῶν κομμάτων βλέπουν μόνο τήν "ἐργατική τάξη" πού θέλουν νά τῆς "ἐμφυσήσουν ταξική συνείδηση".

Ἐμεῖς βλέπουμε ἀντίθετα τήν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, πού ἔχει περιπέσει σέ ἀφάνταστη κοινωνική ἐξαθλίωση, μέσα σέ συνθῆκες καί θεσμούς πού ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος παράγει καί κουβαλάει ριζωμένους μέσα του.

Ἕνα παράγωγο τῶν σημαντικῶν οἰκονομικῶν ἐξελίξεων τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα, ἐκτός ἀπό τό μονοπωλιακό καί κρατικό καπιταλισμό, εἶναι ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ ἀνθρώπου σ' ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς ζωῆς του, ἡ χειραγώγηση τῆς σκέψης του καί ἡ ἀνάπτυξη μέσα του, μιᾶς φασιστικῆς νοοτροπίας, πού κάνει δυνατή τήν ἀφομοίωσή του στό σύστημα καί τή χρησιμοποίησή του ἀπ' αὐτό.

Μ' αὐτά τά δεδομένα ἡ προπτική μιᾶς ἐπανάστασης τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, δέν ἀνοίγεται μέσα ἀπό πολιτικά συνθήματα, πού καθόλου δέν ἀνταποκρίνονται στίς αἰτίες πού οἱ ἐργαζόμενες μάζες θά μποροῦσαν νά ἐξεγερθοῦν γιά νά σαρώσουν ὁλόκληρο τό κοινωνικό σύστημα.

Προοπτική μιᾶς τέτοιας ἐπανάστασης ἀνοίγεται μόνο ἄν οἱ ἐργαζόμενοι κατανοήσουν τήν ἐξαθλίωσή τους καί τίς αἰτίες αὐτῆς τῆς ἐξαθλίωσης καί θελήσουν νά ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι τό ἔργο τῆς ἀπελευθέρωσής τους.

Γι' αὐτό καί ὅποια προσπάθεια γιά κατανόηση καί ἀνάλυση τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι, πού δέ παίρνει ὑπόψη της τή φύση καί τήν ἐξέλιξη τῆς ψυχολογίας τῶν μαζῶν, εἶναι φυσικό νά εἶναι ἀτελής καί πολλές φορές ἐξωπραγματική. Κατά συνέπεια καί ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ φασισμοῦ σάν ἰδεολογία καί σάν πολιτικό κίνημα δέν μπορεῖ νά εἶναι ἐπιτυχής ἄν δέν κατανοήσουμε προηγούμενα, τούς κοινωνικούς θεσμούς πού ἀναπαράγουν τή φασιστική νοοτροπία.

Ὁ φασισμός δέν εἶναι κάποιο πολιτικό κόμμα. Μπορεῖ νά ἐμφανιστεῖ καί νά ἐπικρατήσει σά

τολιτικό κίνημα, μόνο ἄν ὑπάρχουν οἱ εὐνοϊκοί ὅροι-οἰκονομικοί καί κοινωνικοί-γι'αὐτό. Εἶναι οὐτοπικό νά πιστεύουμε ὅτι ὁ φασισμός εἶναι δημιούργημα ἑνός ἔθνους ἤ κι ἀκόμα ἑνός ἤ μιᾶς χούφτας ἀνθρώπων πού ἐπιβάλλονται πραξικοπηματικά ἤ ἐξαπατώντας τίς μάζες.

Ὁ φασισμός ἔχει ἐκ τῶν προτέρων ἕνα ἔδαφος γιά νά ἐπικρατήσει. Κι'αὐτό εἶναι ἡ ψυχική συγκρότηση τῶν ἀνθρώπων, πού τό κοινωνικό σύστημα τούς οἰκοδομεῖ ἀπό τή γεννεσή τους ἀκόμα, ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁ φασισμός εἶναι ἄμεσο προϊόν αὐτῆς τῆς ψυχικῆς συγκρότησης. Γι'αὐτό καί τό ἐρώτημα, γιατί οἱ μάζες φτάνουν στό σημεῖο νά ἐνεργοῦν ἐνάντια στό συμφέρον τους, μόνο ἀπ'αὐτή τή σκοπιά μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ. Τοῦτο τό πρόβλημα εἶναι πολύ σοβαρότερο ἀπ'ὅτι φαίνεται, ἄν πάρουμε ὑπόψη μας, ὅτι συστηματικά ὑποτιμήθηκε καί ὑποτιμᾶται ὁ φασιστικός κίνδυνος κι'ἀκόμα, ὅτι δέν γίνεται νά φτάσουμε στήν ἀπελευθέρωση, ἄν προηγούμενα δέν ἀνακαλύψουμε καί δέν καταπολεμήσουμε τή φασιστική νοοτροπία πρῶτα μέσα στόν ἑαυτό μας. Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο καί παράδοξο, πού σήμερα, ἀπ'ἀφορμή τά γεγονότα στή Κύπρο, ἀκοῦμε ἀπό'ἀνθρώπους πού θέλουν νά θεωροῦνται ἐπαναστάτες, λόγια μέ καθαρά ἐθνικιστικό περιεχόμενο. Γιατί ἡ ἱστορία ἐπάνειλλημένα μᾶς ἔδειξε καί σήμερα τό βλέπουμε, ὅτι τό νά λέγεται κανείς ἐπαναστάτης, δέν σημαίνει κι' ὅτι ἔχει ξεφύγει ἀπό τή πανώλη τῆς σημερινῆς κοινωνίας, τή φασιστική νοοτροπία.

Γι'αὐτό καί πιστεύουμε ὅτι ὁ φασισμός δέν μπορεῖ νά καταπολεμηθεῖ μέ ἀντιφασιστικά συνθήματα. Γιά νά χτυπηθεῖ στή ρίζα του, χρειάζεται νά φτάσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ὡς τίς ρίζες τοῦ εἶναι μας.

"Οἱ ἰδέες τῆς ἄρχουσας τάξης εἶναι, σέ κάθε ἐποχή, οἱ ἄρχουσες ἰδέες δηλ ἡ τάξη, πού εἶναι ἡ ἄρχουσα ὑ λ ι κ ή δύναμη τῆς κοινωνίας εἶναι συνάμα καί ἡ ἄρχουσα π ν ε υ μ α τ ι κ ή δύναμη. Ἡ τάξη πού ἔχει στή διάθεσή της τά μέσα τῆς ὑλικῆς παραγωγῆς, διαθέτει ἐπίσης γιά τοῦτο καί τά μέσα τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς, ἔτσι τῆς εἶναι συνάμα ὑποταγμένες κατά μέσο ὅρο οἱ ἰδέες ὅσων δέν ἔχουν τά μέσα τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἄρχουσες ἰδέες ἁπλῶς ἐκφράζουν ἰδεατά τίς κυρίαρχες ὑλικές συνθῆκες, τίς κυρίαρχες ὑλικές συνθῆκες διατυπωμένες σέ ἰδέες· ἄρα τίς συνθῆκες, πού κατασταίνουν ἀκριβῶς κυρίαρχη τή μία τάξη, ἄρα τίς συνθῆκες τῆς κυριαρχίας της" Κ. ΜΑΡΞ-Γερμανική ἰδεολογία-

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ κοινωνία δέν μπορεῖ νά λειτουργήσει ἀποτελεσματικά, ἄν δέν εἶναι ριζωμένη ἡ δομή της, μ'ὅλες τίς ἀντιφάσεις της μέσα στίς μάζες καί ἄν δέν πραγματώνεται αὐτή ἡ δομή ἀπό τίς ἴδιες τίς μάζες. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος δέν κουβαλάει μέ τή γεννεσή του καί τόν ἐξανδραποδισμό του μαζί. Αὐτό τό ἔργο θε μελιώνεται μέσα στόν πρῶτο κοινωνικό θεσμό πού ἔρχεται σ'ἐπαφή ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη τήν οἰκογένεια. Ὁ ἱστορικός ρόλος τῆς οἰκογένειας δέν ἦταν πάντα ἴδιος. Ξεκίνησε καί διατηρήθηκε γιά πολύ μέ βασικά οἰκονομική ὑπόσταση. Κι'αὐτός ἦταν ἕνας λόγος πού ἐξασφάλιζε τήν ὕπαρξή της καί τή συνοχή της σάν κοινωνικοῦ θεσμοῦ. Ὁ ἰδεολογικός ρόλος τῆς οἰκογένειας, ἀπόκτησε βάρος στή καπιταλιστική κοινωνία. Γιατί ἡ αὐταρχική, ἱεραρχική διάρθρωσή της μέ τήν ἐξάρτηση τῆς γυναίκας καί τῶν παιδιῶν ἀπό τόν ἄνδρα, πιστή εἰκόνα τῆς κοινωνικῆς δομῆς, γίνεται τό φυτώριο γιά τή χειραγώγηση καί τή καταπίεση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας, καί ταυτόχρονα προετοιμάζει τό ἔδαφος γιά τή δουλειά πού θά ἀναλάβει ἀργότερα τό αὐταρχικό κοινωνικό σύστημα, νά κάνει τούς ἀνθρώπους ἀπαραίτητα ἐξαρτήματα τοῦ μηχανισμοῦ του. Γιά τοῦτο καί δέν εἶναι τυχαῖο πού τό ἄτομο ξεκινᾶ ἀπό τήν ἀμφισβήτηση τῆς ἴδιας τῆς οἰκογένειας, γιά νά φτάσει στή πολύπλευρη κοινωνική ἀμφισβήτηση.

Κι ἀκόμα δέν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τούτη ἡ ἀμφισβήτηση ἔχει γιά βάση της τήν ἀπαίτηση γιά σεξουαλική ἀπελευθέρωση.

Ἡ πρώτη ἐπαφή τοῦ ἀνθρώπου μέ τή φύση καί μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, εἶναι ἡ ἀνακάλυψη καί ἡ ἱκανοποίηση τοῦ σεξουαλικοῦ του ἐνστίκτου. Κι ἀκριβῶς τοῦτο τό πρῶτο σκίρτημα τῆς ζωῆς ἔρχεται ἡ οἰκογένεια, αὐτό τό μικροκράτος τῆς σάπιας ἠθικῆς τοῦ "πολιτισμοῦ", νά τό ἀνακόψει στή γέννεσή του, νά τό παραμορφώσει καί νά τό ὑποκαταστήσει μέ τήν ἐνοχή, τήν ὑποταγή, τό ἄγχος, τό φόβο μπροστά στή φύση καί τήν ἐλευθερία, πού ἀργότερα θά πάρουν τή μορφή μιᾶς ἀπό τίς πολλές διαστροφές τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς καί ταυτόχρονα τοῦ ἐθνικισμοῦ τοῦ ρατσισμοῦ, τῆς προσωπολατρείας, τοῦ φασισμοῦ τῆς θρησκείας, τοῦ μαζικοῦ πολεμικοῦ σαδισμοῦ, κι ἀκόμα τή μορφή τοῦ αὐταρχικοῦ στήν

κοινωνία, μέ τήν έκπαίδευση, τήν θρησκεία τήν ἱεραρχία σ'ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς ζωῆς τό στρατό, τούς πολέμους, τήν πορνογραφία τά ψυχιατρεῖα, τίς φυλακές, τά κόμματα, τά συνδικάτα κ.λ.π. Ἡ ἀπολιτικότητα, ἡ παθητικότητα, ὁ φόβος τῆς κοινωνικῆς εὐθύνης, πού ὑπάρχουν στή σεξουαλική καταπίεση τῶν ἀνθρώπων ἀκόμα ἀπό οἰκογένεια του μά δουλοπρεπῆ στούς προϊσταμένους του ὑπαλληλίσκου, τοῦ χωροφύλακα, τοῦ χωρικοῦ πού σκοτώνει γιά λόγους τιμῆς, τοῦ ἐργάτη πού δέν τολμᾶ δίχως ἀντιπροσώπους καί ἡγέτες νά διεκδικήσει τό δικαίωμά του στή ζωή, κι ἀκόμα τοῦ ἐργάτη πού ἀνήκει στό ΚΚ, ἀλλά δέρνει τή γυναίκατου στό σπίτι, τοῦ κοριτσιοῦ πού ἀφιερώνει τή ζωή του στό χριστό, τοῦ ἀγοριοῦ πού θά ἀκολουθήσει τή σταδιοδρομία τοῦ πατέρα κ.λ.π κ.λ.π.

Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ ἀνατροφή μέσα στήν οἰκογένεια στή νηπιακή ἡλικία, σκοπό ἔχει νά τιθασέψει τή φυσική σεξουαλική δραστηριότητα τῶν παιδιῶν, τή φυσική τους ζωτικότητα, νά φορμάρει τή συμπεριφορά τους μέσα στά πλαίσια τῆς αὐταρχικῆς ἠθικῆς, νά ἀνακόψει τούς φυσικούς δρόμους γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς ἐλεύθερης σκέψης καί τῆε δημιουργικότητας καί νά δημιουργήσει τό "καλό καί ὑπάκουο" παιδί. Κι αὐτό σημαίνει ὅτι τό ἔδαφος προσαρμόστηκε στό ἔργο, πού θά ὁλοκληρώσει ἀργότερα ἡ παιδική τους ἡλικία. Στή βάση του, συνυπάρχουν μέ τό συναίσθημα τῆς ἀνταρσίας, μόνο πού τοῦτο τό συναίσθημα σπάνια βρίσκει τό σωστό του δρόμο καί τήν ὁλοκλήρωσή του. Κι'αὐτό γιατί ἐνῶ ἡ"ἀστική"ἀντιδραστική πολιτική συστηματικά ἐκμεταλλεύεται τήν ψυχολογία τῶν μαζῶν καί δίνει τή δικιά της τροφή στό συναισθημά τους, οἱ "ἐπαναστάτες" ἀσχολοῦνται πρός τό παρόν μέ τόν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό καί τόν τούρκικο σωβινισμό. Ἡ ἄρνηση μας ν'ἀντιμετωπίσουμε τόν ἰδεολογικό ρόλο τῆς οἰκογένειας, μέ τήν ἴδια σοβαρότητα ὅπως καί τήν οἰκονομική κατάσταση, στή διαμόρφωση τῆς ψυχολογίας πού κάνει τούς ἀνθρώπους ν'ἀναπαράγουν τή δομή τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, σημαίνει μόνο τούς ἰσχυρούς δεσμούς μας μέ τό ἴδιο τό κοινωνικό σύστημα πού ἀρνούμαστε.

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ὁ"ὑποκειμενικός παράγοντας στήν ἱστορία", δηλαδή ἡ ψυχολογία καί ἡ δράση τῶν πλατιῶν λαϊκῶν μαζῶν, εἶναι ἀπόλυτα καθοριστικός ἀπέναντι στήν προοπτική τῆς ἐπανάστασης. Καί ἄν δέν δεχτοῦμε σά γεγονός, ὅτι αὐτή ἡ ἀντιδραστική νοοτροπία χαρακτηρίζει καί ἑνώνει τίς λαϊκές μάζες πέρα ἀπό τήν οἰκονομική τους κατάσταση, δείχνουμε βαθιά περιφρόνηση ἀπέναντί τους καί ἀρνούμαστε τόν ἀντίχτυπο τῆς ἰδεολογίας πάνω στήν οἰκονομική κατάσταση, τή στιγμή πού ἡ ἀντιδραστική πολιτική κερδίζει τό ἔδαφος καθαρά πάνω σέ ἰδεολογικό ἐπίπεδο.

Η ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Α. ΣΤΙΝΑΣ

Ο ἄνθρωπος κατέχει σήμερα τά μέσα καί γά ἐξαφανίσει ἐντελῶς τόν ἑαυτόν του ἀπό προσώπου τῆς γῆς μέσα σέ ἕναν ἀσύλληπτης φρίκης θερμοπυρηνικό πόλεμο καί νά οἰκοδομήσει μία κοινωνία τόσο ἀνθρώπινη, τόσο φωτεινή, τόσο μεγαλειώδη, ὅσο καί τοῦ πιό ὀνειροπόλου οὐτοπιστή ἡ φαντασία δέν θά μποροῦσε ποτέ νά συλλάβει.

Εἄν θά γίνει τό ἕνα ἤ ἐάν θά γίνει τό ἄλλο, αὐτό θά ἐξαρτηθεῖ ἀπό τήν ἔκβαση τῆς πάλης ἀνάμεσα στίς λαϊκές μάζες καί στά ὁποιασδήποτε ἀπόχρωσης κατεστημένα σ'ὅλες δίχως ἐξαίρεση τίς χῶρες τοῦ κόσμου. Πιό σωστά αὐτά θά ἐξαρτηθεῖ, ἀπό τήν ἔκβαση τῆς πάλης ἀνάμεσα στίς νέες γενεές καί στόν παληό κόσμο μέ τίς ἀξίες του, τούς θεσμούς του, τίς θεωρίες του, τή νοοτροπία του, τήν ὑποκρισία του, τίς αὐθεντίες του.

Καί ἐκεῖνο πού σήμερα δίνει βάσιμες ἐλπίδες γιά τήν εὐτυχή ἔκβαση τῆς πάλης δέν εἶναι, οὔτε ἡ ἰσορροπία δυνάμεων ἀνάμεσα στήν Ἀμερική καί στή Ρωσία, οὔτε τά ὁποιαδήποτε σύμφωνα, μεταξύ τους, οὔτε τά τρία ἤ τέσσερα Βιετνάμ τοῦ Τσέ, οὔτε οἱ ἀπαγωγές καί ἀτομικές τρομοκρατικές πράξεις, οὔτε ΟΗΕ, οὔτε ἡ σκέψη τοῦ Μάο, ἀλλά αὐτή ἡ σύγχρονη καταπληκτική καί στίς ἰδέες της καί στόν δυναμισμό της ἐπαναστατημένη, νεολαία.

Δίχως σταθμούς, δίχως μεταβατικά στάδια, δίχως κλιμακώσεις, δίχως προθέρμανση, δίχως φροντιστηριακή κομματική προετοιμασία, ἡ νέα γενεά ἔχει κάνει τήν ἐμφάνισή της στή σκηνή τῆς Ἱστορίας μέ ἄμεσο στρατηγικό της στόχο τήν ἀνατροπή τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας καί στή δυτική καί στήν ἀνατολική της μορφή.

Η σύγχρονη ἐπαναστατημένη νεολαία εἶναι προικισμένη μέ ὅλες ἐκεῖνες τίς ἀρετές πού στίς μεγάλες στιγμές τῆς ἱστορίας τους ἀπεκάλυψαν καί ἐξέπληξαν τόν κόσμο οἱ ἐργαζόμενες μάζες, ἀλλά δίχως τίς ἀδυναμίες τους. Πρό παντός τήν ἐμπιστοσύνη τους στούς "ἀρχηγούς" καί στά κόμματα.

Αὐτές οἱ ἀδυναμίες εἶναι πού δώσανε, τή δύναμη στήν κομματική καί συνδικαλιστική γραφειοκρατία νά συγκρατήσουν, νά παραλύσουν τίς ἐπαναστατημένες μάζες καί νά τίς ξαναβάλουν στό ζυγό, ὅταν ἡ ἱστορία εἶχε δημιουργήσει, συνθῆκες πού ἔκαναν δυνατή τήν ἀνατροπή ἀπ'αὐτές τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας.

Σήμερα οἱ ἐπαναστατημένοι νέοι δέν ἀναγνωρίζουν τίτλους, περγαμηνές, ἀλάνθαστες αὐθεντίες, προφῆτες καί Βίβλους. Αὐτό εἶναι πού ἔχει ἀποφασιστική σημασία γιά τό μέλλον τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος, κι αὐτό εἶναι πού μᾶς κάνει μέ βεβαιότητα νά μιλᾶμε γιά μιά νέα ἱστορική ἐποχή.

Στή Γαλλία τό Μάη τοῦ 68, στούς πλημμυρισμένους ἀπό τά ἑκατομμύρια τῶν ἐξεγερμένων φοιτητῶν καί ἐργατῶν δρόμους, τά συνθήματα πού κυριαρχοῦσαν ἦταν "ἡ ἐξουσία, στούς ἐργάτες", "τά πανεπιστήμια στούς φοιτητές", "Ἄμεση δημοκρατία", "ἐργατικά συμβούλια", "Κατάργηση τῆς ἱεραρχίας", "Κάτω ἡ γραφειοκρατία".

Στό Βελιγράδι στήν ἴδια ἐποχή στίς ὀγκώδεις διαδηλώσεις τῶν φοιτητῶν, διαδηλώσεις στίς ὁποῖες συμπαρίστανταν μ'ὅλην τους τήν ψυχή χιλιάδες ἐργάτες, τά συνθήματα πού προκαλοῦσαν ἐνθουσιασμό ἦταν: "Κάτω οἱ κομμουνιστές πρίγκηπες", "Κάτω ἡ κόκκινη μπουρζουαζία", "Ἡ ἐξουσία στούς ἐργάτες".

Στήν Πολωνία νέοι ἐπαναστάτες, αὐθεντικοί ἐκπρόσωποι τοῦ νέου ρεύματος, διακηρύσσουν, μέ θάρρος στό δικαστήριο: "Εἴμαστε ὑπέρ μιᾶς κοινωνικῆς ἐπανάστασης πού θά ἀνατρέψει καί θά μεταμορφώσει τήν οἰκονομική καί πολιτική ζωή στό σύνολό της . . . Οἱ ἐθνικοποιήσεις καί οἱ σχεδιοποιήσεις μέ τή γραφειοκρατία στήν διεύθυνση δέν ἔχει τίποτε τό κοινό μέ τόν σοσιαλισμό ... Εἴμαστε ὑπέρ τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων καί σ' αὐτά βλέπουμε τή βάση, νέων σχέσεων στήν παραγωγή".

Στήν Ἀμερική ἀναπτύσσεται στά Πανεπιστήμια, στά Λύκεια καί στά ἐργοστάσια στούς νέους ἐργάτες ἕνα γνήσιο ἐπαναστατικό κίνημα καί αὐτό εἶναι πού θά ἀνατινάξει στόν ἀέρα τόν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό.

Στό Πολυτεχνεῖο τόν Νοέμβρη τοῦ 75 κεῖ πού ἐκφράζονταν οἱ πόθοι καί τό πάθος τῆς ἐξεγερμένης νεολαίας δέν ἦταν ὁ κυκεώνας τῶν ἀντιφάσεων τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλά οἱ ἀποφάσεις τῆς ἐργατικῆς καί μαθητικῆς συνέλευσης καί πρό παντός οἱ περικοπές πού λογόκρινε καί, ἀρνοῦνταν νά μεταδώσει αὐτή ἡ ἀπίθανη "ἡγεσία τοῦ πιό γνήσιου ἐπαναστατικοῦ κινήματος στή χώρα.

Ο Σουλτσμπεργκερ ἔγραφε μέ ἀφορμή τή γαλλική ἐξέγερση: "Ἡ διεθνής φοιτητική ἀνταρσία ἔχει γίνει σημαντικός παράγων εἰς τό πολιτικόν προσκήνιον τῆς Γερμανίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Ἱσπανίας καί τῆς Γαλλίας, γιά ν'ἀφήσουμε κατά μέρος τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Φαίνεται τόσο βίαιη, τόσο θεαματική, τόσο ἀνοργάνωτη, τόσο ρομαντική καί τόσο γνησίως ἐπαναστατική, ὥστε νά ἀπειλεῖ ἐξ ἴσου καί τό κομμουνιστικό σύστημα καί τόν ἀστικό κόσμο". Καί ὁ ἀκαδημαϊκός Μωνιέ: "Ἡ ὁμαδική εἴσοδος τῆς νεολαίας εἰς τό κατάστημα ὑαλικῶν τῆς δυτικῆς μακαριότητος εἶναι ἐν πάσει περιπτώσει ἕνα φαινόμενο κεφαλαιώδους σημασίας καί μελλοντικῶν ἐπιπτώσεων". Ἀλλά πολύ πιό σαφής εἶναι ὁ Λίπμαν: "Μετ'ἐκπλήξεως διεπίστωσαν ὅλοι "γράφει" ὅτι ὑπό τήν ἐπιφάνειαν ὑπῆρχαν ἐπαναστατικές δυνάμεις πού ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ἤγειραν τό θέμα αὐτῆς τῆς ἴδιας ἐπιβιώσεως, τοῦ Ντεγκωλιστικοῦ καθεστῶτος ... Ἡ ἐπαναστατική κατάσταση φαίνεται νά ὑπάρχει σχεδόν παντοῦ, εἴτε περί τῆς Βαρσοβίας πρόκειται, εἴτε περί τῆς Πράγας, τῆς Γαλλίας ἤ τῆς Ἰταλίας, Ἱσπανίας καί τῆς Γερμανίας ἤ τῶν Βρεταννικῶν νήσων, τῆς Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἤ τῆς Χιλῆς, τοῦ Περού ἤ τῆς Βραζιλίας . . . Δέν ὑπάρχει λόγος νά-σφυρίζει κανείς εἰς τό σκότος καί νά προσπαθοῦμε νά ἐπαναπαυόμεθα μέ τήν σκέψιν ὅτι κάπως θά τά καταφέρωμεν. Διότι αἱ ἐπαναστατικαί δυνάμεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς εἶναι μεγαλύτεραι τῆς συμβατικῆς μας σοφίας".

Πολύ σωστά ἡ ἐπαναστατική κατάσταση φαίνεται νά ὑπάρχει "σχεδόν παντοῦ". Καί οἱ ἐπαναστατικές δυνάμεις εἶναι μεγαλύτερες ἀπό τή συμβατική τους σοφία καί ἀκόμα ἀπεῖρως ἰσχυρότερες ἀπό τίς ἀτομικές τους βόμβες καί ἀπό ὅλους τούς μηχανισμούς ἀσφαλείας πού διαθέτει ἡ ἐκμεταλλευτική κοινωνία.

Τό κίνημα εἶναι ἀναμφισβήτητα κίνημα τῆς νεολαίας καί δέν περιορίζεται μόνον στούς φοιτητές. Χιλιάδες νέοι ἐργάτες καί ἐργάτριες ἐνεργά συμμετεῖχαν ἀπό κοινοῦ μέ τούς φοιτητές στό γαλλικό μάη στίς μαχητικές διαδηλώσεις καί στά ὁδοφράγματα. Νέοι ἐργάτες ἦταν αὐτοί πού κατέλαβαν τά ἐργοστάσια καί αὐτοί οἱ νέοι παρέσυραν τά 10 ἑκατομμύρια στή γενική ἀπεργία. Νέοι ἀγρότες ἦταν αὐτοί πού μπλοκάρανε μέ τά τρακτέρ τούς κεντρικούς δρόμους τῆς Γαλλίας.

Νέοι ἐργάτες στή μεγάλη τους πλειοψηφία ἦταν αὐτοί πού μέ ἄφθαστο ἡρωϊσμό δίνανε μάχες στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας μέ τά τάνκς καί τούς πραιτωριανούς τῆς δικτατορίας τόν νοέμβρη τοῦ 73. Νέοι ἐργάτες ἦταν αὐτοί πού μαχητικά ἀντέδρασαν, στήν προγραμματισμένη ἐπίθεση τῆς ἀστυνομίας στίς 23 Ἰουλίου 75.

Ἡ Οὐγγρική ἐπανάσταση τοῦ 1956 ἦταν ἀναμφισβήτητα μία γνησία προλεταριακή ἐπανάσταση. Ὅμως στά τυπικά, στά ἐξωτερικά της γνωρίσματα ἔδινε τήν ἐντύπωση μιᾶς λαϊκῆς ἐξέγερσης ἐναντίον τῆς ρωσικῆς κατοχῆς καί τῆς κυβέρνησης, τῶν ἀνδρεικέλλων τῆς Μόσχας. Τά ἐργατικά συμβούλια, ἀνέλαβαν τήν διεύθυνση τῆς κοινωνίας καί τή διαχείρηση τῆς παραγωγῆς καί τά μέτρα πού πῆραν ἦταν γνησίως σοσιαλιστικά. Ὅμως οἱ ἐξεγερμένες μάζες στούς δρόμους τίς ἐθνικές οὐγγρικές σημαῖες κρατοῦσαν, τόν ἐθνικό τους ὕμνο τραγουδοῦσαν καί τούς ἀδριάντες καί τά μνημεῖα τῶν ἐθνικῶν ἡρώων στεφάνωναν. Αὐτό προκαλοῦσε, μία σύγχιση στίς λαϊκές μάζες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καί προσφέρονταν γιά ἐκμετάλλευση στούς δυτικούς ἰμπεριαλιστές.

Τό σημερινό κίνημα εἶναι καί ἀπ'αὐτή τήν ἄποψη τόσο διαυγές πού δέν προσφέρει εὐκαιρίες, καί δέν ἀφίνει περιθώρια γιά ἐκμετάλλευση, οὔτε στήν ἄλλη πλευρά ἀπό τό παραπέτασμα. Δέν ὑπάρχουν ἐθνικά χρώματα, ἐθνικά τραγούδια καί ἐθνικά συνθήματα. Οἱ ἴδιες σημαῖες, τά ἴδια συνθήματα, τά ἴδια τραγούδια σ ὅλες τίς χῶρες. Οἱ κόκκινες καί οἱ

μαῦρες σημαῖες τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, τό σύνθημα τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐκμεταλλευτικῆς κοινωνίας, ὁ ἀθάνατος ὕμνος τῆς Διεθνοῦς. Οἱ ἐπαναστατημένοι νέοι χειραφετημένοι ἀπό τήν πατριωτική μυθολογία, δίνουν τά χέρια πάνω ἀπ' τά σύνορα. Τό διαλυμένο καί διασπασμένο, ἀπό τή σοσιαλιστική καί κομμουνιστική γραφειοκρατία παγκόσμιο ταξικό μέτωπο ἀνασυγκροτεῖται καί ἀνασυνδέεται. Τό νῆμα πού εἶχε πρίν ἀπό πολλά χρόνια κοπεῖ ξαναδένεται.

Σ' αὐτό τό τόσο πολιτικά ὥριμο, τόσο διαυγές τόσο ρωμαλέο ἐπαναστατικό κίνημα, ὑπάρχει ἕνα παράδοξο πού δέν ἔχει ἴσως τό προηγούμενό του, στήν Ἱστορία.

Οἱ ἐπαναστατικές ἐποχές εἶναι οἱ ἐποχές τῆς νεολαίας. Ἡ ἐπανάσταση δέν μπορεῖ νά πραγματοποιήσει τούς μεγάλους σκοπούς της, δίχως τό πάθος, τήν ὁρμή, τή τόλμη, τόν ἠρωισμό, τήν αὐτοθυσία τῆς νεολαίας. Ἡ σύνεση, ἡ φρόνηση, τό μέτρο κλπ. "καρποί πολύχρονης ἐμπειρίας" γιά τά ὁποῖα "σεμνύνονται" οἱ γέροι, εἶναι ὅτι ἀκριβῶς χρειάζεται γιά νά διατηρεῖται καί διαιωνίζεται τό καθεστώς τῆς δουλείας.

Ἀλλά ἡ νεολαία δέν βγαίνει ἕτοιμη καί πάνοπλη γιά τήν ἐπανάσταση ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπό τό κεφάλι τοῦ Δία. Μέσα στούς κόλπους τῆς τάξης, σέ περιόδους ὑφέσεως, διεξήγετο σ' ὅλες, τίς προηγούμενες ἐποχές μία ἰδεολογική πάλη, προετοιμάζονταν μ' αὐτήν οἱ ἀγωνιστικές καί σφυρηλατοῦνταν τά ὅπλα γιά τούς ἐπικείμενους ἐπαναστατικούς ἀγῶνες. Ἕνα μέρος ἀπό τήν παλιά γενεά διατηροῦσε τήν πίστη του στήν ἐπανάσταση, στίς ἀρχές της, στό πρόγραμμά της καί κρατοῦσε ζωντανή τήν παράδοση τοῦ ἐπαναστατικοῦ, κινήματος. Ἡ νεολαία εὕρισκε ἕνα πρόγραμμα καί μιά σημαία.

Ἡ σημερινή ἐπαναστατημένη νεολαία, δέν εἶναι προϊόν μιᾶς φυσιολογικῆς ἐξέλιξης μέσα στούς κόλπους τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας. Δέν ὑπῆρχε τίποτε σ' αὐτή τή κοινωνία, κανένα σύμπτωμα, κανένα σημάδι πού νά δείχνει ὅτι αὐτή κυοφοροῦσε στά σπλάχνα της, αὐτό τό σημερινό τρομερό παιδί.

Πρίν ἀπό τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, κατά τή διάρκειά του καί μερικά χρόνια μετά ἀπ' αὐτόν, στόν πλανήτη δέν ὑπῆρχαν παρά ρομπότ, πού βάδιζαν κατά τετράδες καί μέ παραγγέλματα. Ἡ ὑπερτάτη ἀνθρώπινη ἀρετή, ἦταν ἡ πειθαρχία. Οἱ λαοί δέν χρειάζονταν καί δέν ἐπιτρέπονταν, νά σκέφτονται. Ἐκεῖνοι πού σκέφτονταν καί ἀπεφάσιζαν ἦταν μόνον οἱ μεγαλοφυεῖς ἀρχηγοί. Οἱ λαοί ἔπρεπε νά πειθαρχοῦν σ' αὐτούς καί δίχως ἀντίρρηση νά ἐκτελοῦν τίς ἐντολές τους. Καί δίχως ἀντίρρηση καί διαμαρτυρία ἐκτελέσανε καί τήν ἐντολή πού οἱ μεγαλοφυεῖς δήμιοι, δώσανε τόν σεπτέμβρη τοῦ 1939.

Μετά τόν πόλεμο καί μετά τήν τραγική διάφευση τῶν ἐλπίδων πού οἱ λαοί τρέφανε στίς ὑποσχέσεις τῶν ἀρχηγῶν τους καί τῶν κομμάτων τους δημιουργεῖται μία κατάσταση πού ἴσως εἶναι χειρότερη ἀπό τήν προηγούμενη. Οἱ λαϊκές μάζες, χάνουν τήν ἐμπιστοσύνη στούς πάντες καί στά πάντα καί πρῶτα ἀπ' ὅλα στόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους καί στίς μορφές τῆς ταξικῆς πάλης. Δέν ὑπάρχουν κοινωνικές ὁμάδες πού συλλογικά διεκδικοῦν καί ὑπερασπίζονται τά κοινά τους συμφέροντα. Ὑπάρχουν μόνον ἄτομα καί τό καθένα ἀπ' αὐτά προσπαθεῖ νά λύσει τό ἀτομικό του πρόβλημα μέ ὅλα τά ὁποιαδήποτε μέσα, ἐξαπατῶντας, προδίνοντας, ἐξοντώνοντας τούς συναδέλφους τους. Ἡ ταξική, ἤ ἡ ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη εἶναι ἀντικείμενα εἰρωνίας καί ἐμπόδιο καί παγίδα γιά τήν οἰκονομισιά. Αὐτή ἡ μέ κάθε μέσο οἰκονομισιά εἶναι τό ἔμβλημα τῆς κοινωνίας. Αὐτή εἶναι ἡ σοφή συμβουλή πού δίνουν οἱ ἀτσίδες στούς λιγώτερο ἔξυπνους. Μ' αὐτήν διαπαιδαγωγοῦνται καί ἀνατρέφονται οἱ νέοι. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς οἰκονομίας καί τῆς τεχνολογίας προσφέρουν πολλές εὐκαιρίες γιά ἐκμετάλλευση. Οἱ πιό ἀτσίδες στήν ἐκμετάλλευση τῶν εὐκαιριῶν, εἶναι οἱ πρῶην κομμουνιστές. Αὐτοί εἶναι οἱ πιό ἠθικά ἀδίστακτοι. Αὐτοί εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό μικροαστικές προλήψεις.

Οἱ ἐπαναστατικές ἰδέες ἐξαφανίζονται ἀπό προσώπου τῆς γῆς. Οὔτε γιά δημαγωγία δέν ἀναφέρονται. Τό αὐτόνομο κίνημα τῶν μαζῶν, ἡ κοινωνία τῶν ἴσων καί ἐλευθέρων παραγωγῶν, εἶναι γιά τούς ἐπίσημους καί ἀνεπίσημους θεωρητικούς τοῦ μαρξισμοῦ εἴτε μικροαστικές ἀντιδραστικές, οὐτοπίες, εἴτε ἀφελεῖς καί παιδικές αὐταπάτες, εἴτε ἔργο τῶν γενεῶν ἑνός πολύ μακρινοῦ μέλλοντος. Οἱ ἐπαναστατικές ὀργανώσεις, γίνονται σκόνη. Ἐκεῖνοι πού διατηροῦν μέσα σ' αὐτές τίς ἐφιαλτικές συνθῆκες τήν πίστη τους στήν ἐπανάσταση ἦταν τό πιό σπάνιο εἶδος, στόν πλανήτη καί μετριῶνταν κυριολεκτικά στά δάκτυλα.

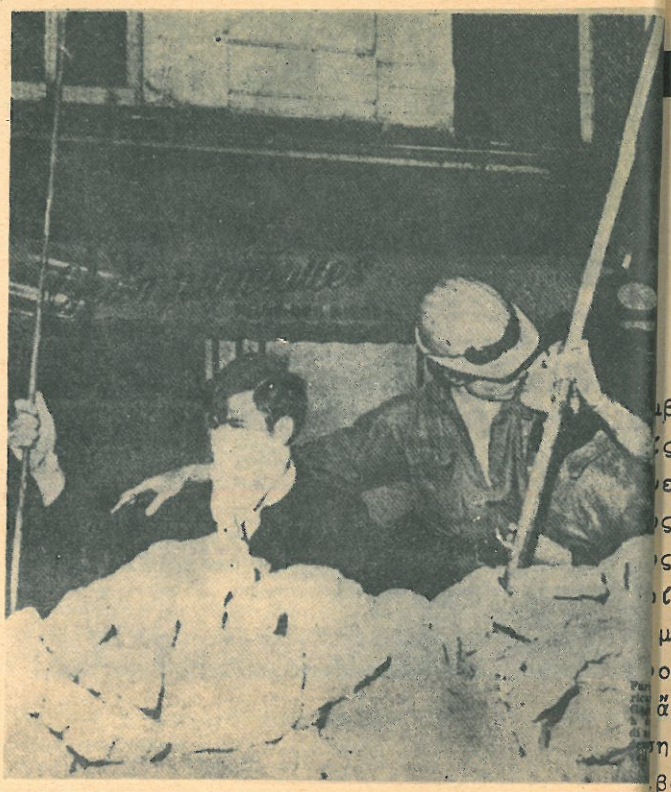

Ἀπό τίς ἡρωικές ἐποχές τοῦ κινήματος ἀπό τά μεγαλουργήματα τῶν ἐπαναστατημένων, προλεταρίων δέν ἐπιζοῦν στίς λαϊκές μάζες, οὔτε ἁπλές ὡχρές ἀναμνήσεις. Ἡ ἐργατική τάξη ἔχει ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό της. Ἡ ἱστορία της, ἡ ἠθική της παράδοση, τά ἰδεώδη της, τῆς εἶναι πράματα ἐντελῶς ἄγνωστα. Ἡ ταξική γλῶσσα ἔχει κι αὐτή ἀλλάξει. Ὁ διεθνιστής ἔγινε πατριώτης, ὁ ἐπαναστάτης ἔγινε δημοκράτης καί οἱ προλετάριοι μαχητές τοῦ δρόμου γίνανε κλεφτες καί ἁρματωλίκι. Ἀνάμεσα σ' αὐτήν τήν ἐργατική τάξη καί στό ἐπαναστατικό προλεταριᾶτο πού μέ τό αἷμα του ἔγραψε τίς ἐπικότερες σελίδες τῆς Ἱστορίας, ὑπάρχει ἕνα βερό κενό.

Καί ἐνῶ τά ἄτομα στήν ἀτομικοποιημένη κοινωνία δέν ἔχουν ἄλλο ἐνδιαφέρον καί ἄλλη φροντίδα παρά πῶς θά τά οἰκονομήσουν καί πῶς θά ἐξασφαλίσουν ἀνέσεις, οἱ δήμιοι πού κυβερνᾶν τούς λαούς ἐν ψυχρῷ προετοιμάζουν τή φυσική ἐξόντωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Δημόσια ὑπολογίζουν πόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπινων ὑπάρξεων θά πολτοποιηθοῦν καί πόσες πόλεις θά κονιορτοποιηθοῦν στά πρῶτα λεφτά ἑνός θερμοπυρηνικοῦ πολέμου. Δημόσια, στόν τύπο, σέ ἐπιστημονικά περιοδικά, σέ συνέδρια συζητᾶν γιά βόμβες μικροβίων καί τοξινῶν, γιά ἀκτῖνες θανάτου, γιά τρομακτικά δηλητήρια, γιά ἐπεμβάσεις στά ἔμβρυα, καί στά χρωματοσώματα γιά τή δημιουργία ὑπανθρώπων ἤ ὑπερανθρώπων. Δημόσια, δηλαδή μέ τήν ἄνεσή τους συζητᾶν γιά πράγματα πού σέ στοιχειωδῶς ὑγιᾶ κοινωνία ἔπρεπε νά σηκωθοῦν καί οἱ πέτρες ἐναντίον τους.

Ἐκτός ἀπό μερικά μικρᾶς διαρκείας φωτεινά διαλείμματα, ἡ ἀνθρωπότητα γνώρισε καί ἔζησε ἕνα νέον μεσαίωνα. Καί αὐτόν τόν μεσαίωνα, ἀποσπᾶται καί ἀναπηδᾶ καί γεμίζει σκηνή, τό πιό γνήσιο, τό πιό ἁγνό, τό πιό ρωμαλέο ἐπαναστατικό κίνημα.

Κλείνει μία ἐποχή ἀπό τίς πιό σκοτεινές τῆς Ἱστορίας ἀνοίγει μιά νέα, γεμάτη ἐλπίδες.

Α. ΣΤΙΝ

τὸ σχολεῖο

Κάθε λέξη ἔχει τό συναισθηματικό φορτίο της. μβαίνει ὅμως μερικές λέξεις, ἐνῷ θά περίμενε κα-ίς νᾶναι πολύ φορτισμένες, ἡ ἀνάκλησή τους στή ειδηση γίνεται ἤ μέ ἀπάθεια ἤ ὁμοιόμορφα γιά ὅ-ς. Ὅταν μιλᾶμε γιά τό σχολεῖο, πάντα κι'ἀπ'ὅ-ς, ἐξυπακούεται ὅτι πρόκειται γιά τό θεσμό πού ίς αὐτόν δέν εἶναι δυνατόν νά φαντασθοῦμε πῶς μποροῦσε νά μορφωθοῦν οἱ ἄνθρωποι- ὅπως κι' ἄν οήσουμε τή μόρφωση. Ἀναγνωρίζουμε βέβαια πώς ἄλλοι παράγοντες δροῦν καί συντελοῦν στή μόρ-η, ὅπως ἡ οἰκογένεια ἤ τό κοινωνικό περιβάλλον βοηθητικά ὅμως καί ἐφ'ὅσον ἱκανοποιεῖται σάν γκαῖος ὅρος ἡ ὕπαρξη τοῦ Σχολείου. Καί μάλιστα ὁμαστε πώς, ὁριακά, τό Σχολεῖο ὅταν λειτουργεῖ εια εἶναι ὅρος ἀρκετός.

Μέ πολύ λίγη ψυχραιμία ἄν συλλογισθοῦμε, θά περάνουμε πόσα λίγα πράγματα μέ πόσο πολύ κόπο κομίσαμε ἀπό τό Σχολεῖο. Πόσο χρόνο χάσαμε καί ιστα τότε πού ὅλο μας τό εἶναι βρισκόταν στήν άσταση τοῦ "γεννᾶσθαι" στήν πιό εὐνοϊκή γιά κά-έπιδίωξη. Κι'ὅμως ἀπέναντι στό σχολεῖο ποτέ δέ ώθουμε τήν ἀνάγκη νά σταθοῦμε σάν ἀρνητές του. ροῦμε πώς εἶναι ὕψιστο ἀγαθό τό ἴδιο,ὕψιστα ἀ-ά αὐτά πού προσφέρει καί τό μόνο πού ἐπιδιώκο-εἶναι ἡ ἐπέκτασή του, ἡ βελτίωσή του ποσοτικά, ποιοτικά κι'ἀπό κάθε ἄποψη.

Εἶχε παρατηρηθεῖ ἀπό παλιά, τό εἶχε ἐπισημά-εὔστοχα κι'ἔξυπνα ὁ ENGELS, ὅτι τό νεώτερο λα-Σχολεῖο πού καθιέρωσε τήν ὑποχρεωτική ἐκπαί-ση μέ δαπάνες τοῦ Κράτους, δέν ἤτανε δυνατόν νά παρακολουθήσουν τά παιδιά τοῦ προλεταριάτου, ά μόνο μέχρις ἑνός σημείου. Οἱ λόγοι ἤταν οἰ-ομικοί, δέ μποροῦσε ἡ προλεταριακή οἰκογένεια συντηρήσει τά ἄνεργα μέλη της ἔστω κι'ἄν ἤταν σφαλισμένα τά ἔξοδα τοῦ Σχολείου. Δέ θεωροῦσε τό γιά τή Σοσιαλδημοκρατία ὁ ENGELS νά προβάλ-τό αἴτημα τῆς ὑποχρεωτικῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης ιδή, ἔτσι κι'ἀλλοιῶς, τά παιδιά τῆς Ἐργατικῆς ης δέ μποροῦσαν νά ἐπωφεληθοῦν καί ἡ ἱκανοποίη-ἑνός τέτοιου αἰτήματα θά φόρτωνε στήν πλά-της τά ἔξοδα γιά τή μόρφωση τῶν παιδιῶν τῆς μικροαστικῆς καί τῆς ἀστικῆς τάξης. Μ'αὐτή τή συλλογιστική δέν προσβάλλεται τό Σχολεῖο καί τ' ἀγαθά του, ἔτσι ἀποδεικνύεται μόνο πώς ὅλα τά ἀγαθά, ἔτσι καί τό Σχολεῖο θά τά ἀπολαύσουν οἱ ἐργάτες στή σοσιαλιστική κοινωνία.

Δέν εἶναι ἀνεπίτρεπτο νά συμπεριλάβουμε, στή γενική μαρξιστική θεωρία τῆς ἐξαθλίωσης τῆς Ἐργατικῆς Τάξης μέσα στόν Καπιταλισμό καί τήν ἐξαθλίωση πού προέρχεται ἀπ'τήν ἔλλειψη τῶν ἀγαθῶν τοῦ Σχολείου. Καί ἡ ἀνικανότητα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας νά δώσει Σχολεῖα γιά ὅλα τά μέλη της, ἀποδείχτηκε τόσο μεγάλη, ὅσο καί ἡ ἀνικανότητα νά δώσει ψωμί καί κάρβουνο ἄς ποῦμε τώρα καί παντεσπάνι καί πληρωμένες διακοπές καί τοῦ πουλιοῦ τό γάλα καί γιά τούς ἐργάτες καί γιά τά παιδιά τους καί γιά τά σκυλιά τους.

Ἀλλά δέν πρόκειται γι'αὐτό, ὅτι δηλαδή ἡ ἱστορική πεῖρα ἔδειξε πώς ὁ καπιταλισμός εἶναι σέ θέση νά δόσει καί ἄλλα ἀγαθά καί Σχολεῖα. Γιά τό καπιταλιστικό κράτος οἱ δαπάνες παιδείας, δηλαδή γιά Σχολεῖα σ'ὅλες τίς βαθμίδες, ἐξυπηρετοῦν τούς σκοπούς του. Ἐδῶ ὅμως ἀρχίζουν οἱ δυσκολίες. Ναί, τά σχολεῖα, ὅπως κι'οἱ φυλακές, ὅπως κι'ἡ προπαγάνδα, ὅπως ἀκόμα οἱ κατά παράδοση ἀξίες κι'ἡ καθιερωμένη ἠθική, ὅλα αὐτά χρησιμεύουν στό δυνάμωμα τοῦ συστήματος, τῆς καταπίεσης. Δέν ὑπάρχει ἀντίρρηση νά ξεμπερδεύουμε μ'ὅλα αὐτά τά κακά. Τίς ἀξίες βέβαια θά τίς ἀντικαταστήσουμε, ἀλλά μέ ἄλλες,κι'ἔχει ἐπίσης σημασία αὐτό, τήν ἠθική, κι'αὐτή θά τήν ἀντικαταστήσουμε, ἀλλά μέ μιά ἄλλη, κι'ἔχει ἐπίσης σημασία αὐτό τό "ἄλλη". Τό σχολεῖο ὅμως Ἐδῶ εἶναι τό περίεργο, τό σχολεῖο θά τό ἐπεκτείνουμε, θά τό βελτιώσουμε, δέ θά τό ἀλλάξομε, δέ θά τό κάνουμε "ἄλλο".

Ἡ στάση τοῦ δάσκαλου ἀπέναντι στό παιδί, θά ἀλλάξει, δέ θά εἶναι καταπιεστικός,γιατί δέ θάχει νά μεταδώσει ἀξίες κατάπιεστικές, ἴσως τά κτίρια νά μποροῦν νά γίνουν καλλίτερα, οἱ κῆποι

πιό μεγάλοι μέ λουλούδια πιό πολλά καί πιό ὄμορφα, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τῆς παιδαγωγικῆς νά γίνεται πληρέστερη, οἱ δυνατότητες τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας θά μποροῦν νά πραγματοποιήσουν γιά τά παιδιά κάθε παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς, θά γίνουν, ὅλα αὐτά, ὅμως μέσα στά καλλίτερα δυνατά σχολεῖα 'Η φαντασία μας ἔχει πάθει ἐμπλοκή. Κολλήσαμε στά σχολεῖα.

Πιό πολύ ἀπό ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, πιό πολύ ἀπό ὅσο στό περιβάλλον τῆς οἰκογένειας ὅπου καλλιεργεῖται ἡ ἰδεολογία τῆς αὐταρχικότητας, καί τῆς ἱεραρχίας, τό σχολεῖο καταφέρνει νά κλείσει μέσα σέ διανοητικές φυλακές τό σύγχρονο ἄτομο, καί τό κάνει γόνιμο στήν ἀναπαραγωγή του, στήν παραγωγή δούλων.

Γιά νά ποῦμε καί τοῦ στραβοῦ τό δίκιο, γιά τή θεωρία τῶν κυριάρχων τάξεων, ἡ ἀγωγή ἦταν μιά ἔννοια πλατειά πού μποροῦσε νά ἐπεκταθεῖ ὄχι μόνο ἔξω ἀπ'τό σχολεῖο, ἀλλά ἀκόμη καί στά θηλαστικά καί στά πτηνά καί στά ψάρια πού χρειάζονται γιά κάποιο χρόνο προσαρμογῆς ὡρισμένες φροντίδες ἀπ'τά ἐνήλικα ἄτομα. Αὐτό πού γίνεται ἐξ' ἐνστίκτου στά ζῶα, στόν ἄνθρωπο γίνεται σέ μεγαλλίτερη ἔκταση καί βαθύτερα.

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τή συνέχεια τῆς θεωρίας πού ὅπως ὅλες οἱ θεωρίες θά μᾶς πεῖ πολλά, ἴσως γιά νά μᾶς ζαλίσει, καί νά μή μᾶς πεῖ στό τέλος τίποτα.

Αὐτό τό φαινόμενο τῆς ἀγωγῆς πού εἶναι γενικό, ἔχει καί μιά εἰδικότερη ἔννοια πιό στενή. Πρόκειται γιά τήν ἐπίδραση πού ἀσκεῖ ἕνα ἐνήλικο ἄτομο, συνειδητά, μέ ἐπίγνωση καί μέσων καί σκοποῦ, πάνω σ'ἕνα ἄλλο ἄτομο πού θά ὑποστεῖ μιά μεταχείρηση γιά νά πάρει τή μορφή πού ὁ ἐνήλικος γνωρίζει ὅτι πρέπει νά πάρει. Πλάθεται ὁ ἀνήλικος, μορφώνεται, καλλιεργεῖται, οἱ ἐκφράσεις δέ σοκάρουν, εἶναι καθαγιασμένες, ὅπως πλάθεται ὁ πηλός, ὅπως μορφώνεται τό μάρμαρο, ὅπως καλλιεργεῖται ὁ ἀγρός.

'Η ἀνάγκη πού γέννησε τή θεωρία, συμπίπτει χρονικά μέ τό θεσμό τοῦ σχολείου. Οἱ δυνατότητες τῆς σχόλης εἶναι πιό περιορισμένες ὅσο πηγαίνομε πίσω στήν ἱστορία. Λίγοι μποροῦσαν νά σχολάζουν, μικρή ἡ διάδοση τῶν σχολείων, ἡ ἀνάγκη γιά μόρφωση μποροῦσε νά ἱκανοποιηθεῖ καί παράλληλα, ἔξω ἀπό τό σχολεῖο. 'Αρχίζει ὅμως σιγά-σιγά, ἡ δημιουργία μιᾶς ἐπαγγελματικῆς ἐξειδίκευσης, ἀρχίζει μιά ἀποκλειστικότητα πού ἐπιφυλάσσεται στό σχολεῖο γιά ὁρισμένες βασικές γνώσεις. 'Η ἀνάγνωση, ἡ γραφή, ἡ ἀρίθμηση, ἀρχίζει νά μεταται ἀπό τούς εἰδικούς, τούς δασκάλους, στό λεῖο. Τό μονοπώλειο τῆς γνώσης τό ἀποδέχεται κοινή συνείδηση. Τά γράμματα, τά σπουδάγματ τά τοῦ θεοῦ τά πράματα, πρέπει ἀπό κάποιο, χῶρο νά ἐκπορεύονται. 'Ο ναός τοῦ σχολείου, καί ὁ ναός τοῦ θεοῦ, ἔχουν τίς ἴδιες λειτου κι'ὁ δάσκαλος κι'ὁ παπᾶς εἶναι λειτουργοί, τ διας θεότητας, τῆς πατρίδας.

Ἔτσι ὅπως ἐκθέτουμε τά πράματα δέν πρ ται νά πάρουμε καλό βαθμό ἀπό τούς σχολαστ μελετητές τῆς ἀλήθειας. Στ'ἀλήθεια, εἶναι πο πλοϊκές αὐτές οἱ σκέψεις γιά νά τίς πιστέψου βαθυστόχαστοι. 'Εμεῖς ὅμως θέλουμε νά πᾶμε διο βάθος μέ τούς σοφούς μέ λίγη σκέψη, ὅση με, γιατί τό βάθος τῆς δικῆς του δέ μπορεῖ ει βαθειά.

Λέγανε πάντα οἱ σοφοί κι'ὁ λόγος τους τανε πάντα καί δίνανε μιά ἐξήγηση στόν κόσμ ντα τήν ἴδια κι'ἐμεῖς δέν εἴχαμε λόγο γιατί χόμαστε τό δικό τους, τό λόγο πού πήραν ἀπ' ό, κι'ἔτσι γινότανε ἑσπέρας καί γινότανε πρ μέρα πρώτη, κι'ἔφευγε ἡ πρώτη μέρα κι'ἐρχότ δεύτερη κι'ἡ τρίτη καί μετράγαμε τίς μέρες, φτάσαμε στή σημερινή. Κι'ἐνῶ γύρω μας ὑπῆρχ τρα καί τά ποτάμια καί τά βουνά καί τά ζῶα σύντροφοί μας καί τά πάθη μας καί πότε-πότε χαρές μας, κι'ὅλα αὐτά τά πράματα μποροῦσαμ τίς ἴδιες μας τίς πνευματικές δυνάμεις νά τ λάβουμε σάν ἑνότητες, σά σύνολα, κι'ὅταν χρε κε, πρίν ἀκόμα θεσμοποιηθεῖ τό σχολεῖο, μπο νά τά ἀριθμήσουμε, πρῶτα τό ἕνα, ἔπειτα τά πειτα σταματήσαμε στό τρία τό δύσκολο, τό π μακρυνό (TROIS-TRES-THREE-THRICE-TRANS) καί καμε τόν πληθυκό τους ἀριθμό, κάνοντας τήν μηση, κι'ἐνῷ δείξαμε ὅτι σάν ἄνθρωποι διαμ με μόνοι μας πνευματικές ἱκανότητες πού μᾶς τρέπανε νά ἑνώνουμε τά σύνολα ἀναπτύσσοντας ρετική σκέψη γιατί δουλεύαμε διανοητικά μόν τούς πληθυκούς ἀριθμούς καί ἡ πρόοδός μας νοητικό πεδίο συνεχιζότανε ὥσπου κάναμε τό μας μιά μηχανή μέ ἀπεριόριστες δυνατότητες γασίας δεδομένων, ξαφνικά ἦλθε τό σχολεῖο κ ναρε μιά τέτοια ἀνάπτυξη.

'Από κεῖ καί πέρα μέσα στό σχολεῖο, κα νουν νά πείσουν τόν κάθε ἄνθρωπο ὅτι εἶναι νος, καί γιά νά τοῦ μάθουν ἐλάχιστα ψίγματα ματικῶν γνώσεων τσῦ τρῶνε τά δημιουργηκώτερ νια-ἄν τοῦ μάθουν.

Τά ἴδια καί χειρότερα μέ τή γλῶσσα. Μέσα στό
λεῖο, ὁ ἄνθρωπος μέ τό κατακτημένο ἀπ'τή φύση
νόμιο τοῦ ἔναρθρου λόγου γίνεται ΒΑΡ-ΒΑΡ-ΟΣ,
χρειάζεται νά ξοδέψει τήν ὑπόλοιπη ζωή του γιά
καταφέρει νά μιλᾶ. Οἱ εἰδικοί τῆς μάθησης ἐπι-
λανε μιά διάσταση ἀνάμεσα στό γραπτό, καί στό
ορικό λόγο, τέτοια πού ἡ κατάκτηση τοῦ τελευ-
ίου, καταντᾶ ἕνα μαρτύριο ὅμοιο μέ τό μαρτύριο,
θε μάθησης στό σχολεῖο. Κι'ἔτσι γίνεται ἀγεφύ-
το τό χάσμα ἀνάμεσα στό γραπτό καί τόν προφορι-
λόγο καί κυρίως ἀνάμεσα σ'αὐτούς πού μποροῦν νά
ρίζονται καί τούς δύο. Ἀκραῖες περιπτώσεις αὐ-
πού φαίνονται στά διάφορα ἱερατεῖα τῶν Κινέ-
ν ἤ τῶν Αἰγυπτίων πού δέν ἀφήνανε νά ἐξελιχθοῦν
πρῶτες ἐπινοήσεις γιά μιά μόνιμη γραπτή παρά-
ση ἑνός ἔναρθρου λόγου πού κι'ὁ ἴδιος ἔμενε ὅ-
τό δυνατόν στάσιμος. Τά σχολεῖα-ἔμβρυα, τῆς πρώ-
ς ἐμφάνισής τους καί τά ὥριμα σχολεῖα ἀργότε-
μέ ὅσην ἐπιτυχία μποροῦσαν σά γραφειοκρατι -
ί μηχανισμοί, τά καταφέρνουν νά πείσουν τούς
θρώπους, ὅτι γιά τίς πιό ἁπλές, τίς πιό φυσι-
ς, τίς πιό αὐτόνομες δραστηριότητές τους, χρει-
ονται τή βοήθεια τοῦ εἰδικοῦ μέσα σ'ἕνα κάτερ-
, τοῦ δασκάλου στό σχολεῖο.
ί βέβαια μαθαίνουν ὅπως μαθαίνει κανείς, μέσα
ἕνα κάτεργο ἀπό ἕνα βασανιστή, ὅπως μάθαμε ὅ-
ι. Κι'ὅσο περισσότερο μπαίνει τό σχολεῖο μέσα
ή ζωή, τόσο καί πιό πολύ παρακολουθεῖ τί γί-
ται στή ζωή καί τήν ἀπεικονίζει καί δρᾶ πάνω
ς.

Ἡ μονοπώληση τῆς γνώσης ἀπ'τό σχολεῖο στή
οχή μας ἔχει φτάσει σ'ἕνα παροξυσμό τέτοιο πού
φοίτηση σ'αὐτό τείνει ν'ἀπορροφήσει ὅλο καί
ρισσότερο χρόνο μέ ὅριο ὁλόκληρη τή ζωή. Καί
ρεπε νά τό περιμένει κανείς αὐτό γιατί, ἀνα-
ωρίζεται στό σχολεῖο τό δικαίωμα νά δίνει κά-
γνώση, τήν ὁποιαδήποτε. Καί μένει ἀπρόσβλητο,
σχολεῖο ἀπό τό γελοῖο καί τό παράλογο. Ἐδῶ,
ιτουργεῖ ἡ πρόληψη σ'ὅλο τό μεγαλεῖο της.

Ἡ ὕλη πού παρέχει τό σχολεῖο ὅλο καί δισ-
νεται. Κι'ὄχι μόνο χωρίς διαμαρτυρία ἀλλά, καί
μιά γενική ἐπιδοκιμασία, ὥστε νά ἐκπληρώνει,
τό τό σκοπό του. Μόλις ἡ κοινωνική ζωή γίνε-
ι πολυπλοκώτερη, ἀμέσως οἱ ἐμπειρογνώμονες,
ίσκουν τρόπο ἕτοιμο νά τή μπερδέψουν περισσό-
ρο.

Ἡ κυκλοφορία στίς σύγχρονες μεγαλουπόλεις
διορθωθεῖ μέ πολλούς τρόπους, στό τέλος ὅμως
καταντήσει πρόβλημα ἀγωγῆς τοῦ πληθυσμοῦ, κι'
ομένως πρόβλημα εἰσαγωγῆς μαθήματος κυκλοφο -
ριακῆς ἀγωγῆς στό σχολεῖο. Τά δάση παίρνουν φω-
τιά ἐπειδή λείπει ἡ ἀγωγή καί τό σχολεῖο, θά βοη-
θήσει μέ τό μάθημα τῆς προστασίας τῶν δασῶν. Τώ-
ρα τελευταῖα γίνεται ὅλο καί πιό προοδευτικό τό
σχολεῖο. Σπάει καί ταμποῦ. Γιά νά μή μείνουν στήν
ἄγνοια τά παιδιά ἐπιφορτίζονται καί πάλι οἱ εἰδ
κοί τῆς μετάδοσης τῶν γνώσεων, μέ τό μάθημα τῆς,
σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησης.

Ὅταν μεγαλώσανε ἀπό παλιά τά πλεονεκτήματα
τοῦ καταμερισμοῦ τῶν ἔργων, τῆς μετεπαγγελματικῆ
εἰδίκευσης, τῆς πληθοπαραγωγῆς, τῶν συστημάτων ἀ
πλούστευσης τῆς ἐργασίας, τῶν μεγάλων παραγωγικῶ
μονάδων, καί κάθε θείας ἤ διαβολικῆς πρόνοιας,
πληγῆς, πάντα βλέπανε συγχρόνως καί ἀντιπαραθέτα
νε καί μειονεκτήματα. Κουβέντα νά γίνεται δηλαδή
ἀλλά πάντως γινότανε κουβέντα. Ἡ ἐπέκταση ὅμως
τῶν δραστηριοτήτων τοῦ σχολείου, ὁ γιγαντισμός τα
ἡ διόγκωση τοῦ πλήθους τῶν μαθητῶν, ἡ χρονική δι
κεια τῶν σπουδῶν, πού ὅλο καί παρατείνεται, ὅλα αὐ
τά, θεωροῦνται ἀποκτήματα τοῦ πολιτισμοῦ καί γί
νονται ἀπαίτηση πολιτική. Ἴσως γιατί ἡ σχολική
λικία εἶναι ἀκόμα μιά ἡλικία πού κάθε ἄνθρωπος ἐ
χει τήν τάση νά τή θυμᾶται μέ εὐχάριστα συναισθή
ματα, σάν μιά ἡλικία τῆς ξεγνοιασιᾶς, καί ὅμως. Οἱ
τε αὐτή τήν ἡλικία τῆς ξεγνοιασιᾶς τή θυμοῦνται
ὅλοι ἔτσι. Τά βάσανα τῶν παιδιῶν τῶν χαμηλῶν στρω
μάτων τῆς κοινωνικῆς πυραμίδας τά παρακολουθοῦν
ὅλη τους τή ζωή καί δέν ξεχνιοῦνται. Ξεχνιοῦνται
ὅμως τά βάσανα τοῦ σχολείου. Ἀλλοιῶς δέν ἐξηγεῖ
ται πῶς οἱ μεγάλοι αἰῶνες τώρα, δέ γκρεμίσανε αὐ
τά τά κάτεργα τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Κι'ὄχι μόνο, δε
τά γκρεμίσανε ἀλλά ζητοῦνε νά χτίσουν κι'ἄλλα, κα
χτίζουνε καί σπρώχνουν μέσα ὅλο καί περισσότερο
χρόνια. Γιά νά μάθουν καί γιά νά γίνουν..... ἄν
θρωποι. Κι'ὁ σκοπός πετυχαίνει, γίνονται τά παι
διά τέτοιοι ἄνθρωποι ὅπως ἀπαιτεῖ κάθε φορά ἡ κο
νωνική τάξη πού ἐπικρατεῖ. Γιατί αὐτός εἶναι
σκοπός τοῦ σχολείου, νά ὑπηρετεῖ τήν τάξη, ἀδι
φορο πιά παραλλαγή της. Ἀπό τά τέλη τῆς δουλο
τητικῆς κοινωνίας, πού ἄρχισε νά ἐμφανίζεται ὁ θ
σμός τοῦ σχολείου καί σ'ὅλη τήν περίοδο κάθε φ
ουδαρχίας καί κάθε καπιταλισμοῦ, ἰδιωτικοῦ, γρ
φειοκρατικοῦ, κρατικοῦ καί δέ συμμαζεύεται, πάν
ἡ μιά καταπιεστική κοινωνία διαδεχόταν τήν ἄλλ
καί τό σχολεῖο, σάν ἡ πρόληψη πού στηρίζει τήν
καταπίεση, ἦταν ἀπαραίτητο. Ἀπό πολλές προλή-
ψεις ἀπαλλάσσονται πρόσκαιρα ἤ μόνιμα οἱ ἄν-
θρωποι, νομίζουν καμμιά φορά πώς ἀπαλλάσσονται.
Καί δέ μποροῦν, ὅσο θά ὑπάρχει κοινωνική κατα-
πίεση. Οἱ ἄνθρωποι θά μορφώνουνται, ὄχι ἐπειδή
θά πηγαίνουν στό σχολεῖο, ἀλλά παρ'ὅλο πού θά

πηγαίνουν. Καί θά τό κατορθώνουν ὅσο θά μποροῦν νά ξεφεύγουν ἀπό τίς μάγγενες πού θά τούς σφίγγουν μέσα στά σχολεῖα, ὅσο θά ἀπειθαρχοῦν κι ὅσο θά περνᾶ ξέφαλτσα ἡ ἐπίδραση πάνω τους. Θά γίνεται κι' ἐδῶ, ὅτι γίνεται καί σέ κάθε γραφειοκρατικά διαρθρωμένη ὀργανωτική ἑνότητα. Τό ὁποιο ἀποτέλεσμα παράγεται, εἶναι συνάρτηση τῆς ἀπείθειας τῶν ἐκτελεστῶν σέ ἐντολές τῆς διεύθυνσης. Καλά πού ὑπάρχουν κι' οἱ ἄτακτοι γιά νά βάζουν κάποια τάξη στό γραφειοκρατικό χάος, καί γιά νά μποροῦμε νά δίνουμε ἕνα νόημα στόν ὅρο τάξη.

Καί τώρα τί νά κάνουμε; Νά τά κλείσουμε τά σχολεῖα; Μά ἐμεῖς δέν εἴμαστε μεταρρυθμιστές, καί δέ ζητοῦμε νά διορθώσουμε τά κακῶς κείμενα Βλέπουμε ἁπλῶς τί γίνεται, λέμε τί βλέπουμε κι' ἀγανακτοῦμε. Κι' εἴμαστε βέβαιοι ὅτι σιγά -σιγά θά γίνει γενική ἡ ἀγανάκτηση. Γενικά, δηλαδή ἀπό ὅλους καί γιά ὅλα. Γιατί μᾶς φαίνεται ξεκάθαρο πώς ὅταν ἡ γενική ἀγανάκτηση συμπεριλάβει καί τό σχολεῖο τότε ἡ ἱστορία τῆς καταπίεσης, τέλειωσε, τότε θ' ἀρχίσει τό δικό μας πανηγύρι.

Ἄς τά ξαναποῦμε γιά νά τελειώνουμε. Δέν εἶναι δική μας δουλειά ἡ διόρθωση τοῦ σχολείου Τέτοια ὅπως εἶναι ἡ κοινωνία, τό ἔχει ἀνάγκη, καί τό φροντίζει. Δαπανᾶ τεράστια ποσά καί θά δαπανᾶ ὅλο καί περισσότερα. Ἔχει ἄλλωστε, τό σύστημα ἀνάγκη νά δαπανᾶ μόνο καί μόνο γιά νά δαπανᾶ. Ὅπως δαπανᾶ γιά κάθε ἀνάπτυξη καί γιά κάθε "πρόοδο". Δικιά του δουλειά. Δικιά μας ὅμως, δουλειά εἶναι νά βλέπουμε ἀλλοῦ τήν πρόοδο, κι' ἀλλοιῶς.

Ἐν τῷ μεταξύ θά πηγαίνουμε στό σχολεῖο Μέσα σέ μιά γραφειοκρατική κοινωνία, μέ διευθυνόμενη κατανάλωση ὅπως εἶναι σήμερα ἡ κοινωνία σ' ὁλόκληρο τόν πλανήτη καί στόν "κομουνισμό" καί στό "σοσιαλισμό" καί στόν " καπιταλισμό" καί στήν Ἀνατολή καί στή Δύση καί σ' ὅλα τά σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, δέ μποροῦμε νά κάνουμε ἀλλοιῶς. Μαζί μέ τά ἄλλα ἀγαθά πού μᾶς δίνουν γιά κατανάλωση, τέτοια ἀγαθά παιδείας μᾶς προσφέρονται. Ὅμως μᾶς πιάνει πιά πολύ ἀηδία μέ ὡρισμένα ἀπ' τά καταναλωτικά ἀγαθά τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Τά χρησιμοποιοῦμε λοιπόν ἀναλόγως ἀφοῦ δέ γίνεται ἀλλοιῶς, ἤ τά πετᾶμε. Ὅσο γιά τίς τελευταῖες λέξεις τῆς Παιδαγωγικῆς "Ἐπιστήμης" πού ὁραματίζεται, μιά "κοινωνία" χωρίς σχολεῖο" ἄν αὐτή ἡ κοινωνία, εἶναι μιά βελτιωμένη ἔκδοση τῆς τωρινῆς, τότε θᾶχουμε καί ἕνα βελτιωμένο σχολεῖο, ἕνα..... ἴσως καί τότε νά λείπει τό βύσσινο. Γιατί μέσα στόν κόσμο τῶν θαυμάτων πού ζοῦμε κι' αὐτό ἀκούγεται τώρα τελευταῖα. Μιά κοινωνία, χωρίς σχολεῖο. Τό ἐρώτημα ὅμως εἶναι ποιά κοινωνία;

Μέ τά κείμενα αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ θά γίνεται προσπάθεια γιά μιά ἀπάντηση.

τεχνικη εκπαιδευση

Ἡ τεχνολογική ἀνάπτυξη τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας ἔχει φτάσει σ'ἕνα πολύ ὑψηλό βαθμό. Παράλληλα ὅμως ἔχει τήν τάση καί εἶναι κύριο χαρακτηριστικό της νά ἀντιμετωπίζει καί νά χρησιμοποιεῖ τούς ἀνθρώπους μόνο σά παραγωγικές δυνάμεις, ὑποταγμένες στά κέρδη τῶν βιομηχανιῶν καί στό ρυθμό τῆς μηχανῆς. Μέμία λέξη σάν ρομπότ. Ἐπομένως ἡ ἐργασία εἶναι ὀργανωμένη ἔτσι, πού νά ἐξυπηρετεῖ τά συμφέροντα μιᾶς μερίδας τῆς κοινωνίας καί συγχρόνος νά μήν προσφέρει καμμία οὐσιαστική εὐχαρίστηση στόν ἄνθρωπο. Ὑποταγμένη λοιπόν, ἡ ἐργασία σέ μιά μερίδα ἀνθρώπων ἀναζητεῖ νέους τρόπους μεγαλύτερης παραγωγῆς, ἀδιαφορόντας κυριολεκτικά γιά ὅλους ἐμᾶς Σήμερα, σάν ἀποδοτικότερο τρόπο παραγωγῆς ἀπό τούς προηγούμενους, ἔχουμε τόν ὀργανωμένο καταμερισμό τῆς ἐργασίας. Μά αὐτό ἔχει σάν συνέπεια τήν ἐκμηδένιση τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀτόμου, μέσα στή κοματιασμένη δουλειά καί τή καταστροφή τῆς εὐχαρίστησης, πού θά μποροῦσε νά τοῦ προσφέρει ἡ ἐλεύθερη καί ὁλοκληρωμένη δημιουργία.

Αὐτός ὁ καταμερισμός ἀπαιτεῖ, ὁλοένα καί περισσότερο εἰδικευμένο προσωπικό, ἀνθρώπους, ἐξαρτήματα μηχανῶν καί παραγωγικές δυνάμεις τῶν καπιταλιστῶν. Αὐτό τό ἐξειδικευμένο προσωπικό "προπαρασκευάζεται" ἐντατικά μέσα στίς διάφορες τεχνικές σχολές, πού βλέπουμε νά πληθαίνουν συνέχεια καίνά ἀπορροφοῦν ὅλοκαί περισσότερους νέους.

Ὁ νέος, πού συμβαίνει συνήθως νά εἶναι ἀγροτόπαιδο, ἀρχίζει νά μαθαίνει τούς τρόπους πού μπορεῖ νά κάνει τόν ἑαυτό του δυστυχισμένο, καί συνεχιστή τῶν συνθηκῶν καί ἰδανικῶν πού ἀντιστρατεύονται τά συμφέροντά του καί ἐξυπηρετοῦν τά οἰκονομικά συμφέροντα τῆς κυρίαρχης τάξης.

Ἡ πλειοψηφία αὐτῶν τῶν νέων, ζεῖ μέσα στά οἰκοτροφεῖα, πού διαθέτουν οἱ ἴδιες οἱ σχολές ὅπου σπουδάζουν. Τό περιβάλλον πού ὑπάρχει ἐκεῖ, σέ ἀντιστάθμισμα, τῆς ἔλλειψης φροντίδας καί παρακολούθησης προσφέρει τή δική του γραφειοκρατική φροντίδα καί καταπιεστική παρακολούθηση.

Οἱ οἰκότροφοι δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά βγοῦν ἔξω ἀπό τό ἵδρυμα ἐπί μέρες, νά κουβεντιάζουν μεταξύ τους, οὔτε νά διασκεδάζουν πέρα ἀπό τίς ὧρες πού ὁρίζουν οἱ κανονισμοί -πού εἶναι ἀρκετά περιορισμένες-. Βρίσκονται συνέχεια πάνω ἀπό ἕνα βιβλίο πού πιθανότατα τούς εἶναι ἐντελῶς ξένο. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁ κάθε ὑπεύθυνος ἐκεῖ μέσα ξεσπᾶ ὅλα του τά ἀπωθημένα πάνω στούς οἰκοτρόφους ἀπαιτόντας ἀπ'αὐτούς νά εἶναι ὑπάκουοι καί δουλοπρεπεῖς.

Ὑπάρχει ἀκόμα καί ἡ μεγάλη μερίδα τῶν σπουδαστῶν, πού δουλεύουν τή μέρα καί παρακολουθοῦν μαθήματα τό βράδυ. Αὐτοί συνήθως στή δουλειά προσλαμβάνονται σάν μαθητευόμενοι-ἐνῶ δουλεύουν ὅπως καί ἕνας τεχνίτης- ἤ σάν βοηθοί τοῦ κατώτερου τεχνίτη, σέ μεροκάματα κάτω τοῦ βασικοῦ πού ὁρίζει ὁ νόμος, γιά τούς ἀνειδίκευτους ἐργάτες.

Ὁ χρόνος πού τούς ἀπομένει γιά νά διαβάσουν καί νά παρακολουθήσουν τά

μαθήματα εἶναι μηδέν. Καί ἐάν ἀκόμη τούς ἔμενε λίγος χρόνος, θά ἦταν πέρα γιά πέρα ἀπάνθρωπο νά κάτσουν νά διαβάσουν, ὕστερα ἀπό ἕνα ἐξαντλητικό ὀκτάωρο ἤ μερικές φορές καί δεκάωρο.

Τό ἴδιο καί αὐτοί στή δουλειά τους πρέπει νά εἶναι ὑπάκουοι, δουλοπρεπεῖς, ἀνεύθυνοι γιά τά συμφέροντα τους,"ὑπεύθυνοι" γιά τά συμφέροντα τοῦ ἐργοδότη τους καί γενικά νά βρίσκονται καθημερινά σέ μιά διαρκῆ ὑποτίμηση. Καί στή σχολή ὅπου θά πάει μετά τή δουλειά ἤ μετά τή τερατώδικη ἐκπαίδευση του στό οἰκοτροφεῖο, θά συνεχίσουν νά τόν ὑποτιμοῦν μέ παρόμοιο τρόπο, μπορεῖ ὄχι ἄμμεσα οἱ καθηγητές, ἀλλά ἐξ αἰτίας τοῦ ρόλου πού τοῦ ἐπιφυλάσσουν σάν μαθητή.

Ὁ τρόπος διδασκαλίας τῶν μαθημάτων εἶναι τέτοιος πού δέν ἀφήνει περιθώρια πρωτοβουλίας γι'αὐτόν, καί περιορίζεται συστηματικά ἡ ἐλεύθερη ἀνάπτυξή του. Καί τελικά πηγαινοέρχεται τελείως ἄσκοπα γιά τόν ἑαυτό του μέσα σ'αὐτές τίς αἴθουσες.

Τά ἴδια πράγματα πού πετυχαίνει σήμερα ἕνας ἀπόφοιτος τῶν τεχνικῶν σχολῶνσάν τεχνίτης, τά πετυχαίνει καί μάλιστα μέ μεγαλύτερη ἄνεση ἕνας πού δέν δείχνει νά ἔχει σπουδάσει καθόλου, ἀλλά τά ξέρει ἀπό μόνη τή πρακτική ἐξάσκηση, δουλεύοντας ἐδῶ κι'ἐκεῖ. Μά τό πρᾶγμα δέν σταματάει ἐδῶ.

Ἡ ἐκπαίδευση ἐξυπηρετεῖ ὁποσδήποτε κάποιο σκοπό καί αὐτός φαίνεται ἀρκετά καθαρά ἄν παρακολουθήσουμε τό τί διδάσκεται μέσα στό σχολεῖο.

Σάν χαρακτηριστικό παράδειγμα, διαλέξαμε ἕνα ἀπόσπασμα, ἀπό τό μάθημα πού διδάσκεται στίς τεχνικές σχολές "ὀργάνωση τῆς ἐργασίας". Ὁ τίτλος αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου ὅποθ ἀνήκει καί τό ἀπόσπασμα εἶναι

" ΕΞΟΥΣΙΑ ΗΓΕΣΙΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ "

"Ἡ ἐξουσία δίδεται εἰς τήν ἐπιχείρησιν ἐκ τοῦ νόμου μέ χορήγησιν ἀδείας ἱδρύσεως, ἐγκαταστάσεως, λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ διοίκησις καί ἡ διεύθυνσις εἶναι ἀπόλυτα ὑπεύθυνη διά τάς ἐργασίας καί τάς εἰσπράξεις τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτήν.

Αὐτή ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ καί οὐδείς δύναται νά ἔχει ἀντίθετον γνώμη.

Ἕκαστος προϊστάμενος εἶναι ὑπεύθυνος διά τάς πράξεις καί τάς ἐνεργείας τῶν ὑφισταμένων. Δι'αὐτό ὅλοι οἱ προϊστάμενοι πρέπει νά λαμβάνουν ἀναφορές ἀπό τούς ὑφισταμένους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νά συναισθάνονται τή θέση τοῦ προϊσταμένου διά τάς εὐθύνας πού ἔχει.

Ἕκαστος εἰς μίαν ἐπιχείρησιν δέν εὑρίσκεται ἐκεῖ καί δέν διορίζεται ἁπλῶς καί μόνον διά νά καταλάβει μίαν θέσιν καί νά καλύψει ἕνα κενόν ἀλλά εὑρίσκεται ἐκεῖ διά νά μεταβάλλει τάς ἐντολάς τῆς διοικήσεως εἰς ἔργον καί εἰς πραγματικότητα.

Καθῆκον εἶναι ἡ ἀνατεθεῖσα εἰς τόν ἐργαζόμενον ἐργασία.

Ἡ ποιοτική ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος δίδει καί τόν βαθμό εὐθύνης ἑκάστου ἐργαζομένου."

-Παρόμοια μαθήματα ὑπάρχουν σ'ὅλα τά σχολεῖα, ὅπως ἡ ἀγωγή τοῦ πολίτου, ἡ ὑγιεινή κ.λ.π.-

Πρῶτα ἀπ'ὅλα διδάσκεται ἡ ἀπόλυτα ὑπεύθυνη θέση τοῦ ἐργοδότη, τοῦ διοικητικοῦ, τοῦ προϊστάμενου, ἡ ἐξουσία του πάνω στόν ἐργαζόμενο καί παράλληλα ἡ παντελής ἀνευθυνότητα τοῦ τελευταίου.

Ὁ ἐργάτης, ὁ τεχνίτης εἶναι ἁπλῶς καί μόνο τό ἐργαλεῖο, τό ὄργανο γιά τή κατασκευή τῶν διαφόρων ἀντικειμένων. Οἱ δραστηριότητες φτάνου μέχρι ἐδῶ καί ἡ εὐθύνη πού τοῦ ἐπιβάλλεται νά ἀναλάβει εἶναι περιορισμένη μονάχα, στό νά παράγει μεγαλύτερη ποσότητα καί καλύτερη ποιότητα τῶν προι

όντων καί πού τό κέρδος πού θά βγεῖ ἀπ'αὐτά θά εἶναι γιά τή τσέπη τοῦ ἐργοδότη.
Καί εἶναι ἐπιβεβλημένη εὐθύνη γιατί δέν ἦταν ποτέ δυνατόν νά εἶναι ἐλεύθερος στό νά διαλέξει τή ζωή του. Μπαίνει μέσα σ'αὐτές τίς συνθῆκες καταναγκαστικά μιά καί δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νά ἐπιζήσει.
Μ'αὐτή τώρα τή συνείδηση καί τή ψυχολογία, πρόκειται νά ἀντιμετωπίσει ὁ σπουδαστής τή ζωή του. Πέρασε ἀπό τό στάδιο τῆς ἐκπαίδευσης, μέσα σ'ἕνα κλῖμα προετοιμασμένης κατεύθυνσης τῶν ἐνεργειῶν καί τῶν σκέψεῶν του καί συστηματικῆς παρακολούθησής του,-μέσω τῶν διαφόρων ἐξετάσεων-γιά νά ἔχει ἔτσι σάν ἰδανικά στή ζωή του, τή μόνιμη δουλεία, νά εἶναι ὑπάκουος καί δεξί χέρι τῶν ἐργοδοτῶν του, νά ἔχει ζῆλο σέ μιά δουλειά πού δέν τόν εὐχαριστεῖ καί δέν τοῦ δίνει τήν δυνατότητα νά βρεῖ εὐχαρίστηση σέ ἄλλες δραστηριότητες.
Πάντα ὅταν μιλᾶμε γιά καλό σπουδαστή εἶναι σίγουρο ὅτι μιλᾶμε ἔχοντας παράδειγμα τόν μελετηρό, ὑπάκουο καί ἀναδημιουργό τῶν ἀπάνθρωπων αὐτῶν καταστάσεων.
Ἄν ὑπάρχει κάποια ἐλπίδα ἀλλαγης μέσα σ'ὅλη αὐτή τή κατάσταση, ὑπάρχει μόνο ὅταν ἀρνηθοῦμε αὐτό τόν ἐξευτελισμό ποί μᾶς γίνεται καθημερινά.
Ἕνα ἐξευτελισμό πού καταργεῖ συγχρόνως τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια.
Ἔχουμε γίνει ἀντικείμενο καί μᾶς μετροῦν, ὅπως θά μετροῦσαν μιά μηχανή γιά τό κέρδος πού προσφέρει!

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΕΝΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τό φοιτητικό κίνημα στά χρόνια τῆς δικτατορίας ἐμφανίζεται,στό κέντρο τῆς ἀντιδικτατορικῆς πάλης,πυροδοτόντας τή λαϊκή ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη. Τεκμηριώνοντας τή ζωντάνια καί τήν ἀγωνιστικότητα του ἀναφέρουμε,τήν κατάληψη τῆς Νομικῆς στήν Ἀθήνα,τίς διαδηλώσεις στούς δρόμους, τήν κατάληψη τοῦ Πολυτεχνείου στή Θεσσαλονίκη τίς συλλήψεις,τά βασανηστήρια,τίς φυλακίσεις ἑκατοντάδων φοιτητῶν Σήμερα τό βλέπουμε νά ἔχει μεταβληθεῖ σέ οὐρά τῶν πολιτικῶν κομμάτων.Ἀπόδειξη γι'αὐτό ἡ κατάληψη τῆς Ἰατρικῆς στή Θεσσαλονίκη πού γιά νά τῆς περισώσουν τό κῦρος δημιούργησαν καί προέβαλλαν οἱ πλειοψηφοῦσες παρατάξεις,προβλήματα πού δέν ἔθιγαν καί δέν δικαιολογοῦσαν,τήν οὐσία τῆς κατάληψης.Ἀλλά καί ἡ ἴδια ἡ κατάληψη δέν δημιούργησε πρόβλημα στή κατεστημένη κυβέρνηση.
Ἄλλο παράδειγμα ἡ πρόσφατη διάλυση τῆς συγκέντρωσης τῆς ΕΦΕΕ στή Ἀθήνα ὅπου οἱ γελοῖοι ἡγέτες της ἔκριναν,ὅτι μιά μάζα ἄβουλων-30.000- φοιτητῶν,ἔπρεπε νά πάει στά σπίτια τους μιά καί ὁ Γκίκας δέν τό ἐπέτρεπε.Τά καλύτερα παιδιά ξαναγύρισαν στό σπίτι, λέει ἕνα ἄρμα.Σ'αὐτό τό σημεῖο δέν τούς κατηγοροῦμε,ὅλα εἶναι σύμφωνα μέ τή συνείδηση καί τήν "ἐπαναστατική τους φύση". Δέν μποροῦν νά κάνουν τίποτε περισσότερο.
Ἡ δυναμικότητα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος,ὀφείλονταν στόν αὐτόνομο καί αὐθόρμητο χαρακτῆρα του.Ἐπειδή οἱ φοιτητές κοινωνοῦσαν ἰσότιμα στά προβληματά τους.Μ'ὅλες αὐτές τίς κινητοποιήσεις καί τίς ἐνέργειες πού ἀποκορυφώθηκαν στή λαϊκή ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη τό φοι

τητικό κίνημα ἔγινε ὑπολογίσιμο,ἐκτός ἀπό τόν Παπαδόπουλο καί τόν Ἰωαννίδη καί σ'αὐτούς πού ὁ ρόλος τους ἐπέτασσε νά ἀντιπολιτεύνται Κανελλόπουλο, Μαῦρο, Καραμανλῆ κ.τ.λ.

Σήμερα ἡ εὐθύνη φεύγει ἀπό τόν κάθε φοιτητή καί ἐναποτίθεται,στίς συνδικαλιστικές παρατάξεις πού στή συνέχεια αὐτές ἀναθέτουν στούς πιό εἰδικευμένους ἀπό τά μέλη τους νά ἐπεξεργαστοῦν μία γραμμή.Μ' αὐτό τό τρόπο,καλλιεργεῖται ἡ καπιταλιστική καί θεολογική νοοτροπία,ὅπου ἡ σκέψη τοῦ ἀνθρώπου δέν ἔχει κῦρος ἀπό μόνη της ἀλλά τῆς χρειάζεται ἕνας πολιτικός ὀργανισμός ἕνας σοφός ἤ ὁ θεός. Πιστεύω πώς πρέπει νά οἰκειοποιηθοῦμε τήν ἰδέα ὅτι τό κῦρος τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀντίθετα ὁ καπιταλισμός μαζικοποιόντας τούς ἀνθρώπους τούς ὑποτάσσει σέ μιά φωνή ποὺ μιλάει γι'αὐτούς.Ἀπόδειξη γι'αὐτό ἡ διαδικασία τῶν συνελεύσεων ὁρόλος καί ἡ λειτουργία τῶν Δ.Σ.

Ἔχουμε παρατηρήσει ὅτι στίς συνελεύσεις τά προβλήματα ἔρχονται ἐπεξεργασμένα.ἀπό τά διάφορα συνδικαλιστικά κέντρα ὑποκατάστατα τῶν πολιτικῶν κομμάτων,ὄχι γιά νά συζητηθοῦν,νά συγκρουσθοῦν οἱ ἀπόψεις,ἀπ'ὅπου θά ξεπηδήσει ἡ λύση καί ἡ ὀργάνωσή της,ἀλλά γιά νά ἐπιβεβαιώνει διαρκῶς,ἡ πλειοψηφοῦσα παράταξη τήν κυριαρχία της. Μ'αὐτό τό τρόπο τό πρόβλημα γίνεται,ποιά ἀπό τίς παρατάξεις εἶναι πλειοψηφοῦσα στήν ἀδιάφορη ἤ ἀγεληδοποιημένη συνέλευση-τίς περισσότερες φορές μειοψηφοῦσα στό σύνολο τῶν φοιτητῶν-ἔτσι ὥστε αὐτή γίνεται τό κέντρο ἀπόφασης τῶν φοιτητικῶν ἐνεργειῶν.

Μέσα σ'αὐτή τή διαδικασία βλέπουμε τίς παρατάξεις,νά προσπαθοῦν νά ἀποκτήσουν περισσότερους ὀπαδούς,ὑποταγμένους στή θέληση τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας,ὑποταγμένους σέ προκαθορισμένους σκοπούς καί στόχους.Ἕνα θέαμα ὅπου ἐμφανίζονται οἱ παρατάξεις ἡ μιά πιό ἐπαναστατική ἀπό τήν ἄλλη,πλασσάροντας ἐπαναστατική φρασεολογία καί διεκδικόντας ἡ κάθε μιά γιά τόν ἑαυτό της τόν ἔλεγχο τῶν φοιτητῶν τοῦ Φ.Κ καί τό"διαλεκτικό ἀλάνθαστο"στή λύση τῶν προβλημάτων.

Μέσα σ'ἕνα κλίμα ἐνθουσιασμοῦ καί κεκτημένης ταχύτητας,ἀπό τή χαρά τῆς πτώσης τῆς δικτατορίας,δημιουργεῖται ἡ ψευδαίσθηση,ὅτι οἱ φοιτητές θά μποροῦν πιά νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα. Μέσα σέ κλίμα σύγχισης τῶν προβλημάτων,ποιά θά ἔπρεπε νά προωθηθοῦν πρῶτα ποιά εἶναι τά πιό σημαντικά,βλέπουμε τό φοιτητικό κίνημα νά χάνει τόν αὐτόνομο καί αὐθόρμητο χαρακτῆρα του καί νά μεταβάλλεται σέ ἀστυνομικό ντέντεκτιβ φάχνοντας νά βρεῖ τό φασισμό,στά χαρτιά καί στά συρτάρια τῶν γραφείων ὁρισμένων προσώπων,πού ἄν ἔφευγαν θά μᾶς ἐξασφάλιζαν τή "δημοκρατία".Σ'αὐτό τό διάστημα μέχρι τήν ἀνάδειξη τῶν πρώτων Δ.Σ βλέπουμε νά ὑπάρχει μιά ζωντάνια σ'ὅλο τό πανεπιστήμιο.Τακτικές καί πολυάριθμες συνελεύσεις ἀποδεικνύουν τό ἐνδιαφέρον τῶν περισσότερων γιά τά προβλήματά τους.Μέ τήν ἀνάδειξη τῶν Δ.Σ κάτω ἀπό τό ΝΔ 108 πού καθορίζει καί περιορίζει τά Δ.Σ σ'ἕνα ρόλο ἐλεγχόμενο ἀπό τή κυβέρνηση-μαζί μέ τίς διαδικασίες πού ἐπικράτησαν στίς συνελεύσεις καί ἀναφέραμε παραπάνω-βλέπουμε μιά κάθετη πτώση τῆς συμμετοχῆς, πού δέν ἀπέρρεε μόνο ἀπό τό ρόλο τῶν Δ.Σ ἀλλά καί ἀπό τήν παθητικότητα τῆς πλειοψηφίας τῶν φοιτητῶν. Δηλαδή ἐναποθέτοντας τά προβλήματα στό Δ.Σ ἤ στούς εἰδικούς τῶν παρατάξεων ὁ ρόλος τους γίνονταν,ρόλος ψηφοφόρου καί ἡ συμμετοχή

τους ἦταν γιά νά ἀποδεικνύει ἡ παράταξή τους τή δύναμη ἤ τή πιθανή πλειοψηφία. Τά Δ.Σ ὑποκαθιστοῦν τίς γενικές συνελεύσεις, τίς κινητοποιήσεις καί τελικά τή δράση τῶν φοιτητῶν, ἔτσι ὥστε παίρνουν τίς ἀποφάσεις πού ἀφοροῦν τό σύνολο τῶν φοιτητῶν ἐρήμην αὐτῶν μακριά ἀπό τίς γενικές συνελεύσεις, ἀποδεικνύοντας τή καπιταλιστική φύση. Τό Δ.Σ καταντάει κέντρο ἀπόφασης, κέντρο ἐξουσίας ἕνα πανομοιότυπο, ἀστικό κοινοβούλιο, σέ σμικρογραφία, σχέση καθαρά καπιταλιστική, πού δέν εἶναι ξέχωρη ἀπό τή φύση τῶν παρατάξεων πού πλειοψήφησαν σ'αὐτό. Ἐπικαλοῦνται καί ἐπιζητοῦν τή μαζικοποίηση μόνο ὅταν πρόκειται νά ἐκπληρώσουν τούς σκοπούς τους, ὅταν πρόκειται νά ἐνισχύσουν τή παράταξή τους ἤ ὅταν μποροῦν νά ἐλέγχουν τούς φοιτητές.
Ἀντίθετα, πιστεύω ὅτι ἡ συμμετοχή τοῦ συνόλου τῶν φοιτητῶν, μέσα ἀπό ὀργανωτικά σχήματα πού θά ἀνακάλυπταν οἱ ἴδιοι, στή προσπάθεια νά θέσουν τά προβλήματά τους, θά ἀποστεροῦσε τά Δ.Σ ἀπό κάθε ἀρμοδιότητα καί τό φοιτητικό κίνημα θά ἀποκτοῦσε τή δική του θέληση. Μέσα ἀπό τακτικές συνελεύσεις, ὅπου οἱ φοιτητες θά καθόριζαν τά προβλήματα καί τίς λύσεις τους, δημιουργόντας ὁμάδες πού θά ἀναλάμβαναν ὑπεύθυνα νά ὑλοποιήσουν τίς ἀποφάσεις τῶν συνελεύσεων, τά προβλήματα θά βρίσκανε λύσεις πού θά προέρχονταν ἀπό τή φαντασία, τήν ἐπινόηση καί τή δημιουργηκότητα τοῦ συνόλου τῶν φοιτητῶν.
Μ'αὐτό τόν τρόπο ἡ ἀρμοδιότητα καί ἡ εὐθύνη, θά μεταφέρονταν στό σύνολο τῶν φοιτητῶν, ἔτσι πού μέσα στή δράση καί στόν ἀγώνα θά διαμόρφωναν, τήν ἀντιληψή τους γιά τό πανεπιστήμιο, τό ρόλοτου, τόν προορισμό τους καί τελικά τή θέση τους στή κατεστημένη κοινωνία.
Ἡ ἀναγκαιότητα δημιουργίας ὀργάνων πιό συντονισμένης δραστηριότητας θά προέκυπτε ἀπό τόν ἴδιο τόν ἀγώνα καί τή δράση τοῦ φοιτητικοῦ κινήμματος καί ὄχι ἀπό τή θέληση ὁρισμένων παρατάξεωνπού πλειοψήφησαν, τήν προηγούμενη χρονιά καί ἐντελῶς καιροσκοπικά μέσα σέ μιά ἤ δυό συνελεύσεις, χωρίς νά δοῦν ποιά προβλήματα ἀπασχολοῦν τό Φ.Κ καί χωρίς τό Φ.Κ νά δημιουργεῖ τήν ἀναγκαιότητα πιό συντονισμένης δράσης, προχωροῦν στή δημιουργία τῆς ΕΦΕΕ καί τό ἐκπληκτικό ὄχι σέ ὄργανο συντονιστικό, ἀλλά σέ ὄργανο ἀποφασιστικό, ἐμποδίζοντας ἔτσι τό σύνολο τῶν ἑλλήνων φοιτητῶν ἀπό τό νά ἀποφασίζει τό ἴδιο, γιά τή δράση καί τή προώθηση, τοῦ κινήματός του.
Βασικός στόχος τοῦ Φ.Κ ἦταν ἡ ἀποχουντοποίηση καί ὁ ἐκδημοκρατισμός, πού ἀπό θέμα θεσμῶν καί ἰδεολογίας, μετατράπηκε σέ πρόβλημα προσώπων, στερόντας τό αἴτημα, ἀπό κάθε δυναμικότητα, ἐκφυλίζοντάς το σέ δυό τρία πρόσωπα. Ὁ Φασισμός τελικά εἶναι τά δυό τρία πρόσωπα ἤ ὁ δεσποτισμός, ἡ αὐταρχικότητα τοῦ πανεπιστημίου, οἱ δομές ὁ τρόπος διδασκαλίας καί τό περιεχόμενο τῆς γνώσης;
Ὑπεύθυνη γιά τόν ἐκφυλισμό τῆς ἀποχουντοποίησης δέν εἶναι μόνο ἡ κυβέρνηση, ἀλλά καί τά διοικητικά συμβούλια, πού φρόντισαν νά μεταβάλλουν τό πρόβλημα, σέ πρόβλημα προσώπων, βοηθόντας ἔτσι τή κυβέρνηση νά ἀποκαταστήσει τό κῦρος, τοῦ πανεπιστημιακοῦ κατεστημένου.
Τά Δ.Σ θά πρέπει νά ὁμολογήσουν τήν πλήρη ἀποτυχία τους, γιατί ὁ ἀπολογισμός τους, ἦταν ἕνα σενάριο ἀπό μικρογεγονότα καί ἁπλές διαπιστώσεις, πού κατά τή γνώμη μου ὀφείλεται σέ μιά μικρόπνοη ἀντίληψη τοῦ φοιτητικοῦ τοῦ Φ.Κ καί στόν ἴδιο τό γραφειοκρατικό τους χαρακτῆρα. Ὁδηγηθήκαμε σέ καινούργιες ἐκλογές, γιά νά ἀναδείξουμε

τούς καινούργιους ἰνστρούκτορες,πού πιθανόν νά εἶναι καλύτεροι ἀπό τούς ἄλλους,ἡ κατάσταση ὅμως δέν ἀλλάζει,ἐάν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν ἀναλάβουμε μόνοι μας νά προωθήσουμε τό κίνημά μας.

Σήμερα τό κοινωνικό στρῶμα πού λέγονται φοιτητές εἶναι οἱ ἀνώτεροι ἐκπαιδεύμενοι σκλάβοι πού προορίζονται νά ἐξυπηρετήσουν τήν παραγωγή σάν ὑπάκουα ρομπότ.

Τό Φ.Κ θά μπορέσει νά ἀποκτήσει ἀνατρεπτική συνείδηση ὅταν τείνει νά ἀμφισβητήσει,τή δομή τοῦ πανεπιστημίου σάν κατ'ἐξοχήν καπιταλιστικοῦ θεσμοῦ καί βαδίζοντας μαζί μέ τό κίνημα τοῦ ὑπόλοιπου πληθυσμοῦ πού καταπιέζεται,φθάσει στή ριζική καί ποιοτική κριτική τῆς κοινωνίας.

Ὁ ρεφορμιστικός χαρακτῆρας τῶν συνδικαλιστικῶν παρατάξεων πού κυριάρχησαν στό Φ.Κ τίς ἀνάγκασε,νά τό περιορίσουν,σέ μικροδιεκδικήσεις,πού δέν θίγουν τήν οὐσία τοῦ πανεπιστημίου σάν καπιταλιστικό ἐργοστάσιο,πού μετατρέπει τή γνώση σέ εἰδίκευση καί τούς φοιτητές σέ εἰδικεύμένους ἡλίθιους ἤ ὑπάκουα ρομπότ τοῦ συστήματος.

Γιά παράδειγμα στή βιομηχανική σχολή ζητούσαμε τή κατοχύρωση τοῦ πτυχίου μας,δηλαδή τή κατοχύρωση τῆς σκλαβιᾶς μας καί τῆς εἰδικευμένης ἡλιθιότητάς μας,τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ τρόπου,μέ τόν ὁποῖο τοῦ λοιποῦ θά κατορθώνεται ἡ ἀπορροφησή μας ἀπό τή κατεστημένη κοινωνία. Τό γεγονός ὅτι ὁ προγραμματισμός τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσης,ἐξαρτᾶται ἀπό τά παραγωγικά προγράμματα τοῦ καπιταλισμοῦ,ἡ μετατροπή τῆς γνώσης,σέ στεῖρο κονσερβοκούτι ἀπηρχαιωμένης τροφῆς καί ἡ μετατροπή ἡ δική μας,σέ τρωκτικά ἀνούσιας τροφῆς,φαίνεται νά μήν ἀπασχόλησε τίς ἡγεσίες τοῦ Φ.Κ.

Τό πρόβλημα κατά τήν ἀντίληψήμου δέν εἶναι μόνο ποσοτικό ἀλλά καί κύρια ποιοτικό."Οταν ζητᾶμε τόν ἐκσυγχρονισμό τῆς ἐκπαίδευσης,καλύτερα κτίρια,πιό σύγχρονα συγγράματα,πιό μοντέρνο τρόπο διδασκαλίας τότε ζητᾶμε ἁπλά τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ καπιταλισμοῦ καί φαίνεται σά νά προσπαθοῦμε νά τοῦ ὑποδείξουμε τά συμφέροντά του.

Μ'αὐτό πού λέω δέν σημαίνει ὅτι εἶμαι ἀντίθετος μέ τό ἐκσυγχρονισμό τῆς ἐκπαίδευσης,ἀλλά αὐτό ὅσο τό ἐπιβάλλουν οἱ ἀνάγκες του τό πραγματοποιεῖ ὁ καπιταλισμός.

Κατά τήν ἄποψή μου τά αἰτήματα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς ἐκπαίδευσης σίτιση,στέγη,ψυχαγωγία,θά πρέπει νά βαδίσουν δίπλα-δίπλα μέ προβλήματα πού ἀφοροῦν τήν ποιοτική ἀλλαγή τῆς ζωῆς μας,γιά νά ἀποκτοῦν τό πραγματικό τους περιεχόμενο.

ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΦΙΛΟΙ ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ

Τά νεανικά χρόνια μας μέσα στίς σημερινές κοινωνίες, εἶναι χρόνια καταπιεστικά. Ἀπό τά πρῶτα στάδια τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς μέχρι τά τελευταῖα στάδια τῆς μαθητικῆς ζωῆς βρισκόμαστε κάτω ἀπό τή σκιά μιᾶς ἐξουσίας εἴτε τή λέμε πατέρα, εἴτε δάσκαλο, εἴτε γυμνασιάρχη. Καμμιά ἀπό τίς ἐπιθυμίες τῆς αὐθόρμητης θέλησής μας δέν μπορεῖ νά ἐκδηλωθεῖ ὅλο κληρωμένα. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητάς μας γίνεται μέ τρόπο κάθε ἄλλο παρά ὁμαλό καί ἁρμονικό. Γιατί πῶς ἀλήθεια εἶναι δυνατή ἡ ὑγιής ψυχολογική ἐξέλιξη ἑνός παιδιοῦ ὅταν τά 90/100 τῶν δραστηριοτήτων του εἶναι καταναγκαστικές καί ὑπαγορεύονται ἀπό τούς ἄλλους; Ἔτσι σιγά-σιγά μεγαλώνοντας ὁ νέος ἀρχίζει νά διαπιστώνει μιά θεμελιακή ἔλλειψη μέσα του, ἕνα μεγάλο κενό.

Ἀρχίζει νά νοιώθει πῶς στήν οὐσία δέν πηγαίνει μόνος του κάπου ἀλλά πῶς τόν σπρώχνουν, ἀντιλαμβάνεται ὅτι δέν κινεῖται ὅπου καί ὅπως θέλει ἀλλά πῶς ὁδηγεῖται καί κατευθύνεται. Εἶναι ὑποχρεωμένος νά διαβάζει στό σχολεῖο, εἶναι ὑποχρεωμένος νά σπυδάση, εἶναι ὑποχρεωμένος νά δουλέψει, εἶναι ὑποχρεωμένος νά συμπεριφέρεται μέ τούς ὅρους πού τοῦ ἐπιβάλλει τό περιβάλλον. Δυνατότητα ἐπιλογῆς δέν ὑπάρχει κι' ἄν ὑπάρχει συνεπάγεται τόν ἀφανισμό. Ἀκόμα καί ἡ ἐντελῶς προσωπική ζωή παύει νά ρυθμίζεται ἀπ' τόν κατοχό της.

Ἀπό τίς ὧρες τοῦ ὕπνου του μέχρι τό μῆκος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του ὁ νέος δέν ἐλέγχει τόν ἑαυτό του παρά στό βαθμό, πού γίνεται φερέφωνο τῆς θέλησης τῶν ἄλλων.

Μέ ἄλλα λόγια, ὅλο αὐτό τό καιρό τῆς μαθητικῆς ζωῆς, λίγο-λίγο ἐγκαταλείπουμε αὐτό πού δικαιωματικά μᾶς ἀνήκει, τήν ἐλευθερία μας. Ὅταν τελειώνουμε τό σχολεῖο καί τό γυμνάσιο, στό βαθμό πού διατηροῦμε ξύπνια τή συνείδησή μας μποροῦμε νά διαπιστώσουμε τήν πνευματική μας ἀθλιότητα πού ὀφείλεται κατά βάση στήν ἀπαίσια ὀργάνωση τῆς παιδεία, τῆς οἰκογένειας καί τῆς κρατικῆς συμβίωσης, δηλαδή στήν ἐξουσιαστική δομή τῆς σημερινῆς κοινωνίας πού γιά ἕνα νέο, περισσότερο ἀπό ὁποιονδήποτε ἄλλο, ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τεράστιες πληγές.

Φορτωμένοι μ' ἕνα σωρό ἄχρηστες γνώσεις-πού σέ λίγο καιρό ἄλλωστε θά ἔχουν ξεχαστεῖ μιά καί εἶναι προϊόν τοῦ ἐξαναγκαστικοῦ παπαγαλίσματος τῶν ἀνούσιων καί γελοίων σχολικῶν ἐγχειριδίων-"βγαίνουμε" στή κοινωνία καί εἶμαστε πλέον ψυχολογικά ἕτοιμοι-συντριμμένοι εἶναι ἡ σωστή λέξη- γιά νά μᾶς μεταχειριστοῦν ὅπως θέλουν ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἐξουσιαστικοί μηχανισμοί καί τά κρατικά γρανάζια. Θά γίνουμε ἕνα γρανάζι αὐτῆς τῆς τεράστιας νεκρῆς καί ἄψυχης μηχανῆς πού εἶναι σήμερα ἡ κοινωνία. Κάθε ἴχνος ἐλευθερίας θά ἐξαφανιστεῖ κάθε διάθεση δημιουργικότητας πού εἴχαμε ἴσως βρεῖ τή δύναμη νά διατηρήσουμε μέσα μας θά ἀλλοτριωθεῖ σέ ἀνώφελη ἐργασιακή προσφορά. Θά μποῦμε λοιπόν καί μεῖς στό σύστημα. Θά φωριάσουμε, θά καρκινωθοῦμε θά βρωμίσουμε στό βόθρο του. Θά γίνουμε δοῦλοι μ' ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς δουλείας στή πλάτη μας. Θά γίνουμε δοῦλοι τῆς ἀμορφωσιᾶς τῆς ψυχολογικῆς καταπίεσης, τῶν παθῶν τοῦ βίτσιου, τῆς ἠλιθιότητας, τοῦ χρήματος, ἀλλά τό κυριότερο, δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων, τῶν λίγων, τῶν ἐλαχίστων παρασίτων πού σκόπιμα δημιούργησαν αὐτή τή κατάσταση καί τήν ἐκμεταλλεύονται. Θά γίνουμε δοῦλοι τῶν μεγαλοκαρχαριῶν, τῶν ἀφεντάδων καί τῶν συνειδητῶν καθαρμάτων τῆς πολιτικῆς.

Τό θλιβερότερο ἴσως σ' ὅλη αὐτή τήν ἱστορία εἶναι ὅτι δέν θά 'χουμε ἐπίγνωση αὐτῆς τῆς κατάστασης. Θά ψάχνουμε ἀλλοῦ νά βροῦμε τίς αἰτίες τῆς βαθειᾶς μιζέριας μας. Πολλές φορές θά φτάσουμε στό σημεῖο νά θεωροῦμε τόν ἑαυτόμας ἐπαναστάτη, μπαίνοντας σέ κάποιο κόμμα πού ἡ λεκτική μαγεία τῶν συνθημάτων του θά μᾶς προσελκύση κάνοντάς μας ὡραίους καί μεγάλους πιθήκους. Ἀλλά ἀκόμα κι' ἄν ἡ πολιτικοποίηση, πού ἄλλωστε εἶναι μιά μορφή ἐξουσι-

ασμοῦ ἐφ'ὅσον προϋποθέτει τίς αὐθεντίες τοῦ κράτους, τῶν νόμων ἀλλά καί τήν ὑποχρέωση στή"γραμμή" πού δίνει τό κόμμα, ἀκόμα λοιπόν κι'ἄν ἡ πολιτικοποίησή μας δίνει ἕνα κάποιο νόημα στή ζωή μας, πρέπει νά'μαστε νηφάλιοι ὥστε νά ἀντιληφτοῦμε ὅτι αὐτό εἶναι πλαστό καί ὅτι στό βάθος μας ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει ἡ ἴδια μιζέρια.

Φίλοι συμμαθητές, ἄς μήν ἀφήσουμε αὐτή τήν ἄρρωστη κατάσταση, αὐτό τό ἐκτρωματικό δημιούργημα τῆς ἀνόητης δομῆς τῆς δεδομένης κοινωνίας μας, νά κυριέψει τή σκέψη καί τή θέλησή μας."Ας μήν δεχτοῦμε τόν παράλογο ζυγό τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν καταστάσεων σηκώνοντας τά χέρια.Ὑπάρχει ὁ τρόπος νά ξεφύγουμε νά διασωθοῦμε ἀπό τό βοῦρκο καί τά ὑποκαταστήματάτου, πού εἶναι φεύτικα καί ἐχθρικά σέ κάθε ἔννοια ἀνθρώπινης ἐλευθερίας"ἐπαναστατικά" κινήματα ὅπως οἱ Λενινισμοί,Τροτσκισμοί, Μαοϊσμοί κ.ο.κ. Πρέπει νά καταστρέψουμε τήν φεβτική εἰκόνα πού'χουμε φτιάξει γιά τούς ἑαυτούς μας, νά αἰσθανθοῦμε τήν πραγματική ἔννοια τῆς καταπίεσης, νά πάψουμε νά παίζουμε μέ λέξεις ὅπως κατεστημένο καί νά συνηδειτοποιήσουμε ὅτι τό κατεστημένο εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἐμεῖς. Πρέπει λοιπόν νά βγοῦμε ἀπό τό σύστημα. Νά πολεμήσουμε τό σύστημα, ὀργανώνοντας ἕνα δικό μας τρόπο ζωῆς ξεχωριστό καί ἐλεύθερο."Ας ἀρχίσουμε τήν ἀπελευθερωτική διαδικασία, ἄς ξυπνήσουμε τώρα τήν αἴσθηση τῆς ἐλευθερίας ἀφοῦ μᾶς τήν στέρησαν στά παιδικά μας χρόνια, ἄς πραγματώσουμε μέσα μας πρῶτα τήν ὑγιή ἐπανάσταση, ἐνάντια σέ κάθε μορφή ἐξουσίας, ἐξωτερικῆς ἐπιβολῆς καί ἐξάρτησης. "Ας ἐγκαταλείψουμε τίς γλοιώδικες, τυπικές κοινωνικές σχέσεις, ἄς προχωρήσουμε στή γνήσια σεξουαλική ἀπελευθέρωση πετόντας στά σκοτεινά κατάλοιπα τά ταμποῦ τῆς ἠθικῆς πού μᾶς μαθαίνουν στά σχολεῖα καί στήν ἐκκλησία. "Ας αὐτοδιαπαιδαγωγηθοῦμε μέσα στήν ἐλευθερία καί στήν ἀγάπη."Ας θεμελιωθοῦν οἱ σχέσεις μας πάνω στήν εἰλικρίνεια καί στήν ἰσότητα."Ας πάψουμε πλέον νά ἀπορροφούμαστε ἀπό τή σημερινή κοινωνία τῶν ταξικῶν διακρίσεων καί τῆς κρατικῆς ἐξουσίας. Λέξεις ὅπως θεός κράτος, ἀρχηγός, αὐθεντία, ἐξουσία, πρέπει νά πάψουν νά ὑπάρχουν στή σκέψη μας. Δέν πρέπει νά ὑποτάξουμε τούς ἑαυτούς μας πουθενά. Γιατί νομίζουμε ἔχουμε τήν ἀπαραίτητη δύναμη νά στηριζόμαστε στά δικά μας πόδια.

Οἱ σχέσεις ἀλληλοβοήθειας πρέπει νά εἶναι ἀπελευθερωτικές κι ὄχι δεσμευτικές, ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας πού αἰσθάνονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σάν κοινωνικά ὄντα μποροῦν νά εἶναι μέρος ἑνός ἀποδεσμευτικοῦ προτσές κι ὄχι ἑνός ὑποδουλωτικοῦ.Ἡ ἰσότητα μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ γιατί εἶναι μέσα στή φύση μας, τό πρά φ ύ σ ι ν, δηλαδή, εἶναι ἀρρωστημένο. Κατά σ'ἀντίθεση μέ τή χριστιανική ἀγάπη τῆς ὑποταγῆς καί τῆς ταπείνωσης ἄς πιστέψουμε σέ μιά ἀπελευθερωτική ἀγάπη τῆς "ὕβρεως" στήν γνήσια ἐπαναστατική ἀγάπη, πούπολώνεται στό πάθος γιά καταστροφή καί στό πάθος γιά δημηουργία. Καταστρέψτε τήν ἐξουσία-χτῖστε τήν ἐλευθερία. Πάψτε νά συμμετέχετε σέ μιά κοινωνική συμβίωση πού ἔχει καταντήσει ἐμπορική σχέση ἀνάμεσα σέ ἥλιθιους.

"Ας ὀργανώσουμε τή ζωή μας στά πλαίσια μιᾶς νέας ἐξεγερμένης ἠθικῆς, στά πλαίσια τοῦ ἀντικομφορμισμοῦ κι αὐτό ἄς ἀρχίσουμε νά τό κάνουμε ἀπό τώρα, ὅσο εἶναι καιρός ὅσο τό νεανικό μας αἷμα μᾶς κρατάει ἀκόμα ἀνθρώπους. "Ας μή παρασυρόμαστε πιά ἀπ'τά γελοῖα ἰδανικά μιᾶς φόφιας πεπαλαιομένης διανόησης.

Ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς, τό ὑψηλό καί τό ὡραῖο τό ὑπέροχο καί οἱ ἄλλες νεόβραστες σαχλαμάρες εἶναι φαγητό γιά τούς φαντασμένους,τούς ἀνόητους τούς ἀφελεῖς καί τούς ὑποκριτές. Ἡ μόνη ἀξία εἶναι ἡ ἐλευθερία. Τίποτε ἄλλο δέν ὑπάρχει τόσο βαθεία ριζωμένο στήν ἀνθρώπινη φύση, εἶναι ἡ οὐσία μας, ἕνα εἶδος ἐνστίχτου, ἐσωτερικῆς ἀνάγκης, πού φυσικά δέν ὑπάρχει δυνάμει κανενός ἠθικοῦ νόμου πράγματι ἀνεξάρτητη ἀ π ό κ ά θ ε προϋπόθεση καί ὅρο.

"Αν φίλοι συμμαθητές μπορέσαμε μ'ὅλα αὐτά κάπως ν'ἀγγίξουμε μερικούς ἀπό σᾶς, ἄν νοιώθετε τήν ἀνάγκη νά ἔρθετε σέ ἐπαφή μαζί μας ἄν μέσα σας δημιουργήθηκαν μερικά προβλήματα ἤ ἀναζωπηρώθηκαν παλιά ὕστερα ἀπ'ὅλα ὅσα διαβάσατε ἐδῶ, τότε εἴμαστε πρόθυμοι νά τά συζητήσουμε μαζί σας.

από εκεινα που δεν γραφουν οι επισημες ιστοριες

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

(Από τό βιβλίο τοῦ G. Woodcock "Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ")

Η ἱστορία τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐκτίθεται λεπτομερέστερα ἀλλοῦ, εἰδικά στήν θαυμάσια πρόσφατη ἱστορία (Ο ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ) τοῦ Thomas. Ἐδῶ θά περιοριστῶ στήν ἔκθεση αὐτῶν τῶν πλευρῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὅπου διευκρινίζεται ἡ φύση καί ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἱσπανικοῦ ἀναρχισμοῦ. Απ'αὐτή τήν ἄποψη ὁ πόλεμος, μπορεῖ νά διαιρεθεῖ σέ δύο φάσεις, μιά πρώτη, τή δυναμική περίοδο πού διαρκεῖ ἀπό τόν Ἰούλιο τοῦ 1936 ἕως τίς πρῶτες μέρες τοῦ 1937 καί κατά τήν ὁποίαν ἡ Ἐθνική Γενική Συνομοσπονδία καί ἡ Ἰβηρική Ἀναρχική Ὁμοσπονδία ἦταν ἀνάμεσα στίς δεσπόζουσες ὁμάδες τῆς δημοκρατικῆς Ἱσπανίας καί τήν κατόπι περίοδο πού ἀρχίζει ἀπό τόν Μάη τοῦ 1937 καί κατά τήν ὁποίαν αὐτά τά κινήματα παρακμάζουν καθώς ἡ ἐξουσία συγκεντρωποιεῖται διαδοχικά καί σ'ὅλες τίς περιοχές τῆς Ἱσπανίας, οἱ στρατιωτικές καί διοικητικές ὑποθέσεις, περνᾶν στόν ἔλεγχο τῆς δημοκρατικῆς Κυβέρνησης. Σάν συνέπεια ἀπ'αὐτό ἐνισχύεται ἡ κομμουνιστική ἐπιρροή.

Τά γεγονότα τοῦ θέρους καί τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1936 ἀποκαλύπτουν καί τίς ἀρετές καί τίς ἀνεπάρκειες τῶν ἱσπανῶν ἀναρχικῶν. Ἀπό χρόνια ἡ Ἰβηρική Ἀναρχική Ὁμοσπονδία προετοιμάζονταν, γιά μιά κατάσταση ὅπου μιά γενική ἀπεργία καί μιά βραχεῖα ὀξεῖα περίοδος ἐξέγερσης θά ἐγκρέμιζε τό κράτος καί θά ὁδηγοῦσε στόν ἐλεύθερον, κομμουνισμό. Αὐτοί ἦταν ἔμπειροι μαχητές τοῦ δρόμου καί πολεμιστές παρτιζάνοι καί στήν κρίσιμη κατάσταση πού δημιούργησε τό στρατιωτικό πραξικόπημα τῆς 19 Ἰουλίου, αὐτοί βρέθηκαν στό ὕψος τους. Στή Βαρκελώνη καί στή Βαλένθια, στά ἀγροτικά διαμερίσματα τῆς Καταλωνίας καί σέ τμήματα τῆς Ἀραγωνίας καί ἀκόμα σέ κάποια ἔκταση, στή Μαδρίτη καί στίς Ἀστουρίες ἦταν ἡ γεμάτη προθυμία δράση τῆς ἀφρόκρεμας τῆς Ἀναρχικῆς Ὁμοσπονδίας καί τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐθν. Γενικῆς Συν. πού νικήσανε τούς στρατηγούς τοπικά καί σώσανε αὐτές τίς πόλεις καί τίς περιοχές ἀπό τό φασισμό.

Ο θρίαμβος τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων, δημιούργησε μιά ἀτμόσφαιρα ἐπαναστατική καί ἀκόμα μιά ἐπαναστατική κατάσταση, στήν Καταλωνία, στήν Λεβάντα καί σέ μέρη τῆς Ἀραγώνας. Γιά ἀρκετούς μῆνες οἱ ἔνοπλες δυνάμεις, σ'αὐτές τίς περιοχές ἦταν κυρίως οἱ ἐλεγχόμενες ἀπό τούς ἀναρχικούς μονάδες τῆς πολιτοφυλακῆς. Τά ἐργοστάσια σέ μεγάλη κλίμακα, εἶχαν καταληφθεῖ ἀπό τούς ἐργάτες καί διευθύνονταν ἀπό ἐπιτροπές τῆς ΕΓΣ, ἐνῷ σέ ἑκατοντάδες χωριά εἴτε μοίρασαν, εἴτε κολλεκτιβοποίησαν τή γῆ καί πολλά ἀπ'αὐτά προσπάθησαν νά ἐγκαταστήσουν ἀναρχικές κομμοῦνες τοῦ εἴδους πού ὑπεδείκνυε ὁ Κροπότκιν. Η ζωή ἀλλάζει τήν ἐξωτερική της μορφή, ὅπως διηγεῖται ζωντανά ὁ G. Orwell στόν Homage to Catalonia, ὅταν περιγράφει τήν Βαρκελώνη στίς μέρες τῆς ἐπικράτησης τῶν ἀναρχικῶν.

Κάθε σύστημα καί κάθε καφενεῖο, εἶχε μιά ἐπιγραφή πού ἔλεγε ὅτι αὐτό ἔχει κολλεκτιβοποιηθεῖ. Ἀκόμα καί τά ὑποδηματοκαθαριστήρια, εἶχαν κολλεκτιβοποιηθεῖ καί τά κουτιά τους ἦταν χρωματισμένα κόκκινο καί μαῦρο. Ἐργάτες καί προστάμενοι κυττάζονταν κατά πρόσωπο καί συμπεριφέρονταν μεταξύ τους σάν ἴδιοι. Δουλικές καί ἐθιμοτυπικές μορφές τοῦ λόγου εἶχαν προσωρινά ἐξαφανιστεῖ. Κανείς δέν λέει Κύριε Δόν ἤ ἔσεῖς. Ὁ καθένας ἀποκαλεῖ τόν ἄλλο σύντροφο ἤ ἐγώ καί ἀντίς Buenos Dios, λέγανε Salud.

. . Δέν ὑπῆρχαν ἰδιωτικά αὐτοκίνητα, ὅλα εἶχαν ἐπιταχτεῖ καί ὅλα τά τράμ καί τά ταξί καί πολλά ἀπό τά ἄλλα μεταφορικά μέσα, εἶχαν χρωματιστεῖ κόκκινα καί μαῦρα ... Η πλατεῖα κεντρική λεωφόρος Ράμπλος ἦταν πλημμυρισμένη, ἀπό πλήθη κόσμου, ἐνῷ τά ράδια ὅλη μέρα καί μεγάλο μέρος τῆς νύχτας τραγουδοῦσαν ἀπό ἐπαναστατικά τραγούδια. Αλλά τό πιό παράδοξο ἦταν ὅλα ἦταν ἡ ὄψη τοῦ πλήθους. Στήν ἐξωτερική ἐμφάνιση ἦταν μία πόλις, στήν ὁποίαν οἱ πλούσιες τάξεις εἶχαν παύσει νά ὑπάρχουν. Ἐκτός ἀπό ἕναν μικρό ἀριθμό γυναικῶν, καί ἀνδρῶν, δέν ὑπῆρχεν καλοντυμένος κόσμος ... ὅλα ἦταν παράξενα καί συγκινητικά.

Ἴσως τό πιό ἐνδιαφέρον στοιχεῖο τῆς κατάστασης, ἦταν ἡ ἀπουσία πραγματικῆς ἐξουσίας. Η κεντρική κυβέρνηση ἦταν ἀδύνατη καί μακριά, καί τοπικά στήν Καταλωνία ἡ ΑΙΟ καί ΕΓΣ ἦταν τουλάχιστον αὐτό τόν καιρό πολύ ἰσχυρότερες ἀπό ὁποιαδήποτε σκιώδη ἐξουσία ... Αλλά ἀκόμα καί ἡ Ε.Γ.Σ. καί ἡ ΙΑΟ, δέν μπόρεσαν νά κρατήσουν μιά ὁμοιομορφία ἀπό ἐκεῖνο πού μᾶλλον κατ'εὐφημισμόν καλοῦσαν "ὀργανωμένη πειθαρχία". Πολλά ἀπ'αὐτά πού συνέβησαν στήν Ἱσπανία στίς πρῶτες μέρες τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἦταν ἔργο μικρῶν ὁμάδων, πού δροῦσαν μέ τή δική τους ἀναρχική ὑπευθυνότητα. Απ'αὐτές τίς ἀναρχικές ὁμάδες ἦταν ἐπί παραδείγματι πού πυρπόλησαν πολλές ἐκκλησίες καί κατέστρεφαν σημαντικά ἔργα θρησκευτικῆς τέχνης ... Ἦταν ἀπ'αὐτές τίς ὁμάδες ἐπίσης πού ἐκτελοῦσαν στά γρήγορα ὕποπτους φασίστες ... Αὐτές οἱ πράξεις, δέν διαπράττονταν ἀπό συνήθεις ἐργάτες τῆς ΕΓΣ ἤ ἀπό τούς περισσότερο ὑπεύθυνους ἀγωνιστές τῆς ΙΑΟ, παρά, ἀπό σχετικῶς μικρές ὁμάδες, ἐνίοτε ἀπό ἐπαγγελματίες πιστολέρος, ἀλλά πιό συχνά ἀπό θερμοκέφαλους φανατικούς νέους, πού ἀνήκαν στήν Ἀναρχική Νεολαία. Ἐκεῖνους πού κυνηγοῦσαν περισσότερο ἦταν οἱ παπάδες καί οἱ καλόγεροι ἀπό τό ἕνα μέρος καί μαστρωποί καί οἱ κίναιδοι ἀπό τό ἄλλο. Καί οἱ δυό κατηγορίες πρέπει νά πεθάνουν ἀπό μιά ἠθική στενοκεφαλιά πού χαρακτηρίζει τόν Ἱσπανό. Οἱ παπάδες γιατί χλευάζουν τήν ἀνθρώπινη ἀδελφότητα καί οἱ μαστρωποί καί οἱ κίναιδοι γιατί προσβάλλουν τόν νόμο τῆς φύσης.

. . . . . .

Οἱ ἀναρχικοί στήν Ἱσπανία, χρεωκόπησαν στρατιωτικά καί πολιτικά γιατί δέν μπόρεσαν νά μείνουν ἀναρχικοί καί πῆραν μέρος στή Κυβέρνηση.

Αλλά ἐκεῖνος πού θά κάνει ἕναν τελικά ἀπολογισμό πρέπει νά δεῖ τί ἔχει ἐπιζήσει ἀπό ἐκεῖνες τίς τραγικές μέρες. Στή διεύθυνση τῶν ἐργοστασίων, στήν πραγματοποίηση τῆς κολλεκτιβοποίησης, στήν ὕπαιθρο ... Οἱ ἱσπανοί ἀναρχικοί ἀποδείξανε θριαμβευτικά ὅτι οἱ ἐργάτες μποροῦν πραγματικά νά ἐλέγχουν τή βιομηχανία καί ὅτι τό ὄνειρο τοῦ Κροπότκιν γιά τόν ἐλεύθερο κομμοῦνισμό εἶναι πραγματοποιήσιμο στό σύγχρονο κόσμο.

Η πλήρης ἱστορία τῆς ἀναρχικῆς βιομηχανίας καί τῆς κολλεκτιβοποίησης στήν Ἱσπανία δέν ἔχει γραφτεῖ ... Αλλά εἶναι προφανές ὅτι αὐτή ἡ πεῖρα ἦταν σέ μεγάλη ἔκταση ἐπιτυχής. Η Ἱσπανία μέ τήν παράδοση της τῆς ἀγροτικῆς δημοκρατίας, καί τῶν κοινοτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἦταν μιά χώρα φυσικά προσαρμοσμένη γιά τέτοιους πειραματισμούς. Στίς ἀγροτικές περιοχές τῆς Ναβάρας, τῆς Ἀστουρίας καί τῶν Πυρηναίων, ὑπῆρχαν ἀκόμη χωριά, ὅπου ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς καί ἡ βοσκή γίνονταν κολλεκτιβιστικά μέ ἕνα σύστημα πού στό παρελθόν πρέπει νά ἦταν πλατειά διαδομένο. Ἀκόμα στίς ἀγροτικές περιοχές τοῦ νότου, διαιρεμένες σέ μεγάλες ἐκτάσεις, ἐπιζοῦσε ἀκόμα ἡ παράδοση ἑνός χρυσοῦ αἰῶνος ἀγροτικοῦ κομμουνισμοῦ καί ἦταν ἀπ'αὐτές τίς περιοχές, πού ἡ Βαρκελώνη στρατολογοῦσε τούς ἐργάτες της. Στήν προπαγάνδα τους γιά κολλεκτιβοποίηση, οἱ ἱσπανοί ἀναρχικοί στήν πραγματικότητα, ἀναφέρονταν - καί συχνά τό ἔκαναν - σέ ἕνα νοσταλγικό ὄνειρο τοῦ χαμένου παρελθόντος καί σέ μιά ἐπιθυμία γιά ἕνα καλύτερο μέλλον.

Η Κολλεκτιβοποίηση φαίνεται νά ἄρχισε παρόμοια στά χωριά καί στά ἐργοστάσια. Οἱ γαιοκτήμονες στά χωριά δραπέτευσαν, ἡ πολιτοφυλακή τούς σκότωνε, ἤ τούς ἔδιωχνε καί τά συνδικάτα τοῦ χωριοῦ εἶχαν μεταμορφωθεῖ σέ μία λαϊκή συνέλευση στήν ὁποία ὁ κάθε χωρικός μποροῦσε νά συμμετέχει ἀπ'εὐθείας στίς ὑποθέσεις τῆς κοινότητας. Μιά διοικητική ἐπιτροπή ἐκλέγονταν, ἀλλά αὐτή ἐνεργοῦσε κάτω ἀπό τή διαρκῆ ἐπίβλεψη τοῦ πληθυσμοῦ. Συγκεντρώσεις καλοῦνταν τουλάχιστον μιά φορά τή βδομάδα γιά νά ἐπισπεύσουν τή πραγματοποίηση τοῦ ἐλεύθερου κομμουνισμοῦ. Στά ἐργοστάσια, ἡ διαδικασία ἦταν παρόμοια μέ μιά ἐπιτροπή ἐργατῶν, πού ἦταν ὑπεύθυνη στή γενική συνέλευση, τοῦ συνδικάτου. Οἱ τεχνικοί (σέ λίγες περιπτώσεις οἱ παλιοί ἰδιοκτῆτες ἤ οἱ διευθυντές), ἔ-

καναν τά σχέδια τῆς παραγωγῆς, σύμφωνα μέ τίς ἀπόψεις τῶν ἐργατῶν.

Η περίοδος τοῦ σχεδόν πλήρους ἐργατικοῦ ἐλέγχου στή Βαρκελώνη, κράτησε ἀπό τόν 'Ιούλιο ἕως στίς 24 'Οκτωβρίου 1936, ὅταν ἡ τοπική κυβέρνηση τῆς Καταλωνίας, ἐξέδωσε ἕνα διάταγμα πού ἀνεγνώριζε τό τετελεσμένο γεγονός, δηλ. τήν ἀνάληψη τῆς ὑπευθυνότητας γιά τά ἐργοστάσια ἀπό τούς ἐργάτες, ἀλλά ταυτόχρονα, ἔθεσε ἕνα μηχανισμός συντονισμοῦ πού ἦταν τό πρῶτο στάδιο μιᾶς κυβερνητικῆς ἐποπτείας, καί πιθανῶς κυβερνητικοῦ ἐλέγχου. 'Αλλά περισσότερο ἀπό τέσσαρες μῆνες ἀπό τίς 19 'Ιουλίου, μέχρι τό διάταγμα, τά ἐργοστάσια στή Βαρκελώνη διευθύνονταν ἀπό τούς ἐργάτες, δίχως κρατική βοήθεια ἤ ἐπέμβαση καί στό μεγαλύτερο μέρος, δίχως ἔμπειρους διευθυντές.

Οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες, λειτουργοῦσαν μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ Βαρκελώνη μιά μεγάλη σύγχρονη πόλη, μέ πολύπλοκες ἀνάγκες, διευθύνονταν ἀπό τήν ΕΓΣ μέ ἕναν ἐκπληκτικό βαθμό ἀποδοτικότητας.

'Ο ἄγγλος ἀναρχικός συγγραφέας Βέρνον, Ρίτσαρντς σημειώνει "Γιά τίς ὀργανωτικές καί πνευματικές ἱκανότητες τῶν ἐργατῶν τῆς Καταλωνίας, μιλᾶνε μόνα τους τά ἔργα τους. Στάθηκαν ἱκανοί νά θέσουν σέ κίνηση τούς σιδηροδρόμους καί ἡ κίνηση αὐτή νά πραγματοποιεῖται μέ τό μίνιμουμ τῆς καθυστέρησης. Ὅλες οἱ ὑπηρεσίες μεταφορᾶς στή Βαρκελώνη καί στά προάστεια ἦταν ὀργανωμένες κάτω ἀπό τόν ἔλεγχο τῶν ἐργατῶν καί λειτουργοῦσαν περισσότερο ἀποδοτικά ἀπό πρίν. Οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες κάτω ἀπό τόν ἐργατικό ἔλεγχο, ὅπως τά τηλέφωνα, τό ἀεριόφως καί τό φῶς, λειτούργησαν κανονικά ἀμέσως σέ 48 ὧρες ἀπό τήν καταστολή τῆς ἐξέγερσης τῶν στρατηγῶν. Τά κολλεκτιβιστικά, ἀρτοποιεῖα τῆς Βαρκελώνης, εἶδα νά ἐξασφαλίζουν ὅσο διάστημα αὐτά εἶχαν ἀλεῦρι ψωμί στό πληθυσμό".

Ἕνας λιγώτερο μεροληπτικός σχολιαστής, ὁ Φράντς Μπορκενάου πού ἔφθασε τρεῖς βδομάδες μετά τήν ἐξέγερση τοῦ 'Ιουλίου, δίνει παρόμοιες ἐντυπώσεις ἀπό ἄμεση παρατήρηση. "'Ο ἀριθμός τῶν ἀπαλλοτριώσεων σέ λίγες μέρες ἀπ'τήν 19 'Ιουλίου ἦταν σχεδόν ἀπίστευτος (σημειώνει στό ἡμερολόγιό του στίς 5 Αὐγούστου). 'Από πολλές ἀπόψεις ὅμως ἡ ζωή, ἦταν πολύ λιγώτερο διαταραγμένη ἀπ'ὅτι περίμενα νά εἶναι σύμφωνα μέ τίς πληροφορίες τῶν ἐφημερίδων τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τά τράμ καί τά λεωφορεῖα κινοῦνταν κανονικά καί οἱ ὑπηρεσίες στό νερό, καί στό φῶς λειτουργοῦσαν."

Τά σχόλια γιά τήν ἀποδοτικότητα τῶν κολλεκτιβοποιημένων ἐργοστασίων, ποικίλουν σημαντικά καί δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, μερικά ἀπ'αὐτά δέν ἦταν ἱκανά νά λειτουργήσουν, ἱκανοποιητικά ἀπό ἔλλειψη πρώτων ὑλῶν.

. . . . . .

'Επί τῇ βάσει τῶν στοιχείων πού μᾶς εἶναι γνωστά γιά τήν κολλεκτιβοποίηση, ἀπό τούς ἀναρχικούς στίς πόλεις, νομίζω ὅτι μποροῦμε ἀσφαλῶς νά ποῦμε ὅτι οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες λειτουργοῦσαν τόσο ἐπαρκῶς, ὅπως καί πρίν ἀπό τόν ἐμφύλιο πόλεμο καί ὅτι μερικά τουλάχιστον ἐργοστάσια ἐργάζονταν σημαντικά καλά. Οἱ κοινοτικές παραδόσεις τῆς 'Ισπανίας κ ἡ ἐπί μακρόν ἀπορρόφηση τῆς διδασκαλίας τῶν ἀναρχικῶν γιά τήν ἐλεύθερη, συνεργασία, φαίνεται νά ἔδωσαν καλούς καρπούς.

Ὅσο γιά τήν κολλεκτιβοποίηση στήν ὕπαιθρο, δέν ὑπάρχει ἀ φιβολία ὅτι ἀπό τήν ἀρχή πῆρε μεγάλη ἔκταση. 'Ο γάλλος συγγραφέας Γκαστόν Λεβάλ μιλάει γιά 500 κολλεκτίβες στή Λεβάντα, 400 στή 'Αραγκώνα, 230 σέ τμήματα τῆς Καστίλλης ἐνῷ στήν 'Ανδαλουσία, κάθε χωριό πού ξέφευγε ἀπό τήν πρ τη ἐπίθεση τῶν ἐθνικιστῶν αὐτόματα κολλεκτιβοποιοῦσε τή γῆ. 'Ο Λεβάλ ἐκτιμάει ὅτι ἐν ὅλῳ τρία ἑκατομμύρια λαοῦ ζοῦσε μέ κολλεκτιβιστική τοπική οἰκονομία τό 1937.....

Οἱ ἀγροτικές κολλεκτίβες συνήθως θεωροῦσαν τόν ἑαυτό τους σάν ἀνεξάρτητες κομμοῦνες, ἡ κάθε μιά στή δική της Patri Chica, ἔρχονταν σέ ὅσες σχέσεις μέ τά γειτονικά χωριά. Γενικά ἡ γῆ καλλιεργοῦνταν ἀπό κοινοῦ, ἀντί νά διαιρεθεῖ σέ ὅσα κομμάτια, παρ'ὅλο πού ὑπῆρχε εὐρεῖα ποικιλία στίς μεθόδους τῆς ὀργανωμένης ἐργασίας καί τῆς διανομῆς τῆς ραγωγῆς. Σχεδόν ὅλα τά χωριά ἔθεσαν τή κατάργηση τοῦ χρή ματος ... μερικά προσέφυγαν στίς ἐπιταγές ἐργασίας . . . . . ἀλλά ἄλλα προχώρησαν στό δρόμο τοῦ ἐλεύθερου κο μουνισμοῦ καί ἐγκατέστησαν, ἕνα σύστημα, μέ τό ὁποῖον οἱ χωρικοί προμηθεύονταν τά ἀγαθά τους ἀπό τίς ἀποθῆκες τοῦ χωριοῦ, δίχως κανένα εἶδος πληρωμῆς. Τό ἐπίπεδο τῆς ζωῆς καί τῆς ἐργασίας ἐποίκιλε ἀπό περιοχή σέ περιοχή. Στήν Ανδαλουσία ἡ ἀσκητική τάση ἦταν ἰσχυρή καί ἡ ἁπλούστευση πού παρήγαγε μιά ἀξιοπρεπή, ἐλεύθερη καί ἴση φτώχεια τῆς ζωῆς ἦταν ὁ καρπός. Στήν 'Αραγώνα καί στήν Καταλωνία ὁ προοδευτικός χαρακτήρας τοῦ λαοῦ παρήγαγε μιά ἐπιθυμία γιά βελτιωμένες μέθοδες καλλιέργειας, ἔτσι πού ἐδῶ ἡ τάσ ἦταν πρός τήν ἐπιστημονική καλλιέργεια καί ὅσο ἦταν δυνα τόν στήν μηχανική. Σχεδόν ὅλα τά κολλεκτιβοποιημένα χω ριά, φαίνεται ὅτι εἶχαν ὑψηλή συνείδηση τῆς ἀνάγκης τῆς μόρφωσης ἔτσι ἔθεσαν φιλόδοξα σχέδια γιά τήν ἐκπαίδευση τῶν ἐνηλίκων ἀγραμμάτων ὅπως καί προσπάθειες νά δημιουρ γήσουν ἰατρικές ὑπηρεσίες καί φροντίδες γιά ὅσους δέν ἦ ταν ἱκανοί γιά ἐργασία.

. . . 'Ακόμα ἐδῶ πάλι ἡ τελική ἑτυμηγορία πρέπει νά εἶνα εὐνοϊκή. Οἱ χωρικοί τῶν ἀναρχικῶν περιοχῶν τῆς 'Ισπανίας εἶχαν ἐπιτυχίες ἀρκετές, γιά νά πείσουν πολλούς παρατηρη τές ὅτι ἡ κολλεκτιβοποίηση εἶναι ἡ μόνη πραγματική λύση τοῦ αἰώνιου προβλήματος τῆς γῆς στήν 'Ισπανία.

. . . 'Η κολλεκτιβοποίηση στήν 'Ισπανία τῶν ἐργοστασίων καί τῶν ἀγρῶν, κάτω ἀπό τήν ἔμνευση τῶν ἀναρχικῶν, παρα μένει μιά πρακτική εὑρεῖας κλίμακος ἐμπειρία πού κανεί δέν πρέπει νά ἀγνοήσει γιά μιά τελική ἐκτίμηση τῶν ἀναρ κῶν, σκοπῶν, τοῦ νά ἔχουν ἀνακαλύψει ἕναν τρόπο, νά ζοῦν ἐλεύθερα σέ μιά εἰρηνική κοινότητα.

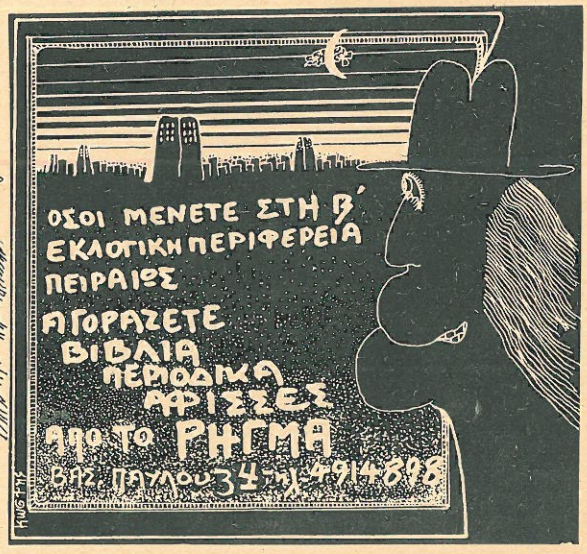

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΗΝ ΡΩΣΙΑ

Ἡ Ὀκτωβριανή ἐπανάσταση, στήν ὁποία πολλοί ἀπό τούς ἀναρχικούς πῆραν μέρος μέ τήν αὐταπάτη ὅτι αὐτή πράγματι θά ὁδηγοῦσε στό ἰδεῶδες τους, ἔδωσε μιά προσωρινή ὁρμή στή δραστηριότητά τους. Μιά προπαγανδιστική Ἀναρχοσυνδικαλιστική, Ἕνωση δημιουργεῖται στή Πετρούπολη καί ἀρχίζει νά ἐκδίδει μιά ἡμερήσια ἐφημερίδα τή GOLOS TRUDO ('Η Φωνή τῆς Ἐργασίας), ἡ ὁποία ἀργότερα μεταφέρθηκε στή Μόσχα. 'Η 'Ομοσπονδία τῶν ἀναρχικῶν ὁμάδων στή Μόσχα ἀρχίζει νά ἐπεκτείνη τήν προπαγάνδα της στά ἀγροτικά διαμερίσματα τῆς κεντρικῆς Ρωσσίας καί ὁ Ἀταμπεκιάν ὁ παληός συνεργάτης τοῦ Κροπότκιν ἐκδίδει μιά θεωρητική ἐπιθεώρηση τέλος, τά τέλη τοῦ 1918 οἱ ἀναρχικοί τοῦ νότου συγκροτοῦν ἀπό κοινοῦ στό Ναμπάτ (Τσκσίν), τή Συνομοσπονδία τῶν ἀναρχικῶν ὀργανώσεων τῆς Οὐκρανίας. Τό κίνημα τοῦ Ναμπάτ, τοῦ ὁποίου ἡ δραστηριότης συγκεντρώνονταν στό Χάρκοβο καί στό Κούρσκ, τράβηξε τούς περισσότερο δραστήριους ἀναρχικούς τῆς Ρωσσίας, κατά τήν περίοδο τῆς ἐπανάστασης καί τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, συμπεριλαμβανομένων τῶν Βολίν, Γιαρτσούκ, Φέτερ Ἀρσίνωφ, Ὄλγα Ταράτοβα, Σένια Φλέσιν, καί Ἀαρών καί Φάνια Μπαρών. Τά μέλη της προσπάθησαν νά ἑνώσουν τίς ὁμοκιλίες, κροποτκικούς, ἰντιβιντουαλιστές, καί συνδικαλιστές σέ ἕνα ρωμαλέο κίνημα, καί διατηροῦσαν μιά στενή σχέση μέ τόν Μάχνο ὅταν τό κίνημα στά νότια πέρασε στή στρατιωτική του φάση.

Οἱ ἀναρχικοί στή Ρωσσία διαιρέθηκαν πρῶτα ἀπό τή στάση τους ἀπέναντι τῆς κυβέρνησης τῶν μπολσεβίκων καί ἐπίσης ἀργότερα ἀπό τή στάση τους ἀπέναντι τῶν σοβιέτ. Μερικοί ἀπ' αὐτούς ἔγιναν κομμουνιστές. Ἄλλοι συνεργάστηκαν μέ τήν ἐλπίδα νά βελτιώσουν τίς συνθῆκες. Ἀλλά οἱ περισσότεροι, θεώρησαν σωστά τήν κυβέρνηση τῶν μπολσεβίκων σάν ἕνα δικτατορικό κόμμα, ξένο πρός τό ἰδεῶδες τους καί ἀντιτάχτηκαν σ'αὐτήν. Ἀπέναντι τῶν σοβιέτ ἡ στάση τους ἄλλαξε πιό ἀργά. Πρῶτα θεώρησαν αὐτά τά συμβούλια σάν γνήσια ἔκφραση τῆς θέλησης τῶν ἐργατῶν καί τῶν χωρικῶν, ἀλλά κατόπι εἶδαν ὅτι οἱ μπολσεβίκοι μετέτρεψαν αὐτά σέ ὄργανα τῆς δικῆς τους πολιτικῆς. 'Η γενική ἀναρχική στάση διατυπώνεται σέ μιά ἀπόφαση τοῦ συνεδρίου τοῦ Ναμπάτ, τόν Ἀπρίλη τοῦ 1919. Μέ αὐτήν ἀντιτάσσονται στή συμμετοχή στά σοβιέτ ποὺ γίναν καθαρά πολιτικά ὄργανα ὀργανωμένα σέ μιά αὐταρχική συγκεντρωτική κρατική βάση.

Μιά τέτοια στάση ἀναπόφευκτα προκάλεσε τήν ἐχθρότητα τῶν μπολσεβίκων καί εἶναι μία εἰρωνεία τῆς Ἱστορίας, ἀπό τίς πιό περίεργες, ὅτι ὁ Τρότσκυ, ἕνας κατοπινός μάρτυρας τῆς κομμουνιστικῆς μισαλλοδοξίας, ἦταν ὁ περισσότερο βίαιος δικαιολογώντας ὄχι ἁπλῶς τήν πολιτική τους καταστολή, ἀλλά ἐπίσης καί τή φυσική ἐκκαθάριση τῶν ἀναρχικῶν ἀντιπάλων του, τούς ὁποίους συχνά περιέγραφε σάν "ληστές"

Λίγο περισσότερο ἀπό ἕξη μῆνες ἀπό τήν 'Οκτωβριανή ἐπανάσταση ἡ καταδίωξη ἀρχίζει, μέ μιά ἐπιδρομή τῆς Τσεκά, στά ἀρχεῖα τῆς "Ἀναρχίας", στή Μόσχα. Στόν ἴδιο καιρό καταφέλλεται ἡ ἀναρχική δράση στήν Πετρούπολη. 'Η 'Ομοσπονδία τοῦ Ναμπάτ, ἀφέθηκε γιά μιά στιγμή μόνη καί ἀκόμη, στίς πόλεις ἡ καταστολή δέν ἦταν ἄμεσα πλήρης. Μία περισμένη δραστηριότητα ἐπιτρέπονταν ἀκόμη, ἰδιαιτέρως στούς ἀναρχοσυνδικαλιστές, μέχρι στίς ἀρχές τοῦ 1921, παρ'ὅλο ποὺ ἀγωνιστές μέ μιά ὑπερβολική δραστηριότητα, βρίσκονταν ἤδη κάτω ἀπό τόν κίνδυνο νά φυλακιστοῦν ἀπό τή Τσεκά.

Ἀργότερα στίς 8 Φεβρουαρίου 1921 ἦρθε ἡ κηδεία τοῦ Κροπότκιν, τήν ὁποία τό μεγάλο κοινό ἐξέφρασε τήν ὑποστήριξή του μιά τήν κριτική τῶν ἀναρχικῶν ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος. Μία ἑβδομάδα ἀπό πέντε μίλια ἀκολουθοῦσε τό φέρετρο στούς δρόμους τῆς Μόσχας. Τόν Μάρτη ἐξεγείρονται οἱ ναῦτες τῆς Κρονστάνδης, ἐναντίον ἐκείνου ποὺ αὐτοί θεώρησαν σάν προδοσία τῆς ἐπανάστασης ἀπό τούς κομμουνιστές. Οἱ ἄνδρες τῆς Κρονστάνδης ἦταν βέβαια ἐπηρρεασμένοι ἀπό τούς ἀναρχικούς καί οἱ μπολσεβίκοι, ἀπεφάσισαν ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα γιά ἕνα τελικό λογαριασμό. Τά λείψανα τοῦ ἀναρχικοῦ κινήματος γρήγορα ἐξαφανίζονται ἀπό τήν Πετρούπολη, τήν Μόσχα, τό Χάρκοβο, καί τήν 'Οδησσό. 'Εκατοντάδες ἀναρχικοί, συλλαμβάνονται. Η Φένια Μπαρών καί 8 ἀπό τούς συντρόφους της σκοτώνονται, στά κελλιά τῶν φυλακῶν τῆς Μόσχας τό Σεπτέμβρη τοῦ 1921. Ἄλλες ἐκτελέσεις ἀκολουθοῦν. Γρήγορα οἱ τολσοϊστές ἐπίσης σκοτώνονται στά Μποντρούμια. 'Αφοῦ αὐτοί δύσκολα θά μποροῦσαν νά κατηγορηθοῦν γιά ληστεία ντουφεκίζονταν γιατί ἀρνοῦνταν νά ὑπηρετήσουν στόν 'Ερυθρό στρατό. Τό ρολόι τῆς Ἱστορίας εἶχε γυρίσει περισσότερο ἀπό μιά φορά στό βραχύ διάστημα τῶν τεσσάρων χρόνων. Ποτέ, οἱ τσαρικές ἀρχές δέν ἦταν τόσο ἀμείλικτες στήν καταδίωξη τῶν ἀντιπάλων τους, ὅπως ἦταν οἱ μπολσεβίκοι αὐτές τίς μέρες, ὅταν οἱ μεγάλες ἐκκαθαρίσεις τοῦ Στάλιν ἦταν ἀκόμα μιά ἀπλῆ σκιά στόν ὁρίζοντα. Τό τέλος τοῦ 1922, οἱ ἀναρχικοί στή Ρωσσία ἦταν εἴτε νεκροί, φυλακισμένοι καί ἐξόριστοι, εἴτε σιωποῦσαν. Γιά ἐκείνους ποὺ ἦταν στήν ἐξορία, ἔμενε ἡ πίκρα, νά βλέπουν τήν ἐπανάσταση νά γυρίζει ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ'ὅλες τίς ἐλπίδες τους. 'Αλλά μποροῦσαν νά ἔχουν τήν μελαγχολική παρηγοριά, ὅτι ὁ πρόγονός του ὁ Μπακούνιν εἶχε προφητέψει πρίν ἀπό μισό αἰώνα γιά τό περιεχόμενο τοῦ μαρξιστικοῦ, σοσιαλισμοῦ. 'Ακόμα ἦταν κατά τήν διάρκειαν αὐτῶν τῶν τελευταίων ἀπογοητευτικῶν ἐτῶν, ποὺ ὁ ρωσσικός ἀναρχισμός ἔκανε τή δραματική του ἐμφάνιση στή σκηνή τῆς 'Ιστορίας μέ τό κίνημα ποὺ συγκεντρώθηκε γύρω ἀπό τή δυναμική καί ντοσογιευστική μορφή τοῦ Νέστορα Μάχνο. 'Ο Μάχνο, μέχρι τότε ἦταν ἕνας ἀγρότης ἀναρχικός, ποὺ ὀργάνωσε τήν περιοχή του μέ τίς ἀρχές τοῦ ἐλεύθερου κομμουνισμοῦ. Ἦταν ἡ συνθήκη τοῦ Μπρέστ Λιτόφσκ, ποὺ μετεμόρφωσε αὐτόν τόν πολιτικό ἡγέτη, ἑνός μεγάλου χωριοῦ στόν πιό τρομακτικό ἀντάρτη τῆς ἱστορίας.

Σάν ἕνα ἀπό τά ἀποτελέσματα τῆς συνήθης ὁ Γερμανικός καί αὐστριακός στρατός βάδισε μέσα στήν Οὐκρανία καί ἐγκατέστησε τό καθεστώς τῶν ἀνδρικέλλων τοῦ Χέτμαν Σκοροπάνσκο. 'Ο Μάχνο, ἔφυγε πρός ἀνατολάς στήν σχετικά ἀσφαλῆ Ταγκαράγκ καί ὕστερα πῆγε στή Μόσχα, γιά νά ζητήσει βοήθεια καί συμβουλές ἀπό τούς ἀναρχικούς ἀρχηγούς ἐκεῖ. 'Η καταδίωξη τοῦ κινήματος εἶχε, ἤδη ἀρχίσει ὅταν εἶχε φτάσει καί ἔτσι ἀπεφάσισε νά γυρίσει στήν περιοχή του καί νά βασισθεῖ στήν πιστή καί φυσική ἀναρχία τῶν χωρικῶν γειτόνων του.

Δέν ἔκανε λάθος στήν ἀπόφασή του. Τό καθεστώς τοῦ Χέτμαν καί τά στρατεύματα τῆς εἰσβολῆς, εἶχαν προκαλέσει πικρή δυσφορία ἐπιστρέφοντας τή γῆ στούς παλαιούς ἰδιοκτῆτες, καί ὁ Μάχνο γρήγορα στρατολογεῖ μιά ὁμάδα ἀπό χωρικούς παρτιζάνους. 'Αρχίζει νά κτυπάει στίς πλατειές περιοχές, ἀνάμεσα στόν Δνείσπερο καί τήν 'Αζοφική. Οἱ διηγήσεις γιά τά κατορθώματά του αὐτή τήν περίοδο, τόν παρουσιάζουν σάν ἕναν ἀναρχικό Ρομπέν τῶν Δασῶν. Αὐτός καί οἱ ἄνδρες του, συχνά μεταμφιέζονταν σέ ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ τοῦ Χέτμαν, προσκαλοῦνταν ἀπό τούς γαιοκτήμονες, ἀπελάμβαναν τή φιλοξενία τους καί ὕστερα σέ μιά δραματική στιγμή ἀποκαλύπτονταν, καί ἱκανοποιοῦσαν τή δικαιοσύνη μέ τήν ἀντεκδίκηση τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ. Σέ κάθε ἐπιδρομή, ἔπαιρναν ὅπλα, ἐφόδια καί ἄλογα καί ἡ στρατολογία ἔφερνε ἑκατοντάδες στό ἐπιτελεῖο τοῦ Μάχνο, ὁ ὁποῖος φαίνεται νά ἦταν ἄγνωστος μόνον στίς ἀρχές. Τόν Σεπτέμβρη τοῦ 1918 ἦταν ἀρκετά δυνατός γιά νά καταλάβει τό Γκουλάι-Πόλυ. Διώχτηκε, ἀλλά γρήγορα μετά νίκησε μιά ὁλόκληρη, γερμανική Μεραρχία ποὺ εἶχε σταλεῖ ἐναντίον του. Μέ τόν καιρό οἱ Κεντρικές Δυνάμεις ἄρχισαν νά ὑποχωροῦν ἀπό τό ρωσσικό ἔδαφος, καί μετά τήν ἀνακωχή τοῦ Νοεμβρίου 1918, ὁ Μάχνο, ἦταν ἤδη μιά παράδοση σέ ὁλόκληρη τή νότια Οὐκρανία. Οἱ χωρικοί βλέπαν σ'αὐτόν ἕναν ἄλλον Πυγκάτσεφ ἀπεσταλμένον νά πραγματοποιήσει, τό παληό τους ὄνειρο γιά γῆ καί ἐλευθερία καί ἡ ὁμάδα του εἶχε αὐξηθεῖ σ'ἕναν ἀντάρτικο στρατό τόσο μεγά-

λο, ὥστε τό Γενάρη τοῦ 1919 ὅταν ἀντιμετώπισε τόν κόκκινο στρατό στό Ἀλεξανδρόσκ οἱ μπολσεβίκικες ἀρχές μέ εὐχαρίστηση ἔφτασαν σέ μιά συμφωνία μαζί του γιά κοινή δράση, ἐναντίον τοῦ λευκοῦ στρατοῦ πού προχωροῦσε πρός τά βόρεια μέ ἐπί κεφαλῆς τόν στρατηγό Ντενίκιν.

Γιά ἑφτά μῆνες ἀπό τόν Νοέμβρη τοῦ 1918, ἕως τόν Ἰούνιο τοῦ 1919 ἡ περιοχή τοῦ Μάχνο, ἀνατολικά τοῦ Δνείπερου, ἔμεινε ἄθικτος καί ἀπό τόν λευκό καί ἀπό τόν κόκκινο στρατό. Κατά τή βραχεῖα περίοδο τῆς εἰρήνης, προσπάθησε νά δημιουργήσει μιά ἐλεύθερη κομμουνιστική κοινωνία, καί ἄν θέλει κανείς νά παραδεχτεῖ τήν μᾶλλον ἀφελῆ περιγραφή τῶν ἀγροτικῶν κοινοτήτων, πού ὁ Μάχνο δίνει στόν ἀπολογισμό τῆς ἀνταρσίας στό νότο, οἱ προσπάθειες του μᾶλλον ὁμοιάζουν μέ ἐκεῖνες τῶν ἀναρχικῶν χωρικῶν τῆς Ἀνδαλουσίας.

"Σέ κάθε μιά ἀπ'αὐτές τίς κομμοῦνες ὑπῆρχαν λίγοι ἀναρχικοί χωρικοί, ἀλλά ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τους δέν ἦταν ἀναρχικοί. Ὅμως, στήν κοινοτική τους ζωή συμπεριφέρονταν μέ τόση ἀναρχική ἀλληλεγγύη, πού στή συνήθη ζωή, μόνον οἱ ἀγροτικοί ἐργάτες εἶναι ἱκανοί, τῶν ὁποίων ἡ φυσική ἀπλότης δέν ἔχει ἀκόμα ἐπηρρεαστεῖ ἀπό τό πολιτικό δηλητήριο τῶν πόλεων. Γιατί οἱ πόλεις ἀποπνέουν μιά ὀσμή ἀπό ψευτιά καί προδοσία, ἀπό τήν ὁποία μολύνονται πολλοί. Ἀκόμα κι αὐτοί πού καλοῦν τόν ἑαυτό τους ἀναρχικό δέν ἐξαιροῦνται. Κάθε κομμούνα, περιελάμβανε 10 οἰκογένειες χωρικῶν καί ἐργατῶν, δηλ. ἕνα σύνολο 100, 200 ἤ 300 μέλη. Μέ ἀπόφαση τοῦ ἐπαρχιακοῦ συνεδρίου τῶν ἀγροτικῶν κομμούνων κάθε κομμούνα ἔπαιρνε ἕνα λογικό μέρος γῆς δηλ. τόσο ὅσο τά μέλη της μποροῦσαν νά καλλιεργήσουν. Ἡ γῆ πού ἔπαιρνε ἡ κομμούνα, ἀνῆκε πρῶτα στούς γαιοκτήμονες, πού βρίσκονταν κοντά στό χωριό τους. Αὐτοί ἐπίσης παίρνανε ζῶα καί ἀγροτικά ἐφόδια, ἀπ'αὐτά τά παλαιά κτήματα.

Ἡ ἀπόλυτη πλειοψηφία τῶν ἐργαζομένων .... βλέπαν τίς ἀγροτικές κομμοῦνες τό εὐτυχές σπέρμα μιᾶς νέας κοινωνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία θά συνεχίζονταν καθώς ἡ ἐπανάσταση θά προσήγγιζε τήν κλίμακα τῆς θριαμβευτικῆς και δημιουργικῆς της πορείας, θά ἀναπτύσσεται καί νά αὐξάνει καί νά ἀνεγείρει τόν ὀργανισμό μιᾶς ἀνάλογης κοινωνίας στή χώρα σάν σύνολο, ἤ τουλάχιστο στά χωριά καί τά χωριουδάκια τῆς περιοχῆς μας.

Ἡ τελευταία φράση ἀποκαλύπτει ὅλο τό μυστικό τοῦ Μάχνο καί τοῦ κινήματός του, τή δύναμή του καί τήν ἀδυναμία του. Ἀπό τήν ἄποψη τῶν αἰσθημάτων, ἦταν ἕνας χωρικός καί ἕνας ἐπαρχιώτης. Μισοῦσε τίς πόλεις καί τόν ἀστικό πολιτισμό, καί νοσταλγοῦσε μιά "φυσική ἀπλότητα", τήν ἐπιστροφή σέ μιά ἐποχή ὅταν, ὅπως στό παρελθόν τῶν ἀγροτικῶν παραδόσεων "Οἱ ἐλεύθεροι ἐργαζόμεγοι, πήγαιναν στή δουλειά μέ ἤχους ἐλευθέρων, καί χαρούμενων τραγουδιῶν". Αὐτό ἐξηγεῖ γιατί, σέ μιά κατοπινή φάση, ὅταν οἱ μαχνοβιστές κατέλαβαν ἕναν ἀριθμό ἀπό ἀρκετά μεγάλες πόλεις στή κοιλάδα τοῦ Δνειπέρου, αὐτοί ποτέ δέν ἀντιμετώπισαν, πραγματικά τό πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης τῆς βιομηχανίας καί ποτέ δέν κέρδισαν τήν ἐμπιστοσύνη περισσοτέρων ἀπό λίγους ἐργάτες τῆς πόλης.

. . . . . .

Ἀπό τόν Γενάρη ἕως τόν Ἰούνιο τοῦ 1919, ὁ Ἐπαναστατικός Ἀντάρτικος Στρατός, δροῦσε σάν μισοαυτόνομη μονάδα τοῦ κόκκινου στρατοῦ, στήν ἀνεπαρκή του ἀντίσταση ἐναντίον τοῦ Ντενίκιν. Ὕστερα τά μέσα Ἰουνίου, ὅταν οἱ ἀναρχικοί, συγκάλεσαν ἕνα συνέδριο στό Γκουλάϊ-Πόλυ, καί κάλεσαν τούς στρατιῶτες τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ νά στείλουν τούς ἀντιπροσώπους τους, ὁ Τρότσκυ ἀπαγορεύει τό συνέδριο καί διατάσσει τόν Μάχνο νά παραδόσει τήν διοίκησή του. Ὁ Μάχνο μπλοφάρει. Ἀφίνει τίς μονάδες του μέ τήν ἐντολή νά τόν συναντήσουν ὁποτεδήποτε αὐτούς θά τούς καλέσει, καί φεύγει μέ μιά ὁμάδα ἱππεῖς, σέ νέα ἐδάφη στά δυτικά τοῦ Δνειπέρου. Ἐκεῖ διεξάγει ἀνταρτοπόλεμο ἐναντίον τῶν λευκῶν κι ἐν τῷ μεταξύ ἀρχίζει νά ἀπελευθερώνει τά χωριά ἀπό τούς μπολσεβίκους κομισσάριους, καί νά ἐγκαθιστᾶ ἐλεύθερες κομμοῦνες. Τόν Αὔγουστο, τοῦ 1919 ἐκάλεσε πίσω τούς ἄνδρες του, πού εἶχε ἀφήσει στόν Κόκκινο Στρατό, καί ἀρχίζει μιά γενική ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ Ντενίκιν, τόν ὁποῖον ὁ Κόκκινος στρατός, ἦταν φανερά ἀνίκανος νά νικήσει. Στήν ἀρχή ἡ ἐκστρατεία φαίνονταν νά πηγαίνει καλά καί ὁ Μάχνο ὁδηγεῖ τό στρατό του βορειοδυτικά στό Οὐμάν, πολύ μακριά ἀπό τήν περιοχή του. Κατόπι ἀντεπιτίθεται, καταφέρει μιά ἀποφασιστική ἥττα στούς λευκούς, καί προχωρεῖ ἀπό τά νῶτα τους πρός τήν Ἀζοφική καί ὕστερα βόρεια πρός τό Ἐκατερινοσλάβ σέ μιά ἀμείλικτο ἐκκαθάριση πού καλύπτει ἑκατοντάδες χιλιάδες μίλια σέ μόλις τρεῖς βδομάδες. Οἱ γραμμές ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ Ντενίκιν κόβονται καί ἐξαναγκάζεται νά ὑποχωρήσει. Μιά περιοχή ἀπό πολλές χιλιάδες τετραγωνικά μίλια βρίσκεται τώρα κάτω ἀπό τόν ἔλεγχο τῶν ἀναρχικῶν, καί στήν περιοχή πού ὁ Ἐπαναστατικός, Ἀντάρτικος Στρατός προχωρεῖ ἤ ὑποχωρεῖ, δέν ὑπάρχει πολιτική ἐξουσία. Οἱ χωρικοί τακτοποιοῦν τίς ὑποθέσεις τους ἐλευθερία, ὑποχρεωμένοι μόνον νά συνεισφέρουν στίς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ σέ τρόφιμα καί ἄνδρες.

Τό Δεκέμβρη τοῦ 1919 ὁ Κόκκινος Στρατός φτάνει πάλι στό Νότο καί στό τέλος τοῦ χρόνου, διατάσσει τόν Μάχνο νά πάρει τό στρατό του στό Πολωνικό μέτωπο.
Ἐπρόκειτο καθαρά γιά μιά ἐντολή πού εἶχε σκοπό νά ἀνοίξει τίς πόρτες τῆς Οὐκρανίας γιά τήν ἐγκατάσταση τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐλέγχου. Ὁ Μάχνο ἀρνεῖται καί τίθεται ἐκτός νόμου. Ἀμέσως, ἕνα πικρός ἀνταρτοπόλεμος ἄρχισε στόν ὁποῖο ὁ Μάχνο πολεμοῦσε ἐννέα μῆνες ἐναντίον ἀριθμητικά ὑπερτέρων δυνάμεων καί ἤ ἔχανε ἤ κέρδιζε ἔδαφος σέ παραπλανητικές ἐπιτυχίες, φρόντιζε νά κρατάει ἄθικτο τόν ὀργανισμό τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Ἀντάρτικου Στρατοῦ.

Αὐτή ἡ φάση τοῦ ἀγώνα, τερματίστηκε, ὅταν μιά νέα λευκή στρατιά ὑπό τόν Βράγγελ, ἀρχίζει ἐπιτυχῶς νά προχωρεῖ πρός τά βόρρεια. Ὁ Ἐρυθρός Στρατός κατάλαβε ὅτι δέν μποροῦσε νά κάνει δίχως τόν Μάχνο καί μιά ἀνακωχή συνάπτεται καί μιά συνθήκη ὑπογράφεται. Ἀνάμεσα σέ ἄλλες ὑποσχέσεις, οἱ μπολσεβίκοι ἀνέλαβαν τήν ὑποχρέωση νά ἀφήσουν ἐλεύθερους ὅλους τούς φυλακισμένους ἀναρχικούς καί νά ἐπιτρέψουν σ'αὐτούς, ἐντελῶς ἐλεύθερα νά προπαγανδίζουν τίς ἰδέες τους. Οἱ ὑποσχέσεις αὐτές, ποτέ δέν πραγματοποιήθηκαν. Ἀντίθετα, λίγες μόνον βδομάδες ἀργότερα ὅταν οἱ δυνάμεις τοῦ Μάχνο ἔπαιρναν ἀποφασιστικό μέρος στήν καταλῆψη τοῦ Ἰσθμοῦ, τοῦ Περσκόπ καί στήν καταστροφή τῆς στρατιᾶς τοῦ Βράγγελ στήν Κριμαία, οἱ ἀρχηγοί τοῦ Κόκκινου στρατοῦ καί ἡ Τσεκά διαπράττουν ἕνα ἀπό τά πιό ἄτιμα ἐγκλήματα, στήν ἱστορία τοῦ κομμουνισμοῦ. Στίς 2 Νοεμβρίου 1920 σέ μιά σειρά προσχεδιασμένες κινήσεις, ἡ Τσεκά συλλαμβάνει ὅλους τούς γνωστούς ἀναρχικούς στά τρόματα τῆς Οὐκρανίας, πού βρίσκονταν ὑπό τόν ἔλεγχό της, προσκαλεῖ τούς διοικητές τοῦ στρατοῦ τοῦ Μάχνο στή Κριμαία σέ μιά συνδιάσκεψη στήν ὁποία αὐτοί συλλαμβάνονται καί μέσως ντουφεκίζονται. Κατόπι ὁ στρατός τοῦ Μάχνο ἀφοπλίζεται ἐκτός ἀπό μιά ὁμάδα ἱππικοῦ πού κατορθώνει πολεμώντας νά φτάσει στό Γκουλάϊ-Πόλυ.

Κατόπι ὁ Μάχνο προσβάλλεται ἀπό μεγάλες δυνάμεις τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ. Στίς πρῶτες βδομάδες, αὐτός περισυλλέγει ὅσες δυνάμεις ἀπέμειναν, ἀπό τόν στρατό του καί καταφέρει βαρειές ἥττες στίς ἐχθρικές μονάδες, πολλοί ἀπό τούς ἄνδρες τῶν ὁποίων, ἦταν οἱ ἴδιοι οὐκρανοί χωρικοί πού μέ ἀποστροφή πολεμοῦσαν ἐναντίον του. Ἀλλά δέ μποροῦσε νά πολεμάει ἐπ'ἀόριστον ἐναντίον ὁλοκλήρου τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ, παρ'ὅλο πού διεξήγαγε πόλεμο σέ διάστημα ἐννέα μηνῶν μέχρι πού τά ἐφόδια του ἐξαντλήθηκαν καί σχεδόν ὅλοι οἱ σύντροφοί του σκοτώθηκαν. Αὐτός ποτέ δέν παραδόθηκε. Στίς 28 Αὐγούστου τοῦ 1921, δραπέτευσε στή Ρουμανία, κι ἄρχισε μιά ἄθλια ἀποδημία διά μέσου τῶν φυλακῶν τῆς Ρουμανίας, τῆς Πολωνίας, τοῦ Ντάντσιγκ, μέχρι πού ἔφτασε ἐξόριστος στό Παρίσι, ὅπου ἐκεῖ ἔζησε φυματικός καί ἀλκοολικός σάν ἕνας πικραμένος ἔρημος χωρικός πού μισοῦσε τίς πόλεις μέχρι καί τό 1935 πού πέθανε. Μόνον οἱ ἱσπανοί ἀναρχικοί, τοῦ θύμισαν γιά ἕνα διάστημα τά ἐπικά του χρόνια καί τόν ἀφύπνισαν γιά μιά στιγμή ἀπό τόν λήθαργο καί τό μαρασμό.

Άδικα έκλεψαν χρηματοκιβώτιο

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 7. Τοῦ ἀντεπιστολέως μας

ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ πού ἐπέδρασαν τή νύχτα τῆς Κυριακῆς στό ἀριστοκρατικό προάστιο τοῦ Πανοράματος Θεσσαλονίκης, ἀφαίρεσαν ἀπό τή βίλλα τοῦ βιομήχανου Ἰωάννη Ζούρα, ἕνα χρηματοκιβώτιο βάρους 220 κιλῶν πού βρέθηκε ἄθικτο χθές τό πρωΐ σέ ἀπόσταση βιαιοσύνων μέτρων μέσα σέ μιά ραματιά. Οἱ ἀστυνομικοί ἀνακάλυψαν τό χρηματοκιβώτιο πού περιεῖχε κοσμήματα ἀξίας 2.500.000 δρχ. καί 500 χρυσές λίρες, ἀνάμεσα σέ δένδρα σκεπασμένο μέ πουρνάρια. Δίπλα ἀπό τό χρηματοκιβώτιο βρέθηκε μιά «βαρειά» καί ἕνας λοστός, μέ τά ὁποῖα οἱ ἄγνωστοι δράστες προσπάθησαν, χωρίς ἀποτέλεσμα, νά τό παραβιάσουν.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Ζούρα ἀπουσίαζε σέ διακοπές στήν

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΤΟ ΑΝΟΙΞΟΥΝ

Αὐστηρία καί ἡ ἀστραγγαλία τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔγινε ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἰδιοκτήτη Ἑλένη Σουρντοπούλου, πού πῆγε στή βίλλα τό βράδυ τῆς Κυριακῆς.

ΟΙ ΔΡΑΣΤΕΣ, πού προφανῶς ἦταν περισσότεροι ἀπό ἕνα, δέν πείραξαν τίποτα ἄλλο ἀπό τή βίλλα, πέρ' ἄλλο πού σέ διάφορα σιρτάρια ὑπῆρχαν ἕνα δαχτυλίδι μέ πολύτιμα πετράδια, δύο χρυσά ρολόγια, ἀνεκτίμητα κέρματα καί 5.000 δρχ. σέ μετρητά.

ΣΥΜΦΩΝΑ μέ πληροφορίες, οἱ δράστες τῆς «ἀπαγωγῆς» τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔχουν ἀντοφισθῆ.

Οἱ φτωχοδιάβολοι ἀπέτυχαν γιατί ἀγνοοῦσαν τίς βασικές ἀλλαγές πού ἔχουν γίνει σ'αὐτόν τό τομέα.

Πρῶτον ὅτι τά πολλά λεφτά φυλάγονται σέ ἀσφαλῆ χρηματοκιβώτια. Δεύτερον ὅτι ἀπαιτεῖται ἕνα ὁρισμένο κεφάλαιο. Μιά βαρειά κι'ἕνας λοστός εἶναι παλαιολιθικά ἐργαλεῖα.

Τρίτο ἡ ἐπιστήμη καί οἱ ἀνακαλύψεις εἶναι στήν ὑπηρεσία τοῦ χρήματος, νομίμου ἤ παρανόμου. Τέταρτο ὅτι ἡ ὀργάνωση εἶναι ἡ βασικώτερη προϋπόθεση. Ἡ ὀργάνωση καί τό κεφάλαιο σημαίνει ἐπιχείρηση.

Ἔτσι ὁ"παράνομος"κόσμος τοῦ καπιταλισμοῦ ἀκολούθησε τή γενική του πορεία. Δηλαδή ἤ ὀργανώθηκε σέ μεγάλους ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις μέ λογιστικό προγραμματισμό καί μεθόδευση ἤ ἐπέζησε γιά νά δικαιολογεῖ μέ τίς "μικροπαρανομίες" τό ρόλο τῆς ἀσφάλειας.

Ἡ διαφορά αὐτῶν τῶν ἀπατυχημένων ἀπαλλοτριωτῶν μέ τόν Ἰωάννη Ζούρα, εἶναι πώς αὐτοί κρύβονται ἐνῶ ὁ Ζούρας ἀναγνωρίζεται σάν εὐπρόσηπτος πολίτης.

Γιατί ὁ Ζούρας ἀνακάλυψε τή νόμιμη ὁδό τῆς ἀπαλλοτρίωσης. Ὅταν ὁ Πίτσος καταφέρνει νά στείλει τήν ἀστυνομία ἐναντίον αὐτῶν πού ζητᾶνε κάτι ἀπό τήν ὑπεραξία τους ἀπό τά λεφτά πού τούς κλέβει καθημερινά, τότε αὐτοί οἱ φτωχοδιάβολοι, φαίνονται ἀξιολύπητοι βλάκες. Τό παιγνίδι μέσα στή νομιμότητα εἶναι ὑπέρ τῆς ἰδιοκτησίας. Μέσα στή παρανομία εἶναι πάλι ὑπέρ τῆς ἰδιοκτησίας ἀφοῦ οἱ σοβαροί ὀργανισμοί-μαφία, διεθνές λαθρεμπόριο-ἀπολήγουν στήν ἰδιοκτησία.

Ὁ μικρογκάγκστερ, ἡ μικροκλοπή, διατηρεῖ τή φαινομενική της ἀνταρσία γιατί δέν μπορεῖ νά ἀπολήξει σέ ἰδιοκτησία.

Ὅταν κλαπεῖ σημαντικό"κεφάλαιο" αὐτό ἁπλῶς ἀλλάζει κάτοχο. Ἡ συντριβή τοῦ μικρογκάγκστερ, ἀπό τίς μεγάλες ὀργανώσεις, εἶναι ἡ συντριβή τοῦ μικροεπιχειρηματία ἀπό τό μονοπώλιο.

Τώρα ἄν σ'αὐτή τήν ἱστορία συναισθηματικά βρισκόμαστε μέ τό μέρος τοῦ μικροαπατεώνα εἶναι γιατί: πρῶτον εἶναι ὁ φτωχός καί ὁ ἀδύνατος. Δεύτερον γιατί εἶναι καταδικασμένος νά πεθαίνει, ὅπως οἱ καπιταλιστικές φιλελεύθερες αὐταρέσκειες. Τρίτον γιατί ἡ δύναμη, ὁ πλοῦτος καί τό κράτος εἶναι ἡ συστηματοποίηση κι'ὁ ἐξοπλισμός τῆς ἀπάτης καί τέταρτον γιατί ἐνῶ ὁ μικροαπατεώνας, διατηρεῖ τά ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, στηρίζεται στίς ἀνθρώπινες ἱκανότητες, ἡ μεγάλη ἀπάτη στηρίζεται στήν ὀργάνωση πού ὑπερισχύνεται ὀπό τόν ἄνθρωπο.

Τό μόνο θεμέλιο τοῦ Σοσιαλισμοῦ εἶναι ἕνα συνειδητό καί ἀνεξάρτητο προλεταριάτο καί ὄχι μιά τάξη στήν ὁποίαν θά ἐντυπώσουμε ἕνα πνεῦμα ὑποταγῆς ἀπέναντι μιᾶς "φωτισμένης πρωτοπορείας"

Λ.Τρότσκυ(Πρίν φυσικά νά γίνει ἀρχικομισσάριος)

ΑΦΕΛΕΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΟΥ;

'Ο Λόντον ὑπῆρξε ἕνας γραφειοκράτης. 'Ο Γαβρᾶς ἕνας "ἀνθρωπιστής" σταλινικός. Καί οἱδυό θέλουν νά δείξουν πῶς δέν κατάλαβαν, ὅτι εἶναι σταλινικοί. Τώρα σ'αὐτόν τόν ἀπίθανο κόσμο τοῦ κρατικοῦ καπιταλισμοῦ, ὅλα εἶναι τόσο σχιζοφρενικά παράλογα, πού μόνο ἄν εἶσαι ἀπ'ἔξω εἶσαι σίγουρος πῶς γλυτώνεις.

'Ο πανικός τοῦ Λόντον, ὅταν ἀρχίζει ἡ παρακολούθηση μᾶς δημιουργεῖ τή βάσιμη ὑποψία ὅτι εἶχερε καλά τή φρίκη, αὐτοῦ πού συμβαίνει Ἄν τά ἀποδίδει ὅλα στούς "συμβούλους" εἶναι γιά νά ἀπαλλαγεῖ, ἀπό τήν εὐθύνη αὐτοῦ πού συνέβη στήν 'Ισπανία καί τό ξερε πολύ καλά.

Οὔτε τώρα εἶναι ὁ Μπρέζνιεφ πού εἰσέβαλλε στήν Τσεχοσλοβακία, ἀλλά τά ἑκατομύρια τῶν κομμουνιστῶν τῆς ὑφηλίου. Πέρα ἀπ'αὐτά ἡ ὁμολογία, μᾶς μετέφερε πίσω ἀπό τό παραπέτασμα καί ἀ'αὐτά πού δέν βλέπουν, οἱ τουριστικοί ἀνταποκριτές ἐφημερίδων.

Τά βασανιστήρια-ἡ ΕΣΑ ἀπό ἐκεῖ νά ἐμπνεύστηκε τήν ὀρθοστασία;- ὁ τρόμος, ὁ ἐξευτελισμός ὁ ἐμπαιγμός, ὁ ἀμοραλισμός, αὐτό τό κολαστήριο τῶν δαιμόνων, εἶναι ὁ παράδεισος τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Κι'ὅλα αὐτά γιατί; 'Ο ὑπουργός μαθαίνει διαλεκτική. 'Ο διευθυντής τῆς ἀσφάλειας δέν ξέρει ποιόν "παρακολουθεῖ".

'Η ρητορική εἶναι ἡ ἴδια ἡ "ἐπαναστατική". Μιά καινούργια ὅμως λογική, πού τόν ὁρισμό της δέν θά τόν συναντήσουμε, σ'ὅλους τούς παραλογισμούς τῆς ἱστορίας ἐγκαθιδρύεται.

'Ο ἀνακριτής θεμελιώνει ἕνα "ἀντικειμενικό" κατηγορητήριο. Ποῦ στό διάβολο κρυβόταν αὐτός.'Από ποῦ ξεφύτρωσε ὁ Βυσίνσκυ; 'Επιτέλους γιατί αὐτή ἡ ἐξουσία δολοφονεῖ τούς πιστούς της.Εἶναι ὁ τρόμος πού τήν κάνει νά μήν ἐμπιστεύται οὔτε τόν ἑαυτό της; Μά δολοφονοῦνται οἱ πιό ἀφοσιωμένοι στό κόμμα.

Οἱ ἐθελοντές στήν 'Ισπανία, οἱ 'Εβραῖοι, οἱ παλιοί μπολσεβίκοι.'Ο Ὄργουελ ὅταν ἔγραφε τό 1984 δέν εἶχε διαβάσει τήν ὁμολογία.

'Ο Λόντον μπορεῖ νά διαβάσει τόν Ὄργουέλ θῶς κι'ὁ Γαβρᾶς.'Ο Λόντον κι'ὁ Ὄργουέλ πο μησαν στήν 'Ισπανία.'Ο Ὄργουλ φαντάστηκε τό πού θά συμβεῖ στό Λόντον ἀπό τήν ἱστορί τῶν " Λόντον" στήν 'Ισπανία.Ὅταν καλλιεργ ται τό ἀπαράμιλλο ἄνθος τοῦ ἀμοραλισμοῦ, τ κτηνωδίας, καί τῆς δολοφονίας γιά τούς ἄλλους, αὐτό ἐπιστρέφει καί στίς δικές σου γ μμές. Μήπως οἱ ἕλληνες πού δῆθεν ἐκπλήσοντ ἀπό τό φίλμ, ἤ οἱ ἄλλοι πού τό ἀποσιωποῦν ξέρουν, πῶς ὁ Καραγιώργης πέθανε στή φυλακ ἀφοῦ κατηγορήθηκε γιά πράκτορας τῶν Γάλλων τοῦ Τίτο καί πάει λέγοντας. Νά ποῦμε γιά τ καταγγελία τοῦ Πλουμπίδη γιά χαφιέ τήν ὥρα πού ἐκτελοῦνταν;

'Η θηριωδία τῆς γραφειοκρατίας καί οἱ γενο τονίες ὁλόκληρων πληθυσμῶν ἀπό καιρό εἶναι γνωστά στήν ἀνθρωπότητα. Αὐτό πού ἀποτελοῦ πρόβλημα εἶναι, πῶς ἀποσπᾶ τίς ὁμολογίες α τῶν τῶν δοκιμασμένων στελεχῶν της;

'Ο Λόντον ἐπιβεβαίωσε τόν Καῖσλερ.'Ο Λίν Π δέν ἐπέζησε γιά νά ἔχουμε τή μαρτυρία, γιά ἄλλο παράδεισο τῆς Κίνας.

Τό σ ημαντικώτερο μέ τή προβολή τῆς ταινία εἶναι πῶς προκάλεσε τή γενικώτερη δυσφορία τῆς ἐξουσίας.Ὅταν αὐτή νομιμοποιεῖ τό ΚΚΕ οἱ ἐφημερίδες τῆς δεξιᾶς μέ ἀνταποκριτές στίς ἀνατολικές χῶρες, προσπαθοῦν νά πείσο ὅτι καί ἐκεῖ ὑπάρχει ζωή.Ὅταν ἡ ἀστική τά χρειάζεται ἑνωμένο τό ἔθνος, τό νά ἐμφανίζ ται ἡ κομμουνιστική θηριωδία, εἶναι γιά νά δώσει ἐπιχειρήματα, στήν ἄλλη θηριωδία τῆς ἄκρας δεξιᾶς, πού αὐτό τό καιρό δέν μπορεῖ νά συμβαδίσει μέ ὅλο τό ἔθνος. Ὅταν ἡ ἐξο σία ἐκσυγχρονίζεται καί ἑνοποιεῖται πρέπει νά θυσιάσει τούς παλιούς μύθους της.

'Ο Γαβρᾶς γύρισε τό φίλμ γιά νά προσφέρι ὑ ρεσία στήν'ἀριστερά. Τώρα ὅμως κανείς δέν λει νά τά θυμᾶται αὐτά. Κι'αὐτό εἶναι ἡ με λύτερη νίκη τῆς γραφειόκρατίας.

Στόν βαθμό πού χάνουν οἱ μάζες τήν ἐμπιστοσύνη τους στούς πρώην ἀρχηγούς, πρέπει αὐτές νά ἀποκτοῦν ἐμπιστοσύνη στόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους.

Εὐγένειος Ντάπς

ΠΤΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Οἱ δευτεροετεῖς φοιτητές τῆς ἰατρικῆς σχολῆς Θεσσαλονίκης γιά μιά ἀκόμη φορά ἀπέχουν ἀπό τά μαθηματά τους σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιά τήν ἔλλειψη πτωμάτων ἀπό τό ἐργαστήριο τῆς περιγραφικῆς ἀνατομικῆς.

Σέ ἐπιστολή διαμαρτυρίας οἱ δευτεροετεῖς φοιτητές τῆς ἰατρικῆς τονίζουν, ὅτι παρά τίς ἐνέργειες πού ἔκαναν πρός κάθε κατεύθυνση ὁ ἀγώνας τους δέν δικαιώθηκε καί παρατηρεῖται τό φαινόμενο περισσότεροι ἀπό 150 φοιτητές νά ἀσκοῦνται σέ ἕνα πτῶμα.

ΝΕΑ 16-1-1976

Νά στερεῖται ὁ καπιταλισμός τά πτώματα; Νά παρατηρεῖται ἔλλειψη στήν ἀγορά καί νά ἀνέβηκαν οἱ τιμές; Ἤ πίσω ἀπ'ὅλη αὐτή τήν ἱστορία βρίσκονται οἱ σκοτεινές καί ξενόδουλες δυνάμεις; Πῶς μπορεῖ νά κλιμακωθεῖ ὁ αγώνας γιά τήν ἀνεύρεση περισσότερων πτωμάτων; Εἶναι τόσο δίκαιο καί συγκινητικό τό αἴτημα πού μπαίνει κανείς στό πειρασμό νά πεθάνει. Τώρα ἄν εἶναι ρεφορμιστικό ἤ ἐπαναστατικό τό αἴτημα θά κριθεῖ ἀπό τόν ἄν ἡ παραγωγή μπορεῖ νά ἱκανοποιήσει τή ζήτηση.

Μπορεῖ ἀπό ἐκεῖ νά ὁδηγηθοῦμε στό συμπέρασμα πώς ὁ καπιταλισμός εἶναι ἀνίκανος ἀπό τή φύση του νά ἱκανοποιήσει τά "λαϊκά" αἰτήματα κι ἔτσι ἡ ἐπανάσταση θά προωθηθεῖ.

Βέβαια αὐτοί πού ζητᾶν πτώματα μέ τέτοια συνέπεια προορίζονται γι'αὐτή τήν εἰδική συνομοταξία πού σέβεται τόν ἄνθρωπο μόνο σάν πτῶμα. Μήπως ὅλοι δέν ξέρουν πώς οἱ κυνικώτεροι ἔμποροι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι οἱ πτυχιοῦχοι ἐκμεταλλευτές τῆς ὑγείας.

Νά πουλάει κανείς τό πτῶμα του προϋποθέτει τήν ἔσχατη ἔνδεια. Νά τό διαθέτει στήν ἐπιστήμη συναφής βλακεία ἀφοῦ αὐτή διαχωρίζεται στά νοσοκομεῖα σέ πρώτη, δεύτερη καί ο.κ.ε θέση. Νά δίνουν ἔμφαση σ'αὐτή τή πτωματολογία, αὐτοί οἱ "ἥρωες" πού πέρυσι κατέλαβαν τή σχολή τους, γιά ν'ἀποδείξουν τήν ὀρθολογικοποίηση τῆς βλακείας τους σημαίνει πώς πρῶτα ἀπ'ὅλα, τό πνεῦμα τους εἶναι ἕνα πτῶμα. Μποροῦν θαυμάσια νά κάνουν τό μάθημα τῆς ἀνατομικῆς στό κρανίο τους. Τότε ἄν κατάφερναν νά περιγράφουν αὐτό πού τούς συμβαίνει στή ζωή στό πανεπιστήμιο καί σ'αὐτό πού τούς προορίζουν νά εἶναι, ὑπῆρχε ἐλπίδα νά ἀναστήσουν τό δικό τους πτῶμα.

Τώρα ἡ πανεπιστημιακή γραφειοκρατία ἴσως προμηθεύσει τά ἀπαραίτητα πτώματα, ἴσως ἀδρανήσει. Στή πρώτη περίπτωση ἡ"ἐπιστήμη" θά κάνει πιό ἄνετη τή ζωή της. Στή δεύτερη οἱ πολιτικές παρατάξεις θά μαζικοποιήσουν τό κίνημα στήν ἰατρική γύρω ἀπό τό ζητούμενο πτῶμα. Νά ζεῖ κανείς ἤ νά μή ζεῖ. Ἄν ἔπεφτε λοιμός ἀθανασίας ἤ ἄν αὐτά τά πνευματικά πτώματα μεταβάλλονταν σέ ζωντανούς ὀργανισμούς τότε πραγματικά τά πτώματά μας θ'ἀποκτοῦσαν τή σημασία πού τούς ταιριάζει.

Γιατί γιάνά τό ποῦμε χύμα, αὐτοί πού ζητοῦν τό πτῶμα, θέλουν νά μάθουν μιά δουλειά μέ τή ὁποῖα θά τά οἰκονομᾶν κατέχοντας κι'ἕνα κῦρος. Τελευταία δέν ἔγινε στή θεσσαλονίκη ἡ δίκη γιά τή ζωντανή νεκρή;

Δέν εἴδαμε ἐκεῖ τό ἦθος αὐτῆς τῆς ἔξοχης ἐλίτ; Δέν εἴδαμε ἐκεῖ ἐρπετά νά ἀθωόνονται τόσο προκλητικά ἔτσι πού ἀναγκάστηκε ὁ εἰσαγγελέας νά ζητήσει νέα δίκη;

Ἄν ἦταν δυνατόν θά βοηθούσαμε αὐτά τά καλά παιδιά νά κάνουν τή δουλειά τους, ἀφοῦ αὐτό πού κάνουν οἱ πάντες εἶναι νά κάνουν τή δουλειά τους. Ἀλλά κανείς δέν μπορεῖ νά τούς βοηθήσει, γιατί πρέπει νά γίνει αὐτός τό πτῶμα Ὅταν ἡ ἐπιστήμη γίνει γιά τόν ἄνθρωπο τότε μπορεῖ νά διαθέτουν οἱ ἄνθρωποι τό θάνατό τους γιά τή καλυτέρευση τῆς ζωῆς.

Στήν"ΑΥΓΗ"τῆς 2-5-75 δημοσιεύεται ἕνα ἄρθρο ἔναντίον τῆς προσλήψεως ξένων ἐργατῶν στήν πολεμική βιομηχανία λογω ἐθνικῆς ἀσφαλείας.Καί ὁ ἀρθρογράφος Κ.Τσιριγώτης διερωτᾶται στό τέλος "μήπως εἶναι καιρός πλέον νά ἀποκτήσουμε ἐθνική πολεμική βιομηχανία ; "

Ἡ"ΑΥΓΗ" εἶναι δημοσιογραφικό ὄργανο τοῦ ΚΚΕ ἐσ.κόμματος πού στηρίζεται ὅπως εἶναι γνωστό στόν μαρξισμό-λενινισμό.

O

Η ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΕΛΤΣ

ἤ

γιατί μᾶς τόν σκοτώνουν.

Πρίν λῖγο καιρό κάποιος κύριος Γουέλτς, γνωστός σέ πολύ λίγους ἀνθρώπους στήν 'Αθήνα, δολοφονήθηκε κι'ἔτσι ἔγινε γνωστό στό πανελλήνιο ὅτι ὁ κύριος αὐτός ἀσχολοῦνταν καί ἐνδιαφέρονταν γιά τίς τύχες μας. Ἔγινε ἐπίσης γνωστό πώς κι'ἄλλοι ἄνθρωποι στήν 'Αθήνα μέ ἀμερικανικά, ἑλληνοαμερικανικά, ἑλληνικά, γαλλικά, ρώσικα, κινέζικα, γιουγκοσλαυικά, ὀνόματα, ἀσχολοῦνται μέ τό μέλλον μας.

'Η ἐφημερίδα Λιμπερασιόν, ἔγραφε στό Παρίσι πώς τό ἴδιο συμβαίνει κι'ἐκεῖ σχετικά μέ τό γαλλικό λαό. Τότε λοιπόν τό πρᾶγμα μεταδόθηκε στήν 'Ισπανία, τήν 'Αγγλία, στίς ἴδιες τίς Η.Π.Α.

Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ὅταν ὁ κοσμάκης, ξυπνάει ἄγρια χαράματα γιά τή δουλειά του, ἀφοῦ ἔχει ψηφίσει κι'αὐτούς πού θά τόν " κυβερνοῦν", ἐργάζονται στήν σπάνια καί λεπτή ἀποστολή, νά κοντρολάρουν τά πάντα.

Μαζί μέ τό ἀμερικανικό κεφάλαιο, τήν ἀμερικάνικη προστασία καί βοήθεια φτάνουν οἱ ὑπερπρέσβεις. Τό κεφάλαιο ἔχει ἕναν πού τό τσεπώνει κι' ἕναν ἄλλο πού τό φυλάει.

'Ο Γουέλτς ἀνῆκε στούς "ἀγφνιστές" ἐκείνους πο μετά θάνατον τιμοῦνται, ἐνόσω ζοῦν νομίζουν πώ ὁ κόσμος δημιουργήθηκε γιά νά ὑπάρξει ἡ ἀποστο λή τους. Σ'αὐτό τό σκληροτράχηλο ἐπάγγελμα ὅλα εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν. Στήν 'Ελλάδα μετά τή ὑπόθεση Πόλκ, ὑπῆρξε ἡ ὑπόθεση τῆς "Ανν Ντόροθ Τσάπμαν. Τώρα ὁ Γουέλτς μέ τό θάνατό του μᾶς δ αβεβαίωσε πώς σ'αὐτό τό ἐπάγγελμα οἱ ἰσορροπίε εἶναι πολύ ρευστές. Πώς ἡ ἐξουσία χρειάζεται τό μυστήριο, τόοπαρασκήνιο γιατί ὁ ἀνυπέρβλητο κυνισμός της εἶναι ἀδύνατο νά ἐμφανισθεῖ σέ φῶ Τό ἄλλο πρόβλημα εἶναι πώς οἱ Η.Π.Α θορυβήθηκα ἀπό αὐτή τήν ἱστορία περισσότερο ἀπό τούς θανά τους ὅλων τῶν ἀμερικανῶν φαντάρων στό Βιετνάμ. Τόν ἑλληνικό λαό πολύ λίγο ἐνδιέφερε ἡ ὑπόθεσ ἑνός πράκτορα πού δολοφονεῖται παρά στό μέτρο πού μπορεῖ νά ἦταν "προβοκάτσια" σέ βάρος του. Γιατί γιά ὅλο τό λαό τό πρόβλημα δέν εἶναι οἱ ἀμερικανοί πράκτορες, ἀλλά ἡ στιγμή πού μέ τήν ἐξεγερσή του, θά θέσει τέλος σ'αὐτόν τόν ὑπερκόσμο τῆς ἐξουσίας.

Τό γιατί μᾶς σκότωσαν τόν ἀμερικανό ἀρχιπράκτο ρα, εἶναι μιά ἱστορία πού θά βγεῖ σέ φῶς ὅσο καί οἱ δολοφονίες τῶν δύο Κέννεντυ.

'Ο Λεονίντ Πλιούτστ, οὐκρανός μαθηματικός, ἀπό τούς ἀντιπολιτευόμενους τό δικτατορικό καθεστώς μαρξιστές, ἔχει ἀπό καιρό συλληφθεῖ καί κλειστεῖ στά διαβόητα φυχιατρεῖα-φυλακές τοῦ Ντνιεπροπετρόβσκ, ὅπου ὁ ἀντιπολιτευτικός του ἐγκέφαλος ὑποβάλλεται σέ συνεχεῖς πλύσεις.

'Η γυναίκα του ἔκανε τελευταῖα τίς ἀκόλουθες δηλώσεις :"'Εκεῖνο πού θέλω νά πῶ, εἶναι ὅτι ὁ Λεονίντ Πλιούτστ, αὐτός πού ἤξερα, αὐτός πού ξέρανε οἱ φίλοι του, ἡ οἰκογένειά του, τά παιδιά του, αὐτός δέν ὑπάρχει πιά. Δέν ὑπάρχει παρά ἕνας ἄνθρωπος σέ πλήρη κατάρρευση, πού ἔχει χάσει τή μνήμη του, τήν ἱκανότητά του νά μιλάει, νά διαβάζει καί νά σκέπτεται. Δέν ζητάω τίποτε ἄλλο παρά νά μ'ἀφήσουν νά πάρω τόν ἄρρωστο ἄνδρα μου καί νά φύγουμε ἀπ'αὐτή τή χώρα."

Αὐτή ἡ χώρα εἶναι ἡ "Σοσιαλιστική Ρωσία"

(Σημ. - Στίς 9 'Ιανουαρίου τοῦ ἐπετράπη νά φύγη στό ἐξωτερικό.)

'Ο Ρόμπερτ Τζάκσον, ὁ ἀμερικανός δημόσιος κατήγορος στή δίκη τῆς Νυρεμβέργης ἔλεγε τότες γιά τά εγκλήματα τοῦ ναζισμοῦ :"Τά ἐγκλήματα πού θά κρίνουμε ἦ-ταν τόσο προμελετημένα, τόσο ἀποτρόπαια καί τόσο καταστρεπτικά ὥστε ὁ πολιτισμός δέν ἀνέχεται νά τά ἀγνοήσουμε ἐπειδή δέν θά μποροῦσε νά ἐπιζήσει ἐάν ἐπαναληφθοῦν».

ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀδιάφορη γιά τή μορφή τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος. Δέν εἶναι βέβαια ἡ τυπική μορφή τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας πού τήν ἐνδιαφέρει, ἀλλά τά δικά της δημοκρατικά δικαιώματα. Τό δικαίωμα τῆς ὀργάνωσης, τῆς συγκέντρωσης, τῆς διαδήλωσης, τῆς ἀπεργίας, τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἰδεῶν προφορικά καί γραφτά μέ διαλέξεις, μέ τόν τύπο, μέ βιβλία. Οἱ ἐργαζόμενες μάζες διεκδικοῦν αὐτά τά δικαιώματα καί ἀγωνίζονται γιαυτά, πάντα μέ τά μέσα τῆς ταξικῆς πάλης.

Ἄλλο ὅμως εἶναι αὐτό καί ἐντελῶς ἄλλο ὁ δῆθεν "ἀγώνας γιά τήν ἀποχουντοποίηση", γιά τήν ἐκκαθάριση δηλαδή τοῦ κρατικοῦ, στρατιωτικοῦ καί ἀστυνομικοῦ μηχανισμοῦ ἀπό φασιστικά, ἀντιδραστικά κλπ στοιχεῖα. Θά ἦταν ἡ πιό ἀφελής καί ἡ πιό ἐπικίνδυνη αὐταπάτη ἐάν οἱ ἐργαζόμενοι πίστευαν ὅτι εἶναι δυνατή ἡ "ἀποχουντοποίηση", ἡ ἐκκαθάριση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπό ἀντιδραστικά κλπ στοιχεῖα.

Αὐτή τήν αὐταπάτη, αὐταπάτη πού συστηματικά καλλιεργοῦν τά ἀστικά "δημοκρατικά" καί "ἐργατικά" κόμματα, τήν ἔχουν πληρώσει πολύ πάρα πολύ οἱ ἐργάτες. Ἄς θυμηθοῦμε μόνον τήν Ἱσπανία καί τή Χιλή.

Στήν Ἱσπανία τό 1936, ἡ κυβέρνηση τοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου, ἐπίσημα δηλώνει ὅτι ὁ κρατικός, στρατιωτικός καί ἀστυνομικός μηχανισμός ἔχει ἐκκαθαριστεῖ ἀπό τά ἀντιδημοκρατικά, φασιστικά, φιλομοναρχικά κλπ στοιχεῖ, ἐπίσημα καί ὑπεύθυνα ἐγγυᾶται γιά τή νομιμοφροσύνη τοῦ στρατοῦ καί τῆς ἀστυνομίας καί καλεῖ ὅσους ἐργάτες κατέχουν ὅπλα νά τά παραδώσουν. Οἱ ἀναρχικοί ὅμως καί οἱ πουριστές ἐργάτες ἀρνηθήκανε νά παραδώσουν τά ὅπλα τους. Ὅταν ξέσπασε ἡ ἀνταρσία τοῦ Φράνκο ὅλοι οἱ ἀξιωματικοί σχεδόν δίχως ἐξαίρεση καί ὁλόκληρη ἡ ἀστυνομία πέρασαν κάτω ἀπό τή σημαία του. Καί ἐάν δέν μπόρεσαν οἱ φασίστες νά ἐπικρατήσουν ἀπό τήν πρώτη μέρα στά μεγάλα βιομηχανικά κέντρα τῆς χώρας, στή Βαρκελώνη, στή Μαδρίτη κλπ εἶναι γιατί τούς τσάκισαν οἱ ἐργάτες μέ τά ὅπλα πού δέν παραδώσανε.

Τό ἴδιο καί χειρότερα μέ τόν Ἀλιέντε στή Χιλή. Ἀντίς νά ἐξοπλίσει τούς ἐργάτες, νά καλέσει τούς στρατιῶτες νά ὀργανωθοῦν, νά ἐκλέξουν δικά τους ὄργανα καί νά θέσουν κάτω ἀπό τόν ἔλεγχο τους τούς ἀξιωματικούς, νά διαλύσει τήν ἀστυνομία καί νά τήν ἀντικαταστήσει μέ τήν ἐργατική πολιτοφυλακή, αὐτός κάλεσε τήν ἡγεσία τοῦ στρατοῦ νά πάρει μέρος στήν κυβέρνηση καί φαίνεται πώς πίστευε ὅτι θά μποροῦσε νά προβεῖ σέ "σοσιαλιστικές" μεταρρυθμίσεις μέσω αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Αὐτό πού ἔγινε κατόπι ἦταν μέ τή δύνα μη φυσικοῦ νόμου ἀναπόφευκτη. Ὁ Ἀλιέντε καί ἡ πολιτική του εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τή σφαγή χιλιάδων ἐργατῶν καί γιά τή μετατροπή τῆς χώρας του σέ χιτλερικό στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Πρέπει νά γίνει ἀρχή καί συνείδηση γιά τούς ἐργαζόμενους ὅτι: τό Κράτος καί μέ τίς ὁποιεδήποτε ἐκκαθαρίσεις πάντα θά εἶναι ὁ μηχανισμός πού ἀποκλειστικό του προορισμό ἔχει νά διατηρεῖ καί νά ὑπερασπίζει τήν ἐκμεταλλευτική κοινωνία. Ποτέ δέν ἦταν καί ποτέ δέν θά γίνει τίποτε ἄλλο ἔξω ἀπό δεσμοφύλακα δήμιος τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Αὐτή εἶναι ἡ "ἱστορική του ἀποστολή". Κράτος καί κυριαρχία τῶν ἐργαζομένων εἶναι δύο πράγματα ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα μεταξύ τους. Οἱ ἐργάτες δέν μποροῦν νά ἐκπληρώσουν τούς σκοπούς τοῦ κινήματός τους παρά μόνον μέ τήν ὁλοκληρωτική συντριβή τοῦ κράτους καί μέ τήν ἀνάληψη ὅλων τῶν ἐξουσιῶν ἀπ' αὐτούς τούς ἴδιους μέ ὄργανα πού βρίσκονται κάτω ἀπό τήν ἄμεση ἐξάρτηση τους, πού τά ἐκλέγουν οἱ ἴδιοι, πού εἶναι ὑπεύθυνα ἀπέναντί τους, πού λογοδοτοῦν σ' αὐτούς καί πού τά ἀνακαλοῦν ὁποτεδήποτε.

ΣΧΟΛΙΑ

1.

-ΜΕ Τ Ο ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ τῆς Χούντας καί μέ τήν εἰσβολή τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἔχει δημιουργηθεῖ μιά κυριολεκτικά τραγική κατάσταση στήν Κύπρο.Ἐκτός ἀπό τά ἐρείπια καί τούς νεκρούς,200 χιλιάδες ἀνθρώπινα πλάσματα ἔχουν ξεριζωθεῖ ἀπό τούς τόπους τους καί τά σπίτια τους καί ζοῦν τήν πικρή ζωή τοῦ πρόσφυγα σέ σκηνές καί μέ συσσίτιο.
Μόνον ἀφελεῖς μποροῦν νά περιμένουν μιά"δίκαιη"λύση ἀπό τόν ΟΗΕ,ἀπό τίς διακοινοτικές συνομιλίες ἤ ἀπό τήν"συμπαράσταση"τῶν ὁποιωνδήποτε κυβερνήσεων.Ἀλλά καί ποιά εἶναι αὐτή ἡ δίκαιη λύση; Ἐμεῖς δέν ξέρουμε παρά μια καί μόνη : τή συναδέλφωση καί τή συνένωση ἑλληνοκυπρίων καί τουρκοκυπρίων ἐργατῶν καί φτωχῶν χωρικῶν στήν κοινή τους πάλη γιά τή δημοκρατία τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων στό νησί.

2.

-Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ τῆς Κύπρου παίρνει τή σειρά της στήν τραγωδία τοῦ Λιβάνου,τοῦ Ἁγίου Ντομίνικου,τοῦ Βιετνάμ,τῆς Καμπόζης,τῆς Ἑλλάδας,τῆς Χιλῆς,τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας,τῆς Οὐγγαρίας,τῆς Τσεχοσλοβακίας κλπΕἶναι αὐτή ἡ σειρά τῶν τραγωδιῶν ἕνα μέρος ἀπό τά ἀγαθά πού τόσο ἐπίσημα καί τόσο κατηγορηματικά εἶχαν ὑποσχεθεῖ στούς λαούς οἱ Τρεῖς Μεγάλοι κατά τή διάρκεια τῆς δεύτερης ἱμπεριαλιστικῆς σφαγῆς.Μετά τή συντριβή τοῦ γερμανικοῦ καί ἰταλικοῦ φασισμοῦ οἱ λαοί θά εἶναι ἐλέυθεροι καί ἐλέυθερα δίχως καμιά ἐξωτερική ἐπέμβαση θά καθορίζουν οἱ ἴδιοι τήν τύχη τους. Ὁ φόβος καί πεῖνα θά ἐκλείψουν κλπ κλπ Αὐτά λέγανε,αὐτά ὑπόσχονταν καί γιαυτά καλοῦσαν τούς λαούς νά σφαγοῦν.
Νά ὑπάρχουν σήμερα πολλοί πού νά τά θυμοῦνται; Καί τί νά λένε γιά τόν "ἀντιφασιστικό"χαρακτήρα τοῦ πολέμου; Πάντως τό ΚΚΕ δέν τά ἔχει ξεχάσει. Γιαυτό καί κάλεσε τόν λαό νά ἑορτάσει τήν τριακοστή ἐπέτειο τῆς νίκης τῶν "δυνάμεων τῆς προόδου ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους"

---

3. ΑΝΤΙΣΙΜΙΤΙΣΜΟΣ

-ΑΠΟ ΟΛΑ τά πνευματικά περιττώματα μέ τά ὁποῖα ἡ ἀντίδραση ρυπαίνει καί δηλητηριάζει τό κοινωνικό ἔδαφος τό πιό ἀηδές,τό πιό βρώμικο καί τό πιό ἠλίθιο εἶναι ὁ ἀντισιμιτισμός.Σύμφωνα μ'αὐτόν ὅσα κακά γίνανε καί γίνονται στόν κόσμο,οἱ πόλεμοι,οἱ λιμοί,οἱ λοιμοίοἱ σεισμοί,οἱ καταποντισμοί οἱ κατακλυσμοί,οἱοικονομικές κρίσεις,οἱ κοινωνικές καί πολιτικές ἀναστατώσεις κλπ εἶναι ἔργο τῶν ἑβραίων.Καί ἔργο πού ἀπό αἰῶνες ἐκτελεῖται ἐπί τῆ βάσει σχεδίου.Οἱ ἀντισιμίτες εἶναι οἱ ὀργανωτές τῶν πογκρόμ.Μέ βρώμικες καί ἠλίθιες κατηγορίες ἐναντίον τῶν ἑβραίων φανατίζανε θρησκόληπτα πλήθη καί τά ἐξαπέλυαν ἐναντίον
τῶν γκέττο,τῶν συνοικιῶν δηλαδή στίς ὁποῖες ἦταν περιορισμένοι οἱ ἑβραῖοι.Γέροι,γυναῖκες,νήπια σφάζονταν μέ μανία,οἱ περιουσίες τους λεηλατοῦνταν,τά σπίτια τους πυρπολοῦνταν.Τά πογκρόμ εἶναι ἀπό τά πιό εἰδεχθῆ ἐγκλήματα γενοκτονίας τῆς Ἱστορίας.

ΕΥ. ΘΕΛ 46

ΕΒΡΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

-ΠΡΙΝ ΑΠΟ 57 χρόνια,ἡ ἑβραϊκή κοινότης Θεσσαλονίκης καί ἡ Συναγωγή καλοῦν τούς ἑβραίους νά ἑορτάσουν τή"δήλωση Μπάλφουρ ",τήν ἐπίσημη δηλαδή ὑπόσχεση τῆς ἀγγλικῆς κυβέρνησης γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν ἑβραίων στή "γῆ τῶν πατέρων"τους.Ἡ συγκέντρωση ἔγινε πρωΐ καί σέ κλειστό χῶρο.
Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας μάζες ἑβραίων ἐργατῶν καί διανοουμένων κατακλύζουν τούς δρόμους μέ κόκκινες σημαῖες καί μέ τά συνθήματα: "Ὄχι στό κράτος τοῦ Ἰσραήλ,ἀλλά στήν παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία,ἀδελφωμένοι μέ ὅλους τούς λαούς τοῦ κόσμου θά ἐξασφαλίσουμε οἱ ἑβραῖοι τή ζωή μας,τήν ἀσφάλεια μας καί τήν εὐτυχία μας","Ζήτω ἡ παγκόσμια σοσιαλιστική ἐπανάσταση","Κάτω ὁ σιωνισμός".
Δέν ἦταν μόνον οἱ ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης,ἀλλά ἑκατομμύρια ἑβραῖοι σέ ὅλο τόν κόσμο πού ζοῦσαν μέ τό ὅραμα τοῦ Σοσιαλισμοῦ καί ἀγωνίζονταν στίς πρῶτες γραμμές τοῦ κινήματος γιαυτόν.Στά σοσιαλιστικά ἐπαναστατικά κόμματα,ἡ ἀναλογία τῶν ἑβραίων μελῶν ἦταν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη,ἀπό τήν ἀναλογία τους στό σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ.Οἱ μεγαλύτεροι θεωρητικοί τοῦ μαρξισμοῦ,ὁ Μάρξ,ἡ Λούξεμπουργκ,ὁ Τρότσκυ ἦταν ἑβραῖοι.
Πῶς οἱ ἑβραῖοι,αὐτοί οἱ πιό γνήσιοι διεθνιστές ἐπαναστάτες,μεταμορφώθηκαν σέ ἐθνικιστές; Πῶς ὁ σιωνισμός ἀπό αἵρεση ἑνός ἀσημάντου ἀριθμοῦ φανατικῶν θρήσκων,ἔγινε μαζικό κίνημα; Πῶς αὐτά τά ἑκατομμύρια τῶν ἑβραίων πού ζοῦσαν μέ τό μεγαλειῶδες ὅραμα μιᾶς παγκόσμιας κοινότητος ἐλευθέρων παραγωγῶν,καταλήξανε νά κάνουν σκοπό τῆς ζωῆς τους τή δημιουργία ἑνός μικροῦ ἐθνικοῦ κράτους;Αὐτοί οἱ"δημοκράτες",οἱ"σοσιαλιστές",οἱ"κομμουνιστές"πού χρησιμοποιοῦν ἐναντίον τῶν ἑβραίων μιά γλῶσσα πού δέν διαφέρει καί πολύ ἀπό τή γλῶσσα τοῦ Γκαῖμπελς,δέν ἔθεσαν ποτέ στόν ἑαυτόν τους αὐτά τά ἐρωτήματα ;
Τό κίνημα γιά τήν ἐπανίδρυση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ,εἶχε ἀρχίσει ἀπό οὐτοπική ἐπιδίωξη ἑνός ἀσημάντου ἀριθμοῦ φανατικῶν θρησκολήπτων νά γίνεται ὑπόθεση πλατειῶν ἑβραϊκῶν μαζῶν,ἀρκετά χρόνια πρίν ἀπό τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο καί ἀπό τή μαζική τους σφαγή ἀπό τόν Χίτλερ.Ἀπό τότες πού οἱ ἐλπίδες τῶν μαζῶν γιά τήν κοινωνική τους χειραφέτηση εἶχαν ἀρχίσει νά σβύνουν.Ἀπό τότες πού ἄρχισε νά γίνεται φανερό,ὅτι αὐτό πού πίστευαν ὅτι ἦταν ἡ πραγματοποίηση τοῦ προαιώνιου ὄνειρου τῶν καταπιεζομένων τοῦ κόσμου,δέν ἦταν παρά ἕνας φρικτός ἐφιάλτης.Κατόπι ὁ πόλεμος,τά στρατόπεδα τά κρεματόρια,ἡ σφαγή ἑκατομμυρίων,τό ὁλοκάυτωμα τῆς Βαρσοβίας μέ τήν ἔμμεση βοήθεια τῶν ρώσων,ἡ ἀπάνθρωπη στάση τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἀγγλίας ἀπέναντι τῶν φυγάδων,ὁ γενικός παντοῦ διωγμός ἐναντίον τους.Ἐντελῶς δικαιολογημένα μέσα σέ συνθῆκες πού τό σοσιαλιστικό καί διεθνιστικό ἰδεῶδες καταποντίζονταν μέσα σ'ἕναν ὠκεανό τοῦ πιό δυσώδους καί τοῦ πιό ἠλίθιου ἐθνικιστικοῦ μίσους,ὅλοι οἱ ἑβραῖοι τοῦ κόσμου θέσανε σάν ἄμεσο σκοπό τῆς ζωῆς τους νά βροῦν ἕνα μέρος στόν πλανήτη νά ἐγκατασταθοῦν,τουλάχιστο νά πεθάνουν ὑπερασπίζοντας μέ τά ὅπλα στόν ἑαυτό τους.
Ἐκεῖ ὅμως πού ἐγκαταστάθηκαν ὑπῆρχαν ἐγκατεστημένοι ἄλλοι,ἐργάτες καί φτωχοί χωρικοί κι αὐτοί.Και ἔτσι δημιουργεῖται αὐτή ἡ κατάσταση διαρκοῦς πολέμου ἀνάμεσα στό Ἰσραήλ καί στούς ἄραβες.Αὐτόν τόν ἀδελφοκτόνο πόλεμο τόν ὑποθάλπτουν,τόν ἐνισχύουν καί τόν διατηροῦν καί οἱ δυό ἱμπεριαλιστικές ὑπερδυνάμεις καί οἱ στρατιωτικές καί γραφειοκρατικές κλίκες πού κυβερνᾶν τούς λαούς ἐκεῖ.Οἱ πρῶτες καί γιά νά ἔχουν στρατιωτικές βάσεις

κοντά στίς πετρελαιοπηγές καί γιά νά χρησιμοποιοῦν τούς λαούς ἐκεῖ γιά πειραματόζωα τῆς φονικότητας τῶν ὅπλων πού τούς ἀκριβοπουλᾶν. Οἱ δεύτεροι γιά νά ἀποσπᾶν τήν προσοχή τῶν λαῶν ἀπό τά πραγματικά του συμφέροντα καί νά ἐμποδίζουν τή συναδέλφωση ἀράβων καί ἑβραίων.
Ἐκεῖνοι πού θεωροῦν τόν ἑαυτό τους δημοκράτη καί ἀριστερό δέν ξέρουν ἄλλη πολιτική παρά τήν ἐξόντωση τοῦ Ἰσραήλ; Τήν ἀποτελείωση δηλαδή τοῦ ἔργου τοῦ Χίτλερ. Δέν ὑπάρχει, δέν ἰσχύει πλέον ἡ προλεταριακή πολιτική τῆς συναδέλφωσης τῶν λαῶν, τῆς πάλης στό ἐσωτερικό τῆς κάθε χώρας ἐναντίον τῆς ἄρχουσας τάξης καί τῆς κοινῆς πάλης γιά τή δημοκρατία τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων στή Μέση Ἀνατολή ;

...Τό πρῶτο διάταγμα τῆς Κομμούνας ἦταν ἡ κατάργηση τοῦ μονίμου στρατοῦ καί ἡ ἀντικατάστασή του ἀπό τό ἔνοπλο ἔθνος...Τό συμβούλιο τῆς Κομμούνας ἀπαρτίζονταν ἀπό δημοτικούς ἀντιπροσώπους ἐκλεγόμενους μέ καθολική ψηφοφορία στά διάφορα διαμερίσματα τοῦ Παρισιοῦ. Αὐτοί ἦταν ὑπέυθυνοι καί ἀνακλητοί σέ κάθε στιγμή.. Ἀπό τά μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς Κομμούνας ὡς τόν τελευταῖο ἐργάτη, ὅλοι στίς δημόσιες ὑπηρεσίες πληρώνονταν μέ τόν ἴδιο μισθό σάν ἁπλοῖ ἐργάτες. Ὅλα τά προνόμια καί οἱ ἰδιαίτερες ἐπιχορηγήσεις πού προσφέρονταν στίς ὑψηλές θέσεις τοῦ κράφους ἐξαφανίστηκαν μαζί μέ τίς ἴδιες τίς θέσεις. ...Τίποτε δέν ἦταν πιό ξένο στό πνεῦμα τῆς Κομμούνας ἀπό τό νά ζητήσει νά ἀντικαταστήσει τήν καθολική ψῆφο μέ ἕνα καθεστώς ἱεραρχικῶν διορισμῶν.

(Κ. Μάρξ : Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος στή Γαλλία.)

αντισιμιτισμος

Τό κίνητρο τῶν ὀργανωτῶν τῶν πογκρόμ δέν ἦταν βέβαια οὔτε τό θρησκευτικό μῖσος, οὔτε ἡ βλακεία ἀλλά πιό πεζά καί πιό ὑλικά πράγματα. Οἱ παπάδες γιά νά σφετεριστοῦν τίς περιουσίες τῶν ἑβραίων καί οἱ ἔμποροι γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τούς πιό ἔξυπνους καί πιό ἱκανούς ἀνταγωνιστές τους ὅπως ἦταν οἱ ἑβραῖοι ἔμποροι.
Ἡ ὑπεράσπιση τῶν ἑβραίων ἦταν ζήτημα ἀρχῆς γιά τό ἐργατικό κίνημα. Πάντα καί παντοῦ οἱ ἐπαναστάτες ἐργάτες βρίσκονταν στό πλευρό τῶν ἑβραίων ἐναντίον τῶν προγκρομιστῶν.
Εἶναι τόσο βρώμικη καί τόσο ἠλίθια ὅλη αὐτή ἡ ὑπόθεση τοῦ ἀντισιμιτισνοῦ ὥστε καί αὐτή ἡ δεξιά μέ πολλή δυσφορία ἀνέχονταν τούς ἀντισιμίτες στίς γραμμές της. Σήμερα οἱ ἀντισιμίτες παίρνουν ἐξέχουσα θέση στίς γραμμές τ τοῦ κέντρου καί τῆς ἀριστερᾶς.

-ΜΕ Τ Ο ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ τῆς Χούντας καί μέ τήν εἰσβολή τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἔχει δημιουργηθεῖ μιά κυριολεκτικά τραγική κατάσταση στήν Κύπρο. Ἐκτός ἀπό τά ἐρείπια καί τούς νεκρούς, 200 χιλιάδες ἀνθρώπινα πλάσματα ἔχουν ξεριζωθεῖ ἀπό τούς τόπους τους καί τά σπίτια τους καί ζοῦν τήν πικρή ζωή τοῦ πρόσφυγα σέ σκηνές καί μέ συσσίτιο.
Μόνον ἀφελεῖς μποροῦν νά περιμένουν μιά "δίκαιη" λύση ἀπό τόν ΟΗΕ, ἀπό τίς διακοινοτικές συνομιλίες ἤ ἀπό τήν "συμπαράσταση" τῶν ὁποιωνδήποτε κυβερνήσεων. Ἀλλά καί ποιά εἶναι αὐτή ἡ δίκαιη λύση; Ἐμεῖς δέν ξέρουμε παρά μία καί μόνη : τή συναδέλφωση καί τή συνένωση ἑλληνοκυπρίων καί τουρκοκυπρίων ἐργατῶν καί φτωχῶν χωρικῶν στήν κοινή τους πάλη γιά τή δημοκρατία τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων στό νησί.

ας ενωθουμε;

Ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς στό Παρίσι διάβασε Θουκυδίδη. Αὐτό τό ἐπιδεικνύει σέ κάθε εὐκαιρία λέγοντας ἐκεῖνο τό περίφημο"οὐδείς πολίτης εὐτηχεῖ ὅταν ἡ πόλη δυστηχεῖ". Ἔτσι μᾶς καλεῖ ἑνωμένους νά συνδράμουμε τήν πόλη ἤ τό κράτος. Αὐτό εἶναι ἡ ἐθνική ἑνότητα.
Στό 19 αἰώνα ὁ Κάρλ Μάρξ διατύπωσε τήν θεωρία τῆς ταξικῆς πάλης.
Στήν Ἑλλάδα δεξιά, κέντρο, ΠΑΣΟΚ καί ἀριστερά εἶναι ὑπέρ τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας.
Τότε τόν Κάρλ Μάρξ ποιός τόν διαβάζει;

βιομηχανικη οικολογια

Ὅταν ἡ ἀριστερά εἶναι ὑπέρ τῆς ἐθνικῆς ἑνότητας, σημαίνει πώς ἐπιζητᾶ τή συνεργασία ἐργατῶν καί ἀφεντικῶν.
Ἡ μεγαλύτερη προϋπόθεση γιά τή πρόοδο τοῦ ἔθνους εἶναι ἡ ἐκβιομηχάνιση, ἡ σώρευση κεφαλαίου. Ἄν δέν βγάλουν ὑπερκέρδη τά ἀφεντικά πῶς θά κάνουν καινούργια ἐργοστάσια γιά νά βροῦν σ'αὐτά δουλειά οἱ ἐργάτες;
Μήπως τό τρίπτυχο δέν εἶναι, φωμί-δουλειά-λευτεριά; Λοιπόν τό πρόβλημα μπαίνει ἔτσι: φωμί θά πάρετε ὅταν σᾶς βροῦμε δουλειά, δουλειά θά σᾶς βροῦμε ἀφοῦ πάρουμε λίγο ἀπό τό λίγο φωμί γιά νά κάνουμε ἐργοστάσια. Στή Ρωσία ἐφαρμόστηκε ἡ ἐθελοντική ὑποχρεωτικά ἐργασία γιά τήν εὐτηχία τῆς μελλοντικῆς γενιᾶς.
Ποιός λοιπόν δάνεισε τή λογική στόν ἄλλο ἡ δύση ἤ ἡ ἀνατολή;

κληρονομικα

Ὁ Κάρλ Μάρξ γερμανοεβραῖος φιλόσοφος οἰκονομολόγος καί ἐπαναστάτης-ἴσως ὁ πιό διαστρεβλωμένος ἀπό τούς ὀπαδούς του ἄνδρας-ἔγραφε στά χειρόγραφα τοῦ 1844."Ὅσο ὁ ἐργάτης πραγματοποιεῖ τόν ἄνθρωπο δέν πραγματοποιεῖ τόν ἐργάτη ὅσο πραγματοποιεῖ τόν ἐργάτη δέν πραγματοποιεῖ τόν ἄνθρωπο". Στήν ἀνατολή ἐξυμνεῖται ἡ "σοσιαλιστική ἐργασία" στή δύση οἱ κομμουνιστές φέλνουν τόν ὕμνο τοῦ ἐργάτη-ὄχι σάντήν δύναμη πού θά ἀνατρέψει τήν ὑποστασή της-δουλευτή. Ποιός εἶναι τώρα μαρξιστής ὁ Μάρξ ἤ τά ἀφεντικά στήν ἀνατολή καί τά φερέφωνά τους στή δύση;

> Ἡ πολιτική δράση θά ἔπρεπε νά καθορίζεται ἀπό τούς αὐθόρμητους πόθους καί πεποιθήσεις τῶν ἐργατικῶν μαζῶν καί ὄχι ἀπό τίς λογικές ἔννοιες τίς ἐπεξεργασμένες ἀπό μιά αὐτοδιορισμένη πρωτοπορεία πού ἀποτελεῖται στήν πλειοψηφία της ἀπό διανοουμένους.
>
> (Κ.Μάρξ: Ἀπό τήν πολεμική του ἐναντίον τοῦ Μπλαγκή)

Γειά σου χαρούμενε κομπάρσε.

Ἤρθες σήμερα καί σύ νά πάρεις μέρος στό θέμα ποῦ θά λάβη χώραν στό Πολυτεχνεῖον, πού λέγεται Πολυτεχνεῖον πού θά ξεκινήσει ἀπό τό Πολυτεχνεῖον καί θά καταλήξει στό Πολυτεχνεῖο.

Τά σκηνικά εἶναι ἕτοιμα. Κεράκια, λιβανιστήρια, λουλουδάκια, ποιηματάκια, πολιτικάντηδες, ἅγιοι καί γριές πού κλαῖνε γιά τά κακόμοιρα τά παιδάκια.
Εὐτυχισμένε θνητέ θά περάσης εὐτυχισμένα τήν ὥρα σου στό θέαμα Πολυτεχνεῖο θ'ἀγοράσεις μπρελόκ Πολυτεχνείου, σπίρτα Πολυτεχνείου, μπλοῦζες Πολυτεχνείου, σώβρακα Πολυτεχνείου, θά κάνεις καί τή βολτούλα σου μέ τήν πορεία-λιτανεία στήν Πρεσβεία γιά νά πάρης τόν ἀέρα σου. Θ'ἀκούσης ὡραῖα καί συγκινητικά λογάκια ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῶν κομμάτων, δεξιούς, μεσαίους, ἀριστερούς, θά σέ κολακέψουν γιά τήν δημοκρατικήν σου συνείδησιν καί τήν ἀντίστασή του. Καί θά τή "βρῆς" μεταξύ τῶν πεθαμένων συνθημάτων πού θά φωνάζης καί τῶν ὕμνων, μοιρολόγια πού θά ψάλεις.

Ἴσως εἶναι εὐκαιρία νά δοκιμάσεις τίς ἐπαναστατικές σου μπότες καί τό ἀντιστασιακό σου τζάκετ. Καί ἴσως πάλι εἶναι μιά τρομερή εὐκαιρία γιά γκόμενες ὅπως ἐσύ τό λές.

Ἐσύ πετυχημένε σοβαρέ θνητέ δέν ἔχεις νά νοιαστεῖς γιά τίποτα ἄλλο γιά τά ἄλλα θά φροντίσουν ἄλλοι, οἱ μπαμπάδες σου. Οἱ μπᾶτσοι γιά νά σοῦ περιφρουρήσουν τή σωματική ἀκεραιώτητά σου, τή τάξη σου, τή δημοκρατία σου, "ἀπό τούς ἀναρχικούς".

Οἱ δικοί σου μπᾶτσοι (ὀμάδες περιφρούρησης) γιά νά σέ φυλάξουν ἀπ'τήν ἀστυνομία ἀπό τυχόν ἀσυνείδητο παραπάτημά σου ἀπό τούς προβοκάτορες ἀναρχικούς.

Τά κόμματα γιά τή νομική κατοχύρωση τῆς συγκέντρωσής σου, τό κράτος γιά τή νομική κατοχύρωση τῶν κομμάτων "σου".

Τά μεγάφωνα θά σοῦ ποῦν τί νά κάνεις, τί νά φωνάξεις ποῦ νά στρίψεις, ποῦ νά κάτσεις, ποιούς νά κτυπήσεις κάι μετά θά σέ καλέσουν ὅλοι μαζί νά ἑξυμνήσετε τήν ἐλευθερία σου.
τήν Ἐλευθερία σου ...

Τό γλυκό χαμόγελο τῆς Μελίνας θά σέ γοητέψει τό ζιβάγκο τοῦ Ἀντρέα θά σέ μαγέψη καί οἱ ἐπαναστατημένοι πετυχημένοι τραγουδιστές θά σοῦ σηκώνουν τή τρίχα.

Εὐτυχισμένε Κομπάρσε.
Χαζοχαρούμενα θά βλέπεις τούς ἡλίθιους - ξύπνιους - πρωταγωνιστές σου νά σοῦ προσφέρουν θέαμα, ἐνῶ ἀπό πίσω θά τρίβουν τά χέρια τους γιά τούς νέους ψηφοφόρους τους, ὀπαδούς θαυμαστές τους.
Στό Πολυτεχνεῖο θά διαγωνισθοῦν Πολιτικοί, τραγουδιστές ἠθοποιοί γιά τό ποιός θά σέ μαγέψει περισσότερο.

Στό τέλος μετά τή θαυμάσια παράσταση θά γυρίσεις στό χουζούρι σου στή τηλεορασίτσα σου, θά πλύνεις τίς σάπιες δοντάρες σου καί θά πᾶς γιά ὕπνο τήν ἄλλη μέρα ἀνανεωμένος κάι ἔχοντας ἥσυχη τή συνείδησή του, ὅτι ἔκαμες τό καθῆκον σου σάν Δημοκρατικός πολίτης, θά γυρίσης πάλι στή δουλίτσα σου στό κάτεργό σου γιά ν'ἀναπαραγάγεις τή καθημερινή σου ἀθλιότητα καί τήν ὑποταγή σου στό κεφάλαιο. Αὐτό θέλουν ὅλοι αὐτοί οἱ ἠθοποιοί νταβαντζῆδες σου νά δουλέψεις. Νά δουλέψεις σά ρολόι ἀσταμάτητα. Νά μαλακίζεσαι στή θέα τους. Αὐτοί σοῦ ὑπόσχονται γιά ἀντάλαγμα νά σοῦ λύσουν τά προβλήματά σου καί στά λύνουν, ἀλλά πῶς;

Νοιώθεις μοναξιά αἰσθάνεσαι τήν ἀνάγκη τοῦ ἔρωτα σοῦ προσφέρουν τό σινεμά, τό θέατρο σέ κάνουν μπανιστηριτζή. Σοῦ δημιουργοῦν ἔτσι τήν ἀνάγκη τῆς τέχνης γίνεσαι θεατής τῆς ζωῆς.

Σ'ἔχουν ἕτοιμο ἀνά πᾶσα στιγμή νά πολεμήσεις, νά σκοτωθεῖς γι'αὐτούς καί γιά τά ἰδανικά πού αὐτοί σοῦ ὑποβάλουν.

Σ'ἀκούω νά φωνάζεις φτάνει πιά μέ πλάνταξες, τί ζητᾶς ἀπό μένα.
Θέλω τήν εὐτυχία ἄν τήν θές καί σύ πᾶψε νά εἶσαι ἐμπόδιο δικό μου καί τοῦ ἑαυτοῦ σου. Ἄς ἀλλάξουμε τή ζωή μας "ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ;" Ἄς ἱκανοποιήσουμε τόν ἑαυτό μας, ἄς τό ξεσφηνώσουμε ἀπ'τά γρανάζια τοῦ Κράτους καί τῆς Ἐξουσίας, ἄς μήν εἴμαστε ἠθοποιοί.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΑΡΧΙΝΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Αὐτόνομη Ἀντιεξουσιαστική Κοινωνικοπολιτική Ὀμάδα

Σύντροφοι τῆς ἐξέγερσης καί τῆς ἀνατροπῆς.

Αὐτό πού σήμερα βαθειά ἐπανέρχεται στή μνήμα μας καί τιμοῦμε, αὐτό πού μᾶς κατεβάζει ξανά στούς δρόμους εἶναι ἡ ἐξέγερση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ πού βάφτηκε στό αἷμα. Ἡ 17η Νοέμβρη ἔμεινε στήν ἱστορία γιά τό μέγεθος τῆς αὐταπάρνησης τοῦ μαχόμενου λαοῦ καί γιά τό δολοφονικό μίσος τῶν μισθοφόρων τῆς ἐξουσίας.

Τό πολυτεχνεῖο τοῦ 73 ἦταν μιά λαϊκή ἐξέγερση πού ἀπελευθέρωσε ξαφνικά ὅλο τόν ἐπαναστικό δυναμισμό πού φώλιαζε στίς τάξεις τοῦ λαοῦ.

Τό πολυτεχνεῖο στά 1975 εἶναι τό Μαυσωλεῖο, ὅπου περισπούδαστα φυλάγονται οἱ παραμορφωμένες μούμιες τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἰδεῶν πού τό δημιούργησαν, Οὔτε λίγο οὔτε πολύ οἱ τυμβωρύχοι τῆς ἐξέγερσης ξεθάβουν κάθε χρόνο τό πτῶμα της καί τό περιφέρουν στούς δρόμους τῆς Ἀθήνας ἐξυπηρετώντας τούς ἀγοραίους σκοπούς τους.

Μέσα στά λίγα 24ωρα τοῦ Νοέμβρη σαρώνονταν ἀπ' τήν ἐπαναστατική ὁρμή τοῦ ἐξεγερμένου λαοῦ τά πρόστυχα γεφυροποιά σχέδια τῆς ἀντίδρασης πού μέσα τους βολεύονταν οἱ ρεφορμιστικές ἐκλογικές ἐπιδιώξεις τῶν "φωτισμένων" κι αὐτοχρισμένων ἡγετῶν τοῦ λαοῦ. Τῶν ἡγετῶν πού ἐδῶ καί μισό αἰώνα χρησιμοποιοῦν τό λαό, ἄλλοῦ γιά νά καταλάβουν ὁλοκληρωτικά τήν ἐξουσία ἐν ὀνόματί του κι ἀλλοῦ γιά νά ἐδραιώσουν τήν ἐξουσία τῆς εἰδικευμένης καταστολῆς, τήν ἐξουσία τοῦ μεσολαβητή γιά τό ξεπούλημα τῆς ἐργατικῆς δύναμης ἐξαργυρώνοντας ἔτσι τή νομιμότητά τους σάν ἐπίσημοι καί "ἀνεγνωρισμένοι ὑπό τοῦ Κράτους" προαγωγοί τῶν μαζῶν.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁ Νοέμβρης ἀνέβασε στό προσκήνιο - στή θέση πού τῆς ἔπρεπε ὅλη τή δημιουργική ἐπαναστατική πρωτοβουλία τῶν μαζῶν παίρνοντας ἔτσι τό ἀνατρεπτικό του περιεχόμενο. Ἡ κατάληψη τοῦ Πολυτεχνείου, ἡ κατάληψη τῆς Δημαρχίας, ἡ ἐπίθεση στό Ὑπουργεῖο Δημόσιας τάξης - τό ἄντρο τῶν μισθωτῶν δολοφόνων, ἡ πυρπόληση τῆς Τράπεζας - τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ χρήματος καί τοῦ κέρδους, ἡ ἐνεργή συμμετοχή τῶν Μεγαραίων καί οἰκοδόμων, οἱ ἐργατικές συνελεύσεις, τά ὀδοφράγματα καί γενικά ὅλη ἡ ἐπαναστατική ἀντιβία, ὅλα αὐτά καί κύρια ἡ ἱκανότητα τῶν μαζῶν νά αὐτοργανωθοῦν νά ὀργανώσουν τήν ἐπιβίωση καί τήν ἄμυνα μέσα κι ἔξω ἀπ' τό Πολυτεχνεῖο αὐθόρμητα, χωρίς κομματικούς προστάτες κι ἔξω ἀπ' τά κοσπιταλιστικά (ἐξουσιαστικά) πλαίσια - αὐτά ὅλα εἶναι οἱ καταχτήσεις τοῦ Νοέμβρη.

Οἱ καταχτήσεις πού σήμερα διασύρονται καί καταγγέλονται ἀπ' τούς ναούς τῆς ἀστικῆς δικαιοσύνης ἀπ' τά νομοταγῆ κι ἐθνικόφρονα κόμματα κι ἀπ' τά κολόχαρτα τοῦ κατευθυνόμενου τύπου σάν ἐνέργειες προβοκατόρων.

Η ἀποφασιστική ἐξέγερση τοῦ Νοέμβρη ἀνάβει τό σῆμα κινδύνου γιά τήν ἐξουσία καί τούς μνηστῆρες της. Οἱ γερασμένοι ἐπαγγελματίες πολιτικοί ἡγέτες δεξιᾶς κι ἀριστερᾶς διαισθάνθηκαν τίς συνέπειες μιᾶς νέας ἐξέγερσης πού δέ θά μποροῦσε νάχει σά στόχο της παρά μόνο τήν ἴδια τήν ταξική φύση τῆς κοινωνίας μας. Ὁ κοινός κίνδυνος - ἡ εἴσβολή τῶν μαζῶν στήν ἱστορία κάνει τούς ἐπαγγελματίες λασπολόγους νά καταγγέλλουν σάν προβοκάτσια ὅτι πιό ριζοσπαστικό καί γνήσιο εἶχε ἡ ἐξέγερση καί νά οὐρλιάζουν σάν ὑστερικές παρθένες γιά τό "ἐθνικό ἔπος - Πολυτεχνεῖο", γιά ἐθνική ἑνότητα, γιά κυβερνήσεις ἐθνικῆς ἑνότητας, γιά τή "σωτηρία τοῦ Ἔθνους" ἐν ὄψει φανταστικῶν κινδύνων.

Ἀπ' τήν ἄλλη ἡ φετιχοποίηση τοῦ Πολυτεχνείου ἔχει σά σκοπό νά μετατρέψει ἀπό δῶ καί πέρα κάθε ἀπόπειρα δραστηριοποίησης τῶν μαζῶν κάθε γνήσια ἐκδήλωση ταξικῆς πάλης κι ἄρνηση σέ θεαματική παρέλαση μέ λάβαρα καί σημαῖες (τοτέμ) σέ νεκρολογίες καί προσκυνήματα κάθε χρόνο πού θά ξορκίζουν στ' ὄνομα τῆς θυσίας καί τῆς δημοκρατίας τό φάντασμα τῆς χούντας καί τό φασισμό.

Αὐτό τό νόημα βγαίνει κι ἀπ' τή στάση τῶν ἀφεντικῶν τῆς ΕΦΕΕ ἀπέναντι στούς συμπαραστάτες τῶν ἀπεργῶν τῆς ΜΕΛ. Οἱ ἀπεργοί ἐργάτες τῆς ΜΕΛ διωγμένοι ἀπ' τό Πανεπιστήμιο καλοῦνται ἀπ' τήν ΕΦΕΕ στό Πολυτεχνεῖο γιά νά συνεχίσουν τήν ἀπεργιακή τους δράση μέ τίμημα ν' ἀπαρνηθοῦν ὅλους τούς ἄλλους πού τούς συμπαραστάθηκαν ἀπ' τήν πρώτη μέρας τῆς ἀπεργίας καί νά δεχτοῦν μόνο τήν "ὑπεύθυνη κι ἐπίσημη" συμπαράσταση τῆς ΕΦΕΕ. Κι ἀφοῦ τούς μάντρωσαν στό Πολυτεχνεῖο κλείνουν τραμπούκικα τίς πόρτες σ' ὅσους ἔρχονται σέ συμπαράστα-

ση γιά τό φόβο "ἐκτρόπων". Κι ἔτσι ἀπομονώνουν τούς ἀπεργούς ἀπ' τό λαό τῆς Ἀθήνας γιατί φοβήθηκαν μιά γενικότερη κινητοποίηση πού θἄβαζε σέ κίνδυνο τήν πολιτική τους τῆς ταξικῆς συνεργασίας καί τῆς ἐθνικῆς τους ἑνότητας.

Τό Πολυτεχνεῖο δέν ἀνήκει σέ κανένα. Ἀνήκει μόνο στήν ἱστορία. Δέν ἀνήκει οὔτε στίς Μπουτίκ πού ἔβγαλαν φανέλλες μέ τή στάμπα τοῦ πολυτεχνείου, οὔτε στούς μεγάλους ἐκδοτικούς οἴκους πού ἔκδοσαν πολυτελῆ ἄλμπουμ μέ τό "χρονικό", οὔτε στό τύπο πού τό κανε δακρύβρεχτο συνερσμάντσο σέ συνέχειες, οὔτε στό Δρακόπουλο πού διαβεβαιώνει ὅτι τό πολυτεχνεῖο ἀποτέλεσε σταθμό στήν ἱστορία τοῦ Ἔθνους γιά τήν Ἐλευθερία - ἐμεῖς θά θυμώμαστε τό τί εἶχε δηλώσεις τό '73, ὅτι τό πολυτεχνεῖο ἦταν ἔργο προβοκατόρων - οὔτε στό ΚΚΕ ἐξ. πού ἡ Πανσπουδαστική Νο 8 εἶχε καταγγείλει ὅτι τό πολυτεχνεῖο ἦταν ἔργο προβοκατόρων. Κι ἡ Ἱστορία θά συνεχίζεται. Ἀλλά αὐτή ἡ βρώμικη ἱστορία δέν θά συνεχίζεται γιά πολύ.

Γιά μᾶς ὅμως τό νόημα τοῦ Ἀγώνα 17χρονων παιδιῶν εἶναι πώς αὐτός ὁ κόσμος τῆς ἀπάτης τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν ἐθνικῶν ἀνταγωνισμῶν τῶν δικτατόριῶν καί τῶν ψεύτικων δημοκρατιῶν πρέπει νά ἐκλείψει. Γιατί δέν ἦταν ἡ Δικτατορική Ἀστυνομία πού δολοφόνησε, ἀλλά ἡ ἀστυνομία. Αὐτή πού δολοφονεῖ καί στίς Η.Π.Α. καί στή Γαλλία καί στή Γερμανία.

Ο Μ Α Δ Α
Σοσιαλισμός ἤ Βαρβαρότητα

Τραβᾶμε σ' ἕνα πόλεμο πού μόνον αὐτούς πού μᾶς στέλνουν ἀφορᾶ.

Ἄσχετα ἀπ' ὁποιαδήποτε πατριωτική προπαγάνδα πού προβάλλουν, τό ἀποτέλεσμα θἄναι νά σκοτωθοῦμε μόνο γιά τά συμφέροντά τους. (Πετρέλαια, βάσεις κλπ.).

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΑΣ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ

Δέν ἔχουμε τίποτα γιά νά μοιράσουμε μέ τούς Τούρκους. Σέρνουνται κι' αὐτοί ἀναγκαστικά σ' ἕνα πόλεμο ἀπό ὅμοιους μέ τούς δικούς μας καταπιεστές.

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΣΦΑΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

αυτονομη ομαδα